Sandra Brown

Iškalbinga tyla

Alma littera

Iškalbinga tyla

Sandra Brown

Iškalbinga tyla

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Gražina Nemunienė

Alma littera

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
ELOQUENT SILENCE,
Warner books

ISBN 9955-24-149-7

Skiriu savo tėvams.

Ačiū, kad mane mylėjote.

1 skyrius

– Ar manai, kad tavo vyras žino apie mus, brangioji? – lūpomis beveik liesdamas jos kaktą ir desperatiškai spausdamas glėbyje, greičiau iškvėpė, negu ištarė jis.

– Jeigu ir žino, man tas nė kiek nerūpi, – pareiškė ji. – Aš pavargau slapstytis. Galėčiau skelbti apie mūsų meilę kiekvienam.

– Ak, mano meile, mano meile, – tardamas šiuos žodžius jis palenkė galvą ir visiškai neromantiškai atsitrenkė nosimi į jos nosį.

– Iškirpti!

Suirzęs balsas, lyg griaustinis, lyg Dievo balsas nuo Sinajo kalvos, sudrebino orą ir privertė Lorę Periš pašokti.

– Kas čia, po velnių, šiandien darosi? Ar jūs abu

nieko nebesugebate? Mes tą pačią prakeiktą sceną jau filmuojame pusantros valandos! Lipu žemyn!

Ore pakibo nemaloni tyla. Aktoriai pakeitė pozą. Komanda pasiruošė filmuoti sceną iš naujo.

Lorė susižavėjusi stebėjo pagrindinio vaidmens atlikėją, kuri, pasisukusi į savo partnerį, kandžiai metė:

– Man reikėjo pasilenkti prie pirmosios kameros, ne prie tavęs.

– Tada mokykis geriau skaičiuoti, Luise. Tu buvai prie trečios, o ne prie pirmos kameros. Be to, ar nebijai, kad pirmoji kamera išryškins pooperacinius kosmetinio veido odos patempimo randus? – atšovė šis.

– Niekšas! – sušvokštė aktorė, pro besišypsančių operatorių minią irdamasi persirengimo kambarių link.

Šis epizodas suintrigavo Lorę Periš, visai atsitiktinai atsidūrusią dienos metu rodomos muilo operos „Širdies atsakymas“ filmavimo aikštelėje. Dieną ji niekada nežiūrėdavo televizoriaus, nes nuolat dirbdavo, bet panašu, kad visi Amerikoje žinojo apie šį serialą. Daugelis moterų taip planuodavo priešpiečių laiką, kad galėtų nenutrūkstamai sekti daktaro Gleno Hembriko seksualinius žygius bei jo dvasines krizes.

Prieš keletą dienų Lorė sulaukė pasiūlymo iš daktarės Martos Norvud, Norvud institucijos kurtiesiems įkūrėjos.

– Žinai, mes turime mokinę Dženifer Rivington, – kreipėsi ji į Lorę. – Jos tėvas galvoja ją pasiimti iš mūsų mokyklos.

– Aš ją pažįstu, – atsakė Lorė. – Ji tik iš dalies netekusi klausos, bet visiškai nenorinti bendrauti.

– Dėl to jos tėvas ir susirūpinęs.

– Tėvas? Ar ji neturi motinos?

Minutę padvejojusi daktarė Norvud tarė:

– Ne, jos motina mirusi. O tėvo toks darbas, kad jis turėjo ją atiduoti į mūsų įstaigą nuo pat kūdikystės. Tačiau ji čia nepritapo. Dabar jis nori nusamdyti jai privačią mokytoją, kuri ją mokytų namuose. Pagalvojau, kad tave tas sudomins, Lore.

Lorė suraukė rusvus antakius.

– Aš nežinau. Ar galėtumėt papasakot ką nors daugiau?

Žilagalvė mokyklos vadovė protingomis mėlynomis akimis tyrinėjo geriausią savo įstaigos mokytoją.

– Tai bus ne dabar, iš karto, bet jis nori mergaitę kartu su mokytoja vežtis į Niu Meksiką, o aš žinau, kad tu nori ištrūkti iš Niujorko. Ten kalnuose jis turi namą nedidelėje gyvenvietėje. Manau, kad tu tinkama dirbti šį darbą.

Lorė nusijuokė:

– Kai užaugi Nebraskoje, Niujorkas dusina, nes jame per daug žmonių. Aš pragyvenau jame aštuonetą metų, o vis dar ilgiuosi didelių, atvirų plotų.

Ji nubraukė neklusnią rusvų su rausvais atspalviais plaukų sruogą.

– Man atrodo, kad misteris Rivingtonas kratosi vaiko auginimo atsakomybės. Ar jis vienas iš tų tėvų, kurie atstumia vaiką už tai, kad jis kurčias?

Daktarė Norvud tyrinėjo ant stalo sunertas, išpuoselėtas savo rankas.

– Neskubėk teisti, Lore, – papriekaištavo ji. Lorė per greit pasiduodavo įvairioms nuotaikoms, o jos pačios pagrindinis trūkumas buvo tai, kad per greit prieidavo prie išvadų. – Juk sakiau tau, kad aplinkybės nėra įprastos.

Daktarė Norvud netikėtai atsistojo, tuo parodydama, kad pokalbis baigtas.

– Tau nebūtina apsispręsti šiandien, Lore. Tačiau ateinančiomis dienomis skirk daugiau laiko Dženifer ir atidžiai stebėk ją. Vėliau, kai tau bus patogu, susitik su misteriu Rivingtonu ir pasikalbėk.

– Gerai, padarysiu viską, ką galiu, daktare Norvud, – sutiko Lorė.

Kai Lorė jau buvo prie matinio stiklo durų, ją sustabdė daktarės Norvud žodžiai:

– Jei galvojai apie pinigus, Lore, tai šiuo atveju jie ne problema.

Be jokių slaptų minčių Lorė atsakė:

– Jei aš imčiausi privačios mokytojos darbo, tai tik dėl globojamo vaiko gerovės, o ne dėl pinigų.

– Taip ir maniau, – nusišypsojo daktarė Norvud.

Šiandien ryte daktarė Norvud jai padavė lapelį su adresu.

– Tau reikia nueiti šiuo adresu ir trečią valandą šiandien susitikti su misteriu D. L. Rivingtonu. Jis lauks tavęs.

Lorė nustebo, kai taksi sustojo prie pastato, kuriame buvo televizijos studijos. Žengiant į pastatą, jos susidomėjimas paslaptinguoju misteriu Rivingtonu augo. Kai prie registracijos stalelio Lorė paklausė, kur rasti misterį Rivingtoną, registratorė iš pradžių apstulbo, po to sukikeno:

– Ketvirtame aukšte.

Lorei pasukus prie lifto, mergina ją sustabdė.

– Palaukit minutėlę! Kuo jūs vardu?

Lorei atsakius, mergina pirštu perbėgo per sąrašą ir, atradusi jos pavardę, tarė:

– Lipkite laiptais tiesiai į ketvirtą aukštą. Tik tyliai, nes jie vis dar filmuoja.

Išėjusi iš lifto, Lorė atsidūrė erdvioje televizijos studijoje. Su pagarbia baime ji žvelgė į visus įrengimus ir aplink vykstantį veiksmą. Didelė kaip daržinė studija buvo padalyta į sekcijas su įvairiomis dekoracijomis. Viena sekcija buvo įrengta kaip ligoninė – ten buvo ligoninės lova ir netikra medicinos technika. Kita – kaip gyvenamasis kambarys. Tik keturių pėdų atstumu nuo jo buvo mažytė virtuvėlė. Ji vaikščiojo po studiją, smalsiai žvilgčiodama į dekoracijas ir stengdamasi neužkliūti už įvai-

riausių laidų bei kabelių, myliomis nusidriekusių aplink studijoje esančias kameras bei monitorius, raizgalynės.

– Sveika, gražuolėle, ko tau čia reikia? – sučiulbėjo džinsuotas operatorius.

Netikėtai išgąsdinta, Lorė išlemeno:

– E... taip, misterio Rivingtono. Manau, kad man reikia jo.

– Misterio Rivingtono? – suprunkštė operatorius, lyg ji būtų pasakiusi ką nors neįtikėtinai juokingo. – Tai nebus lengva. Ar jus matė registratorė pirmajame aukšte?

Lorė linktelėjo.

– Tad galėsite jį pamatyti. Ar galite luktelėti, kol baigsim filmuoti sceną išvietėje?

– Taip, – tarė Lorė, stengdamasi nekreipti dėmesio į jo vartojamus žodžius.

– Tada stokite ten ir laukite. Ir nedrįskite nieko liesti, – įspėjo vyrukas.

Lorė įsitaisė už kamerų ir pradėjo žiūrėti į filmavimą scenos, kuri, atrodo, vyko ligoninės priimamajame. Iš čia ji galėjo iki valios žiūrėti į aktorių, privertusį milijonus amerikiečių moterų širdžių plakti dažniau. Jis sėdėjo ant vieno iš butaforinių stalų ir graužė obuolį, nugvelbtą iš ant stalo padėto krepšio. Lorė svarstė, ar jo gerbėjos nepradėtų mažiau juo žavėtis, jei būtų mačiusios, kaip neriteriškai Dreikas Slounas kalbėjo su savo filmavimosi

partnere. Nors, kita vertus, jo šiurkštumas buvo jo žavesio dalis, ar ne? Jis buvo šaunus vyrukas, tikras „mačio", žavus patinas daktaro vaidmenyje. Šis daktaras šiurkščiai komandavo visiems menamoje ligoninėje, o jo šauni, gundanti išvaizda ir despotiškas elgesys moteris paversdavo beformiais drebučiais.

Taigi čia kažkas yra, objektyviai pagalvojo Lorė. Juk tiek daug moterų negali klysti. Jis turėjo laukinio, gyvuliško žavesio toms, kurioms patinka tokie tipai. Pirmiausia į akis krito spalvos. Jo plaukai buvo labai neįprastos rusvos pelenų spalvos, o dėl studijos apšvietimo atrodė beveik sidabriniai. Tamsūs tankūs antakiai bei ūsai kontrastavo su plaukais. Tie ūsai teikė papildomo juslingumo jo apatinei lūpai ir varydavo iš proto, sukeldami laukinį geismą ne tik būriams namų šeimininkių bei močiučių, bet ir daugeliui karjeros moterų. Tačiau labiausiai stulbino jo akys. Ryškiai žalios. Didesnėse nuotraukose buvo galima įžvelgti degančią ugnį, kurios liepsnose lengvai sudegtų ir pati frigidiškiausia moteris.

Iš savo stebėjimo vietos Lorė matė, kaip studijos apšvietimo lempų rate Dreikas Slounas, pasirąžęs lyg tingi katė, profesionaliu mostu sviedė obuolio graužtuką į šiukšlių dėžę. Lorę pribloškė jo žalias chirurgo kostiumas, aptempiantis kūną lyg antra oda. Ji manė, kad gydytojui netinka aptarnauti pacientus dėvint tokias aptemptas kelnes.

O jau marškinėliai su V formos kaklo iškirpte, atidengiantys gauruotą krūtinę! Negi leidžiama su tokiais operuoti?

Išgirdusi kažką raminantį balsą, Lorė atsisuko. Ji pamatė iš viršaus besileidžiantį vyrą, tikriausiai tą, kuris vadovavo filmavimui. Jis ėjo rūpestingai apkabinęs įžeistą aktorę, o ši jam skundėsi:

– Dreikas neklauso nurodymų. Jis žino, kaip turėtų stovėti aktoriai ir ką jie turėtų daryti, bet kai įjungiama kamera, jis daro kas jam šauna į galvą.

– Žinau, žinau, Luise. Bet gal galėtum būti klusni mergaitė ir toleruoti jį dėl manęs? – užjausdamas paklausė režisierius. – Išgyvenkim šią darbo dieną, o paskui prie taurės aptarsim situaciją. Aš pakalbėsiu su Dreiku. Gerai? Dabar norėčiau pamatyti tavo akinančią šypseną.

Koks keistas tas aktorių temperamentas! Lorė išties juo stebėjosi. Aktoriams reikia sakyti tai, ką jie nori girdėti. Tai nuslopina jų paranoją iki kito priepuolio.

Režisierius su aktore priėjo prie Dreiko Slouno ir jie ėmė trise kažką aptarinėti. Filmavimo komanda per pertraukėlę rūkė, skaitė žurnalus bei plepėjo, dabar visi grįžo į savo vietas ir ant ausų užsidėjo ausines. Būtent per jas jie girdėdavo režisieriaus komandas, siunčiamas iš kontrolinės būdelės.

Operatorius triūsė prie savo sudėtingo mikrofono. Dėl savo padrikų judesių jis atrodė panašus į kažkokio priešistorinio gyvūno skeletą.

Režisierius pabučiavo Luisės skruostą ir pasitraukė iš filmavimo vietos.

– Prieš man einant į viršų, suvaidinkite sceną dar kartą! Bučiuok ją taip, lyg tas bučinys tau būtų labai reikšmingas, Dreikai! Neužmiršk, kad ji tavo meilužė.

– O ar tavo meilužė kada nors valgė priešpiečiams picą su ančiuviais, Murėjau? Ar pameni bučinio sūrumą?

Luisė suspiegė iš pasipiktinimo. Komanda pradėjo juoktis, bet režisieriui pasisekė aktorę dar kartą nuraminti. Tada jis priminė:

– Juostelė sukasi!

Viena kamera buvo perstatyta, ir Lorė prarado savo puikią stebėjimo vietą. Nepaisant visko, ji jau buvo susidomėjusi tuo, kas vyko filmavimo aikštelėje. Ji pasitraukė į kitą vietą, iš kurios vėl galėjo viską aiškiai matyti ir girdėti. Šį kartą, pasibaigus banaliam dialogui, Dreikas Slounas apkabino Luisę ir stipriai pabučiavo.

Lorės širdis suvirpėjo, kai Dreikas pabučiavo aktorę. Lorė beveik jautė tą bučinį... Ji atsirėmė į butaforinį stalą, kad geriau matytų. Pasigirdo dūžtančio stiklo garsas ir visų akys nukrypo į ją, Lorę!

Ji pašoko sutrikusi ir žiauriai nusiminusi, kad į save atkreipė dėmesį. Juk prieš tai matė tą stiklinę vazą ant stalo. Dabar ji gulėjo ant studijos grindų, subyrėjusi į tūkstantį mažyčių gabalėlių.

– Prakeikimas! – sustaugė Dreikas Slounas. – Kas čia dabar?

Jis atstūmė Luisę ir trimis dideliais žingsniais perėjo per studiją. Murėjus nusekė iš paskos, prislėgtas, bet ramus. Aktorius grėsmingai priartėjo prie Lorės, o ši susigūžė nuo jo pykčio.

– Kas, po velnių, čia?

– Ji atėjo susitikti su misteriu Rivingtonu, – įsiterpė įžūlusis operatorius, su kuriuo Lorė kalbėjosi anksčiau.

Žalios Dreiko Slouno akys, blizgančios iš po tamsių antakių, segte prisegė ją prie grindų. Dreikas susidomėjęs bedė žvilgsnį.

– Su misteriu Rivingtonu, ar ne?

Per studiją nuvilnijo komandos juokas.

– Murėjau, nuo kada tu čia įleidi skautes, kad žygiuotų po studiją?

Dabar komanda jau leipo juoku.

Lorei Dreiko humoras nedarė įspūdžio ir ji supyko, kad tapo jo pajuokos objektu. Jos nuotaika atitiko raudonas sruogas plaukuose, rudos akys susiaurėjo iš įsiūčio, ir ji pajuto, kad ant kaklo šiaušiasi plaukeliai.

– Atsiprašau, kad sutrukdžiau veiksmą, – tarė ji išdidžiai. Lorė nežinojo, kokiu žodžiu geriau pavadinti filmavimo procesą ir jai tas nerūpėjo. Ji nusigręžė nuo įžūlaus Dreiko Slouno žvilgsnio ir kreipėsi į Murėjų, kuris jai atrodė padorus žmogus.

– Aš esu Lorė Periš ir turėjau čia trečią valandą susitikti su misteriu Rivingtonu. Atsiprašau už sutrukdymą.

– Tai tik vienas iš daugelio šiandien, – atsiduso Murėjus. Paslapčiom pažvelgęs į Dreiką Slouną, jis pasakė:

– Misteris Rivingtonas dar užsiėmęs. Gal galėtumėte jo palaukti mano ofise? Netrukus jis ten ateis.

– Taip, žinoma, – atsakė Lorė. – O už vazą aš sumokėsiu.

– Et, pamirškit. Užlipkite laiptais į viršų, praeikite pro kontrolės kambarį ir tiesiai prieš save pamatysite mano kabinetą.

– Ačiū, – padėkojo Lorė ir, jausdama visus į ją nukreiptus žvilgsnius, pradėjo kopti sraigtiniais laiptais į viršų. Kol ji pasiekė viršų, Murėjus vėl surikiavo visus aktorius į vietas.

Lorė būtų mielai sustojusi ir patyrinėjusi kontrolės postą su bauginančiai sudėtingu kompiuteriu. Įvairūs virš jo kabantys monitoriai rodė Dreiko Slouno veidą įvairiais rakursais. Lorei kilo pagunda parodyti liežuvį jo atvaizdui.

Įžengusi į Murėjaus kabinetą, ji susmuko į vienintelę laisvą kėdę, neskaitant plastikinės kėdės prie netvarkingo, popieriais užversto stalo. Neturėdama ką veikti, pradėjo tyrinėti dulkėtas nuotraukas ant

sienos. Jose buvo Murėjus su įvairiomis aktorėmis, aktoriais bei režisieriais.

Įdomu, kas galų gale yra tas misteris Rivingtonas? Tinklo administratorius? O gal techninis darbuotojas? Ne, to negali būti, nes jis turi pinigų. Jeigu gali laikyti savo dukrą daktarės Norvud institucijoje, turi jų daug. Juk gyvenimas pas Norvud su nakvyne kainuoja trigubai daugiau už dieninį įstaigos lankymą. Kai Lorei atsibodo laukti ir ji pradėjo nerimauti, staiga atsidarė durys. Į kambarį įėjo Dreikas Slounas ir tyliai uždarė duris.

Lorė staigiai, lyg norėdama apsiginti, atsistojo ir tarė:

– Aš čia laukiu misterio Rivingtono.

– Aš ir esu misteris Rivingtonas, Dženifer tėvas.

Lorė net prasižiojo iš nuostabos. Neatitraukdama akių spoksojo į jį, stovintį prie durų. Jis buvo persirengęs kitais drabužiais. Dabar vilkėjo džinsus ir megztinį. Megztinio rankovės buvo atraitotos iki alkūnių.

– Jūs atrodot nustebusi, – tarė jis.

Ji linktelėjo.

– Matyt, daktarė Norvud nepasakė jums mano profesinio slapyvardžio, – jis pasikrapštė ausį. – Tikriausiai ji nenorėjo nustatyti jūsų prieš mane, leisti susidaryti jums išankstinę nuomonę. Juk aktorių reputacija paprastai siaubinga!

Šypsena trumpam kilstelėjo jo lūpų kampučius.

– Ypač jei tikite tuo, ką rašo gerbėjams skirti žurnalai. Pagal juos praėjusią savaitę aš priverčiau savo dabartinę draugę pasidaryti abortą. Bent jau taip skaičiau žurnale, – kandžiai užbaigė jis.

Lorė vis dar buvo tokia priblokšta, kad negalėjo ištarti nė žodžio. Ji svarstė, ką pasakytų kitos mokyklos mokytojos, jei žinotų, kad ji dabar yra viename kambaryje su daktaru Glenu Hembriku – Dreiku Slounu.

Visada šaltakraujiška ir kompetentinga, išskyrus retas akimirkas, kai nesuvaldydavo emocijų, dabar ji stovėjo sustingusi, grąžydama suprakaitavusias rankas. Liežuvis prilipo prie gomurio.

– Jeigu jus tai paguos, galiu pasakyti, kad jūs irgi neatrodote tokia, kokią aš tikėjausi pamatyti, panele Periš, – jis žengė žingsnį jos link.

Lorė instinktyviai pasitraukė atatupsta. Jo veidą nušvietė garsioji šypsena, išryškinanti duobutę dešiniajame skruoste. Jis puikiai suvokė, kad Lorė jaučiasi nejaukiai būdama viena su juo mažame kabinete. Ji siuto pati ant savęs. Kas toks, po galais, jis yra? Ji čia nestovės kaip kokia roko žvaigždę išvydusi popmuzikos fanatikė ir nemikčios kaip idiotė.

– Aš esu ponia Periš.

Jis kilstelėjo antakius ir metė:

– O, aišku, turėjau tai žinoti.

Jo pasipūtimas ją erzino. Šaltai profesonaliu tonu ji ištarė:

– Daktarė Norvud mane atsiuntė čia pasikalbėti su jumis apie Dženifer, misteri Rivingtonai.

– Dreikai, – pataisė jis. – Gal norėtumėt kavos? – jis mostelėjo į kavinuką, pilną juodos kaip derva kavos.

Lorė jos nenorėjo, bet, suvokusi, kad geriau laikyti rankose kavos puoduką negu be atvangos jas trinti, sutiko.

Dreikas nuėjo prie nedidelio stalelio, paėmė nuo jo puodelį ir pažvelgė į jo vidų, aiškiai abejodamas jo švara. Pripylęs kavos paklausė:

– Su grietinėle? Cukrumi?

– Grietinėle.

Jis kliūstelėjo į puodelį grietinėlės miltelių ir pamaišė kavą plastikiniu šaukšteliu, jau ne kartą naudotu tam tikslui. Tada padavė puodelį jai. Ji suėmė puodelį ranka, bet Dreikas delsė paleisti jį. Ji klausiamai pažvelgė į jį ir nelengvai atlaikė jo smaragdinių akių žvilgsnį, kuriame pati atsispindėjo.

– Niekad nemačiau žmogaus, kurio akys būtų tokios pačios spalvos kaip plaukai, – pasakė Dreikas.

Lorė žinojo, kad jos rausvai rudi plaukai buvo gražūs. Jie buvo sodriai rudi ir pašviesėdavo nuo saulės. Nuo kitų raudongalvių ją skyrė akys. Jos buvo šviesiai rudos, lyg topazas, bet įgydavo neįprastą rausvumą nuo jos plaukų. Geltonas lininis kostiumas, kuriuo ji vilkėjo, pabrėžė plaukų, akių bei abrikosinės, su medaus atspalviu odos spalvą.

Lyg ir netiko sakyti „Ačiū“, nes komplimentas buvo tikras. Lorė jausmingai nusišypsojo ir pamėgino stipriau patraukti kavos puodelį į save. Jis pasidavė ir nuėjo įsipilti kavos sau.

– Taigi papasakokite apie mano dukrą, ponia Periš, – paprašė Dreikas, sarkastiškai pabrėždamas kreipinį. Jis atsisėdo ant girgždančios kėdės prie stalo, o kojas užsikėlė ant stalo viršaus.

Lorė tiesi ir įsitempusi sėdėjo kėdėje priešais jį. Pamažu siurbčiojo kavą, tokią prastą, kokios ji ir tikėjosi. Jis nusišiepė, pamatęs jos grimasą.

– Atsiprašau už prastą kavą, – tarė.

– Ji puiki, misteri Slou-Rivingtonai.

Ji žvelgė į savo kavos puodelį, bet ilgėliau įsivyravus tylai pakėlė akis. Nustebusi pamatė, kad kurčiųjų ženklais jis rodo savo vardą – D-R-E-I-K-A-S. Atrodė, jog jis tikrai reikalauja, kad ji kreiptųsi į jį vardu.

Ji nervingai aplaižė lūpas, vos vos nusišypsojo ir ženklais parodė L-O-R-Ė. Dreikas nukėlė kojas nuo stalo, ant jo pasidėjo alkūnes ir pasilenkė į priekį. Lorė nutarė, kad atėjo tinkamas momentas sužinoti, kaip gerai jis žino kurčiųjų ženklus. Daktarė Norvud sąmoningai daug ką nutylėjo apie Dreiką Rivingtoną. Greičiausiai norėjo, kad Lorė pati susidarytų nuomonę apie jį. Lėtais ir tiksliais judesiais Lorė paklausė jo ženklų kalba:

– Ar jūs naudojate ženklų kalbą bendraudamas su Dženifer?

– Aš supratau tik žodį Dženifer iš to, ką jūs parodėte, – pasakė jis.

Ji vėl pamėgino paklausti ženklais:

– Kiek metų jūsų dukrai?

Jokios Dreiko reakcijos. Jis tik spoksojo į ją savo žaliomis akimis, kurios staiga prarado išraišką. Lorė parodė ženklais:

– Kokios spalvos jos plaukai?

Jokios reakcijos.

– Ar jūs mylite Dženifer?

– Jūs vėl pasakėte DŽENIFER ir dar MEILĖ. Daugiau nieko nesupratau, deja, – jis sunėrė rankas ant krūtinės, kaip matė ją darant.

– Teisingai, Dreikai, – ji ženklu parodė raidę D, po to palietė kaktos vidurį.

– Nuo šiol tai reikš jūsų vardą ir jums nereikės kiekvieną kartą rodyti viso vardo raidėmis. O šis ženklas reiškia TĖTIS, – ji palietė kaktą nykščiu išskleidusi kitus pirštus.

Jis linktelėjo. – Štai LORĖ, – ji pirštais pavaizdavo raidę L ir palietė skruostą, braukdama nuo skruostikaulio smakro link. – O dabar – MERGAITĖ, – ji paglostė skruostą nykščiu, kitus pirštus švelniai suspaudusi į kumštį. – Ar matai, kaip reikia sujungti du ženklus, kad išeitų vardas?

– Taip, – pasakė šiek tiek jaudindamasis Dreikas. – Kad išeitų DŽENIFER, mums reikia raidės D ir ženklo, kuris rodo garbanotus plaukus.

– Būtent taip, – nusišypsojo Lorė. Jų akys trumpai susitiko ir savyje ji pajuto neaiškų virpulį. Nebūtų galėjusi pasakyti, kad nemalonų. Akimirksniu suvokė, ką jaučia kitos moterys stebėdamos jo gražų veidą televizijos ekranuose. Jis skleidė žavesį ir tą žinojo. Jei nesuims savęs į rankas, Lorė gali pamiršti, dėl ko čia atėjo.

– Dreikai, – Lorė kiekvieną savo žodį rodė ir ženklais, taip, kaip įpratę kurčiųjų mokytojai. – Daktarė Norvud paprašė manęs įvertinti, kokią pažangą daro Dženifer. Aš stebėjau mergaitę keletą dienų, ir nors mano nuomonė yra profesionalo nuomonė, tai vis dėlto tik nuomonė. Bet aš pasakysiu viską atvirai.

– Aš tikiuosi. Neabejoju, kad jūsų nuomonė apie tėvą, kuris savo mergaitę beveik trejus jos gyvenimo metus išlaikė kurčiųjų globos namuose, yra prasta. Bet aš myliu savo vaiką. Ir padarysiu dėl jos viską, ką galiu, – jis atsistojo ir nuėjo prie apdulkėjusio lango.

– Dreikai, sekite ženklus, kuriuos jums rodysiu. Tai padės jums juos išmokti.

Dreikas, truktelėjęs pečiais, grįžo į savo kėdę. Lorė tęsė tyliai:

– Jums pasisekė, kad Dženifer nėra visiškai kur-

čia. Neabejoju, jūs žinote, kad jos kurtumas yra nervinio pobūdžio, bet šiuo metu jo neįmanoma pagydyti. Tačiau ji girdi stiprius garsus. Ji skiria sraigtasparnio garsą nuo švilpuko, – Lorė nutilo laukdama, kol jis ką nors pasakys, bet Dreikas tylėjo, todėl ji tęsė.

– Tačiau mergaitė nežino, nei kas yra sraigtasparnis, nei kas yra švilpukas. O jeigu ir žino, tai mums to neatskleidžia. Su ja beveik neįmanoma bendrauti. Ji nereaguoja į mūsų pastangas užmegzti su ja ryšį.

Raukšlės Dreiko lūpų kampučiuose pagilėjo.

– Ar jūs norite pasakyti, kad mano mergaitė yra protiškai atsilikusi?

– O ne, tikrai ne, – patikino Lorė. – Atvirkščiai, ji nepaprastai protinga. Tačiau, mano manymu, ji yra iš tų vaikų, kuriuos reikėtų mokyti po vieną, be to, tą turėtų daryti ją mylintis žmogus. Jai kenkia gyvenimas globos įstaigoje. Ji turėtų augti ir lavintis namų aplinkoje.

– Ją mylintis žmogus? Ką tuo norite pasakyti? Juk sakiau, kad ją myliu. Juk ne dėl to ją uždariau į globos įstaigą, kad ja norėčiau atsikratyti.

– Aš visai nenorėjau to pasakyti, – ėmė teisintis Lorė.

– Taip, norėjote! – atšovė Dreikas. – Esate nepaprastai protinga, tad žinote, ką daryti našliui, likusiam su kūdikiu ant rankų, o dar su kurčiu kūdikiu.

Ar ne? Ta jūsų nuostabioji mokykla juk kainuoja krūvą pinigų! Aš turiu nežmoniškai daug dirbti, kad galėčiau sumokėti už ją ir visus tuos prakeiktus medicininius tyrimus. Tyrimus, po kurių sužinai tik vieną dalyką, kad tavo vaikas kurčias, nors tą žinojai ir prieš tai.

Jis nutilo tik tam, kad atsikvėptų, o jo žalios akys svaidė žaibus.

– Na, atrodo, mes sutariame tik vienu klausimu, kad Dženifer reikia privačios mokytojos, bet, aiš-ku, ja nebūsite jūs, – Dreikas prišoko prie Lorės ir abiem rankom įsirėmė į jos kėdės atbrailas. – Aš prašiau daktarės Norvud, kad atsiųstų man atsakin-gą ir patikimą žmogų. Aš tikėjausi pamatyti mote-rį, panašią į geraširdę močiutę, dėvinčią apdribu-sį megztinį su didelėmis kišenėmis. O ką matau? Mergelę prašmatniais drabužiais!

Dreiko akys pasibalnojo įžeidžiamai vertinančiu žvilgsniu, kuris nuslydo jos kūnu.

– Aš tikėjausi pamatyti žilus plaukus, tvarkingai surištus į mazgą, o ne ugnines garbanas, pakirptas „Sasson“ stiliumi. Moterį, turinčią šiek tiek virš-svorio, o ne savim patenkintą gražuolėlę su mažais papukais ir stangriu užpakaliuku.

Lorė užsiplieskė. Kaip jis drįsta!

– Dženifer mokytojos kulkšnys turėtų būti stam-besnės ir ji turėtų avėti patogiais batais, o ne... – jis pirštu parodė į permatomas Lorės kojines bei aukš-

takulnius batus su dirželiais per kulkšnis. – Jūs visai nepanaši į kurčių vaikų mokytoją. Jūs atrodote kaip mergelė, dalijanti kvepalų pavyzdžius Bergdorfo parduotuvėje.

Jis palinko dar arčiau prie Lorės. Jo galva prigludo prie jos galvos. Nosimi jis paniro į jos plaukus už ausies.

– Jūs ir kvepiate tais kvepalais, – kimiai sušnabždėjo.

Lorei užgniaužė kvapą. Kai ji vėl jį atgavo, užuodė, kaip švariai ir vyriškai kvepia Dreikas. Kas jai darosi? Staigiu judesiu ji atsitraukė nuo Dreiko.

– Tučtuojau leiskite man atsistoti, – pareikalavo ji, įsirėmusi rankomis jam į krūtinę.

Lorės nustebimui, jis išsitiesė ir atsitraukė nuo kėdės, ji iš jos šokte pašoko. Porą kartų giliai įkvėpusi ji išbėrė:

– Gal aš ir neatitinku jūsų lūkesčių, bet jūs tikrai patvirtinote manuosius, misteri Slounai. Jūs nevertas savo dukters. Ji graži, protinga ir miela. Bet ji merdi. Ar jūs girdite mane? Ji merdi emociškai, nes jos tėvas nepasivargino išmokti vienintelės kalbos, kurią ji supranta. Ir, aišku, niekada nemėgino tos kalbos mokytis. Tokie tėvai kaip jūs ir sugrąžina kurčiųjų mokymą į Helenos Keler laikus. Aš esu mokytoja...

– Mergaitė, – nutraukė Dreikas Lorę.

– Aš esu moteris... – mėgino tęsti Lorė.

– Nereikia net sakyti, puikiai jaučiau, kad jums patiko mano prisilietimas, – jis rodė pirštą. – Iš kur man žinoti, kad jei apgyvendinsiu jus Niu Meksike, jūs nepabėgsite su pirmu pasitaikiusiu vyriškiu. Ar ne apie tai svajoja visos nepriklausomos karjeros mergaitės, tokios kaip jūs? Apie vyrą, už kurio galėtų ištekėti?

Lorė jautė įsiūtį net plaukų šaknyse.

– Jau turėjau vieną. Tai nebuvo ypač laiminga santuoka.

– Ar jūs išsiskyrusi?

– Jis mirė.

– O, kaip patogu!

Lorė nusisuko, kad nepasakytų ko nors, ko vėliau reikėtų gailėtis. Juk ne savo noru ji čia atėjo. Ją atsiuntė daktarė Norvud ir, grįžus į mokyklą, teks pasakoti, kaip sekėsi. Prie durų Lorė dar kartą pasisuko į Dreiką. Jis sėdėjo užkėlęs ant stalo sukryžiuotas kojas. Šelmiškos akys švietė pasitenkinimu. Gerokai atsipalaidavęs, jis pašaipiai šypsojosi.

Lorė lėtai ištarė apgalvotus žodžius:

– Jūs esate pats arogantiškiausias, blogiausių manierų, nepakenčiamiausias, – ji pabrėžė paskutinį žodį.

– Ką tai, po velnių, reiškia? – sušuko Dreikas, pašokdamas iš už stalo.

– Pamąstykite, misteri Slounai, – tarė Lorė ir užtrenkė paskui save duris.

2 skyrius

– Lore, tu niekada neatspėsi!

– Bridžita, – nutraukė Lorė. – Tu įsiveržei per vidurį pamokos. Kas atsitiko?

Mokytoja, nutraukusi pirmokų pamoką, atrodė labai sutrikusi. Ji mikčiodama išstenėjo:

– Niekada neatspėsi, kas pas tave atėjo. Aš jį esu mačiusi milijoną kartų. Aš jį bet kur pažinčiau. Bet kad jis ateitų čia ir ieškotų tavęs...

– Nusiramink, Bridžita, tu gąsdini vaikus. Jie gali pamanyti, kad atsitiko kas nors blogo.

Lorė nujautė, kas pas ją atėjo, ir jos širdis ėmė spurdėti, bet ji nenorėjo, kad kas nors pastebėtų jos jaudulį. Net ir labiausiai patyrusiai akiai Lorė būtų atrodžiusi rami ir abejinga. Jau savaitė prabėgo nuo jos vizito į televizijos studiją. Kai ji grįžo į mokyklą

po to nelemto pokalbio, daktarė Norvud pasiteiravo, kaip jai sekėsi.

– Nemanau, jog aš atitikau misterio Rivingtono lūkesčius, bet mes sutarėme vienu klausimu, kad Dženifer reikia specialios ir labiau asmeniškos globos.

– O, kaip gaila, Lore, – pasakė direktorė. – Tikrai maniau, kad jam patiksite ir galėsite važiuoti į Niu Meksiką su Dženifer. Nors ir bijojau jus prarasti.

Lorė nusišypsojo.

– Kol kas tikrai nepraragasite, bet neabejoju, kad misteris Rivingtonas jums skambins, todėl pagalvokite apie kitą kandidatūrą.

Daugiau Lorė nieko nebesakė, o daktarė Norvud jos nespaudė. Ši moteris buvo įžvalgi ir tikriausiai nujautė, kad susitikimas nebuvo sėkmingas.

Visą kitą savaitę Lorė mėgino išmesti iš galvos Dreiką Rivingtoną. Ji nepaprastai daug laiko praleisdavo su Dženifer. Mergaitę lankė kasdien. Tiesa, Dženifer buvo jaunesnių nei Lorės vaikų grupėje, tad ji eidavo pas ją po savo pamokų.

Dženifer buvo nuostabi mergaitė. Gerai elgėsi, neįtikimai, kartais pagalvodavo Lorė. Mergaitės plaukučiai buvo šviesūs ir neklusniom garbanom supo veidelį. Jos akys buvo sodriai žalios – visai kaip tėvo, o blakstienos juodos. Ji buvo žavi ir švelni, niekad neišsitepliodavo ir nepadarydavo nieko, kas galėtų išprovokuoti kitų žmonių pyktį. Nors

Lorė didžiavosi savo objektyvumu, mažoji mergaitė pamažu lenkė ją į savo pusę. Po kelių dienų Lorė jau buvo tikra, kad norėtų mokyti vien Dženifer. Ji troško ištraukti mergaitę iš tvarkingo, gerai įrengto mokyklos miegamojo ir apgyvendinti ją chaotiškame, bet linksmame ir jaukiame kambaryje. Mąstant apie Dženifer, mintys nejučia nukrypdavo į jos tėvą ir viskas sprogdavo lyg muilo burbulas. Juk Lorė negalėjo dirbti tokiam vyrui, kuris ją įžeidė ir kaip moterį, ir kaip profesionalę. Be to, jis ir pats nenorėjo, kad Lorė jam dirbtų.

Lorė niekam nebūtų prisipažinusi, kad pradėjo žiūrėti serialą „Širdies atsakymas". Jau keletą dienų, kai ateidavo laikas žiūrėti šią melodramą, Lorė įsitaisydavo priešais televizorių mokytojų kambaryje. Vos tik dvylikos colių ekrane pasirodydavo Dreikas, Lorė pajusdavo keistą jaudulį. Pašėlusiai plakdavo širdis, drėkdavo delnai. Keistai sunki šiluma iš širdies pasklisdavo į rankas bei kojas, ir galūnės tapdavo nevaldomos. Mintyse aiškiai matydavo Dreiką, palinkusį prie jos ir uostantį jos plaukus. Pagalvojusi apie jį prisimindavo tokias smulkmenas, kokių niekada nebūtų prisiminusi apie kitus žmones. Kažkokia beprotybė! Ji su juo bendravo ne daugiau kaip penkiolika minučių, o jautėsi lyg labai gerai jį pažinotų.

Bridžita įsiveržė į jos klasę, liaupsindama nuostabią Dreiko išvaizdą bei žavesį. Tačiau Bridžita

nežinojo, koks nedovanotinai pasipūtęs, šiurkštus ir įžūlus yra šis vyriškis.

– Ar gali patikėti, kad Dreikas Slounas yra Dženifer Rivington tėvas? – tarškėjo Bridžita. – Aš vis stebėjausi, kad mes niekada nematome jos tėvų. Pasirodo, jis ateidavo vėlai vakare ir įeidavo per daktarės Norvud butą. Matyt, bijodavo būti užpultas tokių gerbėjų kaip aš, – sukikeno Bridžita. – O dabar jis klausia, kaip tave rasti, lyg tave pažinotų.

– Taip ir yra.

– Kąąą?.. – nutęsė Bridžita ir iš netikėtumo užsičiaupė. Ji spoksojo į Lorę taip, lyg šiai staiga būtų išdygę sparnai. – Tu jį pažįsti ir niekada to nesakei?

– Bridžita, ko tu iš tikrųjų nori?

– Ko... ko aš noriu? – lyg papūga pakartojo ji. – Aš gi tau ką tik sakiau, kad daktaras Glenas Hembrikas, arba misteris Rivingtonas, ar kaip tu jį ten vadini, nori su tavimi pasimatyti.

– Pasakyk jam, kad aš užsiėmusi.

– Ką?! – Bridžita taip suspiegė, kad Lorė akimirksnį pasigailėjo, kad nėra kurčia kaip jos mokiniai. Kartais kurtumas gali tapti privalumu. – Juk nerimtai kalbi, Lore? Gal išprotėjai? Seksualiausias pasaulio vyras ieško tavęs, o tu...

– Manau, kad tu perdedi, Bridžita, – trumpai atsakė Lorė. – Aš esu užsiėmusi, ir misteriui Rivingtonui teks palaukti, kol aš baigsiu šią pamoką.

– Mielai palauksiu, – pasigirdo iš tarpdurio aiškiai profesionalaus aktoriaus balsu ištarti žodžiai. Tarpduryje stovėjo Dreikas ir žvelgė tiesiai į Lorę. Lorės širdis stabtelėjo ir tik po to grįžo į ritmą, bet gerokai greitesnį.

Bridžita prarado kalbos dovaną ir išsižiojusi spoksojo į Dreiką. Norėdama išvengti situacijos, apie kurią Bridžita tuoj pasakotų visai mokyklai, ji tyliai paprašė:

– Gal galėtum mus minutėlei palikti vienus, Bridžita? Kadangi misteris Rivingtonas pats atėjo į klasę, man nelieka nieko kito, kaip tik su juo pasikalbėti.

Dreikas tik išsišiepė nuo jos sarkazmo.

Bridžita nuslinko durų link transo būsenos. Ties durimis ji sustingo lyg manekenas, kol Dreikas pasitraukė į šalį ir praleido ją į koridorių. Jo šypsena buvo pribloškianti. Atrodė, kad net jo ūsai juokiasi iš užhipnotizuotos Bridžitos.

Kaip nuostabiai šleikštu, pagalvojo Lorė. Ką turi šis vyras, kad moterys šalia jo virsta idiotiškomis lunatikėmis? Juk tai tik paprastas vyras. Na, gal truputį geriau atrodantis už vidutinį, pripažino Lorė, kai jis atsisuko į ją.

– Laba diena, ponia Periš. Tikiuosi, nesutrukdžiau, – tarė Dreikas.

– Sutrukdėte, bet nematyti, kad apgailestautumėte.

Jo šypsena dar paplatėjo, o duobutė skruoste pagilėjo.

– Jūs visai teisi. Aš iš tikro neapgailestauju. Be to, aš turiu daktarės Norvud leidimą čia būti. Daktarė Norvud mano, kad man reikėtų stebėti jūsų mokymo techniką.

Lorė papūtė lūpas iš nepasitenkinimo. Po to atsiduso. Ką gi, šį sykį ji nusileis, bet jai nebūtina elgtis ypač maloniai.

– Vaikai, – kreipėsi ji į mokinius. – Tai misteris Rivingtonas. Juk jūs visi pažįstate Dženifer Rivington? Jis jos tėvas.

Vaikai pasitiko Dreiką šypsenomis. Kai kurie su juo pasisveikino ženklais, o tie, kurie mokėjo, ištarė „Labas!“

– Sėskite, misteri Rivingtonai, – Lorė ranka parodė jam žemą kėdutę. Dreikas susiraukė sėsdamas į juokingai mažą kėdę. Kai kurie vaikai nusijuokė, ir Lorė taip pat negalėjo susilaikyti nuo juoko. Kai Dreikas galų gale įsitaisė kėdutėje, jo keliai beveik rėmėsi į smakrą. Jis atrodė nepriekaištingai su rudomis kelnėmis ir kupranugario spalvos švarku. Jo marškiniai buvo balti su siaurais, įvairių atspalvių rudais dryželiais. Tamsiai rudas kaklaraištis buvo surištas dideliu mazgu.

– Mes dabar mokomės prielinksnius, misteri Rivingtonai. Džefai, prašau ateiti čia ir parodyti Dženifer tėčiui, ko mes išmokome.

Ant lentos buvo prisegta keletas didelių, žvilgančių paveikslėlių su obuoliais. Didžiuliai, besišypsantys geltoni kirminai buvo išdėlioti ant, po, už ir priešais obuolius. Vaikas išmokdavo sąvoką, spausdintą žodį ir ženklą, dėliodamas kirminus į įvairias vietas.

– Dabar tai padarykite jūs, – kreipėsi Lorė į Dreiką, kai visi mokiniai atliko pratimą.

– Ką? – nustebo šis.

Vaikai pradėjo juoktis, kai Lorė paėmė Dreiką už alkūnės, padėjo jam atsistoti ir nutempė prie lentos. Ji lazdele parodė į vieną iš obuolių ir ženklais paklausė:

– Kur yra kirminas?

Žalios Dreiko akys kiaurai ją pergręžė, bet ji tik meiliai nusišypsojo ir sumurkė:

– Juk jums tai visai nesunku.

Dreikas parodė teisingą prielinksnį.

– Prašau parodyti visą sakinį.

Vos Dreikas baigė rodyti sakinį savo ilgais įdegusiais pirštais, suskambėjo skambutis. Kai kurie vaikai išgirdo jo garsų skambesį ir pradėjo neramiai judėti kėdutėse.

– Gerai, vaikai, bėkite, – tarė Lorė. Bet jų nereikėjo raginti – jie lėkte išlėkė iš klasės ir Lorė liko viena su Dreiku.

– Gražų pokštą man iškrėtėt, – suniurzgė Dreikas. – Ar jūs kiekvienam čia atėjusiam tėvui skiriate tiek dėmesio?

– Dauguma čia atėjusių tėvų neįsiveržia per vidurį pamokos ir nereikalauja tiek dėmesio.

– Visiškai teisingai, – tarė Dreikas, nėmaž neatgailaudamas. – Kadangi patekau į jūsų juoduosius sąrašus, turiu išsipirkti ir noriu pakviesti jus pietų.

Lorė pažvelgė į jį netikėdama.

– Jūs ne tik įžūlus, jūs išprotėjęs, – pasakė. – Niekur aš su jumis neisiu.

– Taip, eisite. Daktarė Norvud sakė, kad eisite.

– Nemaniau, kad daktarė Norvud dar yra atsakinga ir už darbuotojų pasimatymus.

– Aš tiesiog jai pasakiau, kad norėčiau viską su jumis aptarti prie pietų stalo, o jai tai pasirodė gera mintis.

– Tada tai nėra įsakymas. Galų gale ji yra mano darbdavė, o ne mano motina.

– Tai ar eisit?

– Kur?

– Pietauti su manimi.

Kalbėdamasi su Dreiku Lorė tvarkė klasę, o šis ją persekiojo slankiodamas iš paskos. Baigusi tvarkytis, ji pasilenkė prie apatinio savo stalo stalčiaus. Išėmusi iš jo piniginę, stalčių uždarė.

Dreikas grėsmingai priartėjo, Lorė atsitraukė nuo jo per žingsnį.

– Nelabai girdit, ką aš sakau, ar ne? Sakau, kad neisiu pietauti su jumis, tai ir neisiu. Man atrodo, kad mes nebeturime apie ką kalbėtis, juk viską ką

norėjote pasakėte per praėjusį mūsų susitikimą. Aš taip pat.

Lorė pamėgino pro jį praeiti, jis sulaikė ją už riešo. Nuo šiltų jo pirštų jos pulsas sutankėjo.

– Atsiprašau už visus nemalonius dalykus, kuriuos aną kartą pasakiau, – tarė Dreikas.

Lorė suvokė, kad Dreikas yra aktorius ir gali suvaidinti bet kokią emociją. Ji abejojo jo nuoširdumu, ir Dreikas tai įžvelgė jos veide.

– Aš nejuokauju, – pasakė jis, dar stipriau spausdamas jos riešą. – Praėjusį kartą dar ne viską žinojau apie jūsų kvalifikaciją ir kiek daug patirties jūs turite dirbdama su kurčiaisiais. Taip pat nežinojau, kad jūsų sesuo buvo kurčia.

Staigiu judesiu Lorė ištraukė savo ranką iš jo gniaužtų.

– Prašyčiau nedemonstruoti gailesčio nei man, nei mano šeimai, nei mano seseriai, misteri Rivingtonai.

– Aš... – pradėjo Dreikas, bet Lorė jį nutraukė.

– Mano sesuo yra nuostabi moteris. Ji dirba buhaltere.

– Aš... – vėl pamėgino Dreikas.

– Ji sėkmingai ištekėjo, gyvena su savo dviem nuostabiais sūnumis bei vyru Linkolne, Nebraskoje. Ji neabejotinai daugiau už jus išmano apie tikrąsias gyvenimo vertybes.

Lorės veidas buvo paraudęs iš pykčio, o krūti-

nė neramiai kilnojosi nuo susijaudinimo. Rudose akyse blykčiojo liepsnos, kurios taip nudegino šalia stovintį vyrą, kad jis tiesiogiai pajuto iš Lorės besiveržiantį įsiūtį.

– Ar jau pabaigėt? – sausai paklausė Dreikas.

Lorė porą kartų giliai įkvėpė ir nuleido akis. Jo žvilgsnis sušvelnėjo, bet kartu tapo ir pavojingesnis.

– Aš nenorėjau parodyti gailesčio. Greičiau susižavėjimą ir pagarbą. Supratot? – paaiškino jis.

Lorė nebegalėjo kvėpuoti, kai Dreikas pirštu pakėlė jos smakrą ir pasakė:

– Aš pakeičiau savo ankstesnę nuomonę. Manau, kad jūs esate būtent ta, kokios reikia Dženifer. Ir man.

Dreikas kalbėjo pašnibždom. Koridoriuose nebuvo nei mokinių, nei mokytojų ir juos supo intymumo aura. Jo žodžiai „ir man“ galėtų reikšti ir ką kita. Vien Lorei apie tai pagalvojus, jos širdis ėmė daužytis, lyg reikalaudama paleisti į laisvę.

Dreikas stovėjo pernelyg arti, kambaryje buvo per tamsu, pastate per daug tylu, Dreiko kvapas per daug gaivus, jo pirštai laikė jos smakrą tvirtai ir užtikrintai. Lorė tiesiog duso nuo savo pačios pojūčių. Pasidarė sunku kvėpuoti. Ji pamėgino išlaisvinti smakrą iš Dreiko gniaužtų, bet jai nepasisekė.

– Jūs, žinoma, norite dirbti man?

Tai net nebuvo klausimas, tik fakto patvirtini-

mas. Jis buvo tikras, kad Lorė nori ištraukti Dženifer iš jos tylos pasaulio ir nebijo tų sunkumų, su kuriais susidurs.

– Ar aš klystu? – dar sykį pasiteiravo Dreikas.

– Neklystate, – iškvėpė Lorė.

Į ką aš čia kišu galvą, pagalvojo. Ar jis iš tikrųjų glaudėsi prie jos, ar jai tik pasirodė? Dreikas paleido Lorę, ranka nuo kėdės pasiekė jos švarkelį ir pasakė:

– Eime pavalgysim kur nors.

Kai ji užsivilko Dreiko paduotą švarkelį, jis paironizavo:

– Jūs tikriausiai susitraukėt nuo praėjusio karto, kai jus mačiau? Tada buvot aukštesnė.

Lorė lengvai nuraudo dėl to, kad jis pastebėjo ir prisiminė jos ūgį. Ji patraukliai nusišypsojo ir atšovė:

– Pradėjau avėti „protingus" batus.

Dreikas akimis perbėgo per jos baltą lininę suknelę, dabar jau pridengtą tamsiai mėlynu švarkeliu, ir sustojo ties tamsiai mėlynais sandalais, kurie buvo gerokai žemesni nei bateliai, kuriuos ji avėjo televizijos studijoje.

– O, iš tiesų! – nusistebėjo Dreikas. Susimąstęs jis perbraukė ranka per savo žilstelėjusius rusvus plaukus ir nusijuokė.

Lauke Dreikas netrukus susistabdė taksi ir paprašė vairuotojo, kad nuvežtų juos į rusų arbatinę.

– Ar jums tiks? – paklausė jis Lorės, kai jie įsitaisė ant galinės automobilio sėdynės.

– O, taip! Man labai patinka ši vietelė, – pasakė ji nuoširdžiai.

Kai jie įėjo į arbatinę, administratorius palydėjo juos į antrą aukštą, kur buvo valgomasis ypatingiems klientams, ir pasiūlė staliuką. Dreiko Slouno draugija buvo gana reikšminga. Lorė pastebėjo, kad kai kurie restorano lankytojai jį iš karto atpažino, ir jų žvilgsniai susmigo į juos abu. Lorė nepagalvojo, kad gal reikėjo jai užsukti namo ir persirengti labiau tam tikslui skirtais drabužiais. Bet ji nelaikė jų pietų pasimatymu.

– Man reikėjo iškilmingiau apsirengti, – pasiteisino Lorė Dreikui.

Jis patraukė pečiais ir pasakė:

– Atrodote puikiai, – ir pradėjo studijuoti meniu.

Na ir komplimentas, pagalvojo Lorė, atsiversdama meniu. Po kelių sekundžių pasigirdo Dreiko kikenimas. Pakėlusi akis Lorė pamatė, kad jis žiūri į ją, o jo akys net žvairuoja nuo linksmumo.

– Kas čia taip juokinga? – paklausė ji.

– Jūs juokinga, kas daugiau? Kai pasakau, kad esate nuostabi, pasiuntate. O kai nesakau, kad tokia, irgi pasiuntate. Jūsų veidas per daug išraiškingas, ponia Periš, reikėtų jį labiau kontroliuoti.

Jis pasilenkė per stalą arčiau jos ir pridūrė:

– Visi stengiasi kontroliuoti savo išraišką.

Ji tai palaikė komplimentu ir pakėlė jo užsakytą vandens „Perrier“ taurę. Aptarinėdami valgomojo

atmosferą, jie abu siurbčiojo savo gėrimus. Dreikas gurkšnojo martinį. Tamsiai žalios, su sodrios raudonos spalvos apvadu sienos bei vario spalvos baldai teikė salei elegancijos.

Jie užsisakė Kijevo kotletus su ryžiais. Prabėgus vos kelioms minutėms, padavėjas juos atnešė su užkandžiais – rūkyta lašiša, ikrais, kietai virtais kiaušiniais bei įvairiomis marinuotomis daržovėmis. Dreikas su apetitu pradėjo užkandžiauti.

– Palaukit, – sustabdė jį Lorė. – Iš pradžių bus pamoka.

Visiškam jo susierzinimui, ji privertė Dreiką išmokti kiekvieno valgio ir daikto, esančio ant stalo, ženklus. Ir tik tada ji leido jam ramiai valgyti.

– Ikrų ženklo aš ir pati nežinau, – prisipažino Lorė. – Taigi teks šį žodį parodyti raidėmis.

Valgydami jie nerūpestingai šnekučiavosi. Bet kai stalas buvo nurinktas, patiekus kavą Dreikas ėmė kalbėti apie Dženifer.

– Jūs sutinkate tapti mano dukros mokytoja, tiesa?

Lorė žiūrėjo į stalą ir šaukšto kotu kažką braižė ant baltos staltiesės.

– Aš vis dar nesu tikra, Dreikai, – pasakė.

– O ką reikia padaryti, kad būtumėt tikra? – pasakė lyg norėdamas paerzinti, nors jo veidas buvo rimtas.

– Pradžiai galėtumėt pažadėti, kad užsirašysite į kursus, kuriuose mokoma bendravimo su kurčiai-

siais. Jeigu aš sutiksiu dirbti jums, man teks kuriam laikui Dženifer atstoti motiną, o kai nustosiu jums dirbusi, jums teks perimti visas mano funkcijas. Ar būsite tam pasiruošęs?

– Aš pamėginsiu, aš viskam pasiruošęs, – iškilmingai pažadėjo Dreikas.

Jis pasilenkė per stalą prie Lorės. Jo kaktoje nuo rūpesčio įsirėžė gili raukšlė.

– Lore, ko aš galiu tikėtis iš Dženifer? Kokia ji bus, kai užaugs?

Prieš Lorę dabar sėdėjo susirūpinęs, pažeidžiamas tėvas. Jo akyse ji matė tokį pažįstamą skausmą ir norą sužinoti tai, ko ir mokyčiausi ekspertai tiksliai negali žinoti. Prieš pradėdama kalbėti Lorė pasvėrė kiekvieną savo žodį.

– Dreikai, ji labai protinga. Ji tikrai žino daugiau nei išreiškia. Ir jos trūkumas greičiau emocinio pobūdžio, o ne protinio. Aš panaudosiu visus man žinomus mokymo metodus. Dženifer išmoks ženklus, bet išmoks ir abėcėlę, kaip kiekvienas normalus vaikas. Ir ji išmoks, kokia raidė kokį garsą reiškia. Klausos aparatas padės jai atskirti garsus. Galų gale ji išmoks kalbėti.

Kai Lorė Dreiko akyse pamatė viltį, ji suformulavo savo paskutinį teiginį.

– Noriu, kad jūs teisingai viską suprastumėte, Dreikai. Dženifer visą laiką bus kurčia. Ji niekada negirdės garsų taip, kaip mes juos girdime. Jos

klausos aparatas tėra stiprintuvas, bet jis negrąžina klausos.

– Man jau apie tai sakė, bet turiu prisipažinti, kad ne visai tai suprantu.

– Gerai, – pasakė Lorė. – Pamėginsiu paaiškinti. Akiniai yra skirti regėjimui koreguoti. Jie gali ir visiškai grąžinti regėjimą, kad žmogus tikrai gerai matytų. O klausos aparatas tik sustiprina tai, ką Dženifer iš tikro gali girdėti. Įsivaizduokite, kad jūs klausote radiją ir girdite tik atmosferinius trukdžius. Jei padidinsite garsą, nieko geriau negirdėsite. Bus tik garsiau, bet ne aiškiau. Ar tai ką nors padėtų?

Dreikas nykščiu krapštė savo nuostabiai baltus, po ūsais šviečiančius dantis.

– Taip, suprantu, ką sakote.

– Aš noriu, kad Dženifer išmoktų kuo daugiau, – pasakė Lorė. – Jei nusivesčiau mergaitę į parką ir parodyčiau jai, ką reiškia žodis „bėgti“, jis jai įgytų tą vieną vienintelę prasmę. Bet aš norėčiau ją išmokyti ir įvairių sakinių su tuo žodžiu, kai kinta prasmė. Pavyzdžiui, ką reiškia „nubėgusi kojinė“.

– Ar ji gali net tai išmokti? – nustebo Dreikas.

– Tik jeigu ją to išmokysime, Dreikai. Mes turime nuolat su ja kalbėti ženklais. Kaip kalbama su bet kuriuo normaliu vaiku. Mano sesuo Elena taip gerai išmoko skaityti iš lūpų ir kalbėti, kad ji retai kada bevartoja ženklus.

– Ar ir Dženifer išmoks taip gerai kalbėti?

– Ne taip gerai kaip mes, – pabrėžė Lorė. – Nes ji niekada negirdės kaip mes, todėl ir nekalbės kaip mes. Jūs esate aktorius, todėl tikriausiai buvote tokioje situacijoje, kai žinai dialogo žodžius, bet pasakyti jų negali.

– Taip, žinoma.

– Kurtiesiems taip yra nuolat. Kiekvienas žodis reikalauja pastangų. Bet tinkamai mokant ir pasitelkus kantrybę jie gali gerokai įgusti. Aišku, geriau per daug iš karto nesitikėkit, jei nenorite patirti nusivylimo.

Dreikas spoksojo į savo ant stalo padėtas rankas. Lorė jautė jam tokį gailestį, kad troško uždėti ant jų savąsias.

– Dženifer jau moka ištarti mano vardą, – pasakė paguodai.

Dreikas pakėlė akis ir išdidžiai nusišypsojo.

– Daktarė Norvud sakė, kad jūs jau pradedate prisirišti viena prie kitos.

Lorė prisiminė, kaip suspurda jos širdis kiekvieną kartą, kai Dženifer nusišypso. Dabar, žiūrėdama į Dreiko akis, kurios atrodė lyg skysti smaragdai, ji jautė tą patį. Jai darėsi vis sunkiau išlikti objektyviai, o tai jau buvo pavojinga.

3 skyrius

Per tą trumpą laiką, kai jie nuėjo iki administratoriaus jiems iškviesto taksi automobilio, net trys moterys spėjo paprašyti Dreiko autografo.

Lorė buvo nustebinta, kaip greitai ir meistriškai Dreikas galėjo keisti savo nuotaikas. Ką tik jis buvo susirūpinęs ir pasimetęs tėvas, o akimirksniu tapo pasitikinčia savim, arogantiška televizijos žvaigžde, svaidančia savo garsiąją šypseną juo besižavinčiai publikai. Jis nardė tarp gerbėjų lyg žuvis vandenyje ir su kiekviena moterimi kalbėjo švelniai bei intymiai.

Tas intymumas, kurį jis suteikdavo kiekvienam pokalbiui, turėjo įtikinti moteris, kad jos jam labai svarbios. Ar taip buvo iš tikrųjų, Lorė nenorėjo

galvoti. Ar Dreikas buvo nuoširdus, ar tik puikiai vaidino?

– Ar jums tai neįgrysta? – paklausė Lorė, rodydama į iš laimės apsvaigusią moterį ant šaligatvio. Karšta Dreiko gerbėja vis dar spaudė prie krūtinės servetėlę su Dreiko Slouno autografu.

– Dar ir kaip! Bet aš laikausi „žvaigždžių etiketo" ir stengiuosi su gerbėjomis elgtis kantriai ir subtiliai. Dažnai pagalvoju, kur ir kas aš būčiau be jų, ir tai man suteikia entuziazmo žvelgiant į ateitį.

Lorė paprašė, kad Dreikas ją nuvežtų atgal į mokyklą, nes ten dar reikėjo pasiimti keletą popierių prieš grįžtant į netoliese esančius namus.

– Gerai, – sutiko Dreikas, – kaip tik dar norėjau minutėlę pabūti su Dženifer.

Lorė žvilgtelėjo į laikrodį.

– Bet jau po devynių, – pasakė. – Dženifer miegos.

– Tai pažadinsime ją, – nerūpestingai tarė Dreikas.

– Ar jums galioja kokios nors taisyklės, misteri Rivingtonai? – pasiteiravo Lorė.

Jis nusijuokė:

– Gal kelios ir galioja, bet daktarė Norvud žino, kad kartais studijoje aš dirbu iki aštuonių ar devynių vakaro, priklausomai nuo to, kas vyksta daktaro Hembriko gyvenime. Todėl ji man leidžia keletą kartų per savaitę įsmukti pas Dženifer ir pabūti šiek tiek su ja.

Kai jie privažiavo mokyklą, Lorė atrakino darbuotojams skirtas duris. Šios durys automatiškai užsirakindavo pasibaigus darbo valandoms. Tyliai ant pirštų galų koridoriumi jie nutipeno miegamojo link, kur su trimis kitomis bendraamžėmis miegojo Dženifer.

Dreikas leido Lorei pirmai įeiti į miegamąjį, bet kai jis atsisėdo ant mergaitės lovos krašto, Lorė pasitraukė į šalį. Dreikas uždegė naktinę lemputę prie Dženifer lovos ir atsargiai palietė mergaitės petį. Mergaitė krustelėjo, po to pramerkė akis ir pamatė prie jos pasilenkusį Dreiką. Ji sukniurkė iš džiaugsmo ir rankomis tvirtai apsivijo aplink tėčio kaklą.

Nežinia ką Lorė tikėjosi pamatyti, bet jau tikrai ne tokią spontanišką paprastai suvaržyto, stojiško vaiko reakciją.

– Kaip laikosi tėvelio mergaitė? Ar džiaugiasi jį matydama?

Klausimas buvo retorinis, nes mergaitė buvo įsikniaubusi jam į krūtinę, o jis kedeno jos šviesias garbanas.

Dabar Lorė matė dar kitokį Dreiką. Jo bruožai atrodė švelnesni, akių nebedengė cinizmo skraistė, o lūpų nebekreipė ciniškas šypsnys. Kai jis žvelgė į dukrą, jo akyse švietė vien meilė.

Po pirmojo bučinių bei glėbesčiavimosi šuoro Dženifer savo landžiais pirštukais ėmė čiupinėti tėvelio kišenes tikėdamasi rasti lauktuvių. Ji kikeno,

kai jis mėgino ištraukti iš savo kišenių jos rankutes. Galų gale ji triumfuodama ištraukė pakelį kramtomosios gumos ir pamėgino ją išvynioti.

– Luktelk minutėlę, jaunoji panele, tau negalima kramtyti gumos dabar, – sustabdė ją Dreikas. Bet padvejojęs pasakė:

– O gal ir galima...

Dženifer jau buvo sėkmingai išvyniojusi vieną gumos gabalėlį.

– Ne, negalima, – ramiai, bet tvirtai įsikišo Lorė. Dreikas pažvelgė į ją. Dženifer, aišku, negalėjo išgirsti draudimo ir jau grūdo gumą į burną, kai Lorė ėmė belsti į lovos galą, kad atkreiptų vaiko dėmesį.

Dženifer pakėlė akis į ją ir nusišypsojo. Lorė taip pat nusišypsojo ir parodė ženklais: „Sveika, Dženifer! Koks mano vardas?"

Dženifer ženklais parodė Lorės vardą, po to tyliu švelniu balseliu jį labai tiksliai ištarė. Dreikas net išsižiojo iš nustebimo.

– Širdute, tai nuostabu! – pasakė jis glausdamas vaiką. Dženifer džiaugėsi jai rodomu aukšto, gražaus vyro pritarimu. Šis vyras reguliariai ją lankydavo ir visada rodė jai išskirtinį dėmesį. Jis niekada nekalbėdavo su kitomis mergaitėmis. Tik su ja.

Lorė pasinaudojo situacija. Vėl atkreipusi į save Dženifer dėmesį, ji pasakė:

– Šis vyras – Dreikas, – ji parodė Dženifer atitinkamą ženklą.

– Nemanau, kad ji turi supratimą apie šeimos narių ryšius, – paaiškino Dreikui. – Netrukus mes turėsime pamoką apie šeimą, o kol kas jūs jai būsite Dreikas.

Dženifer parodė ženklą, reiškiantį „Dreikas“, ir parodė į tėvą.

– Taip, teisingai, – patvirtino Lorė.

Dženifer su pasididžiavimu rodė ir rodė ženklus, kol viskas virto žaidimu ir visi trys prapliupo juoku. Kai Dženifer vėl pabandė susikimšti į burną laikinai pamirštą gumą, Lorė ją sustabdė švelniu rankos spustelėjimu. Ženklais parodė, kad gumą paliks ant stalelio prie lovos ir Dženifer ją ras, kai pabus.

Dženifer ieškodama paramos pažvelgė į Dreiką, bet šis papurtė galvą, padėjo gumos pakelį ant naktinio stalelio ir parodė ženklą „miegok“, kaip buvo matęs darant Lorę. Dženifer nusižiovavo ir atsigulė ant pagalvės. Su savo šviesiais plaukučiais ir puošniais rožiniais naktinukais ji atrodė kaip tikras angeliukas. Dženifer tvirtai įsikibo Dreikui į kaklą ir nenorėjo jo paleisti. Jis greitai pabučiavo mergaitę į kaktą ir atsistojo. Prieš jam užgesinant lempą, Dženifer dar ištiesė savo putlias rankutes į Lorę, stovinčią lovos kojūgalyje.

Lorė pakėlė akis į švelniai besišypsantį Dreiką.

– Manau, tai gana iškalbinga, – tarė jis.

Lorė pasilenkė prie Dženifer ir buvo apdovanota nuoširdžiu bučiniu.

Jie apkamšė mergaitę nakčiai, išjungė šviesą ir išėjo iš kambario. Žengusi porą žingsnių Lorė stabtelėjo. Jos galvoje sukosi toks minčių spiečius, kad atrodė neįmanoma ir eiti, ir galvoti tuo pačiu metu. Ji tyliai stovėjo viduryje koridoriaus.

– Man atrodo, kad jūs abu ką tik emociškai šantažavote mane, – ištarė susimąsčiusi.

– Neneigsiu, – lygiai taip pat rimtai atsakė Dreikas.

Lorė pažvelgė į jį ir garsiai pradėjo reikšti savo mintis:

– Mergaitė jus myli. Ji nutols nuo jūsų, jei išvešite ją kitur. Ji dar labai maža ir šiuo metu jūs jai esate pats svarbiausias asmuo. Dreikai, ar suprantate, kad aš galiu užimti jūsų vietą jos širdyje?

Nieko nematančios Dreiko akys klaidžiojo tuščiu koridoriumi. Po to jis susikišo rankas į kišenes ir tvirtai sukando dantis.

– Taip, tai man visai nepatinka, bet neturiu pasirinkimo. Aš nenoriu, kad Dženifer augtų dideliame mieste. Šiuo metu negaliu jai duoti to, ką galite jūs. Aš žinau, kad užkraunu didžiulę atsakomybę ant jūsų pečių, bet manau, kad tai vienintelis tinkamas kelias. Aš lankysiu mergaitę, kai tik galėsiu. Mano gyvenimo būdas nėra toks dekadentiškas, kokį jį vaizduoja spauda, – ironizavo jis, o jo veidą iškreipė šypsena.

Lorė dalykiškai ištiesė jam ranką.

– Priimu jūsų pasiūlymą, – pasakė.

Dreikas paspaudė jos ištiestą ranką.

Kai jie privažiavo Lorės daugiabutį – dailų, bet neprabangų namą, Dreikas primygtinai pasisiūlė palydėti Lorę iki buto durų. Jis sumokėjo taksistui ir paleido automobilį sakydamas, kad pasigaus kitą, kai saugiai nulydės Lorę iki jos buto durų.

Kylant liftu Dreikas pasakė:

– Aš viską suorganizuosiu maždaug per dvi savaites. Ar jums tiek pakaks?

Lorei linktelėjus, jis tęsė:

– Namas patogus, bet nieko prašmatnaus. Nupirksiu jums automobilį, kuriuo galėsite naudotis, kai gyvensite Elberkeke. Pasamdysiu ką nors, kad idealiai sutvarkytų namą. Kai atvyksite į Šnabždesius, viskas bus paruošta jūsų ir Dženifer įsikūrimui.

– Šnabždesiai... Man patinka pavadinimas.

Dreikas nepatraukė savo rankos nuo Lorės alkūnės, kai jie išėjo iš lifto.

– Tai žavus miestelis, – pasakė Dreikas. – Jame gyvena daug pensininkų bei keletas kalnakasių su šeimomis. Miestelis ramus ir tylus, o gamtovaizdis ten žavingas visais metų laikais.

Jie jau stovėjo prie Lorės durų, kai Dreikas pasakė:

– Aš jums mokėsiu tiek, kiek moka mokykla. Be to, jūs nemokamai gyvensite name ir naudositės

mašina. Taip pat aš dosniai duosiu pinigų maistui, Dženifer drabužiams ir viskam, ko tik jums reikės.

– Dėl pinigų aš nesijaudinu, – pasakė Lorė, kišdama raktą į spyną. Ji atsigręžė, kad mandagiai atsisveikintų su Dreiku, bet žodžiai taip ir liko neištarti. Dreikas žengė keletą ryžtingų žingsnių Lorės link ir privertė ją trauktis tol, kol ji nugara prigludo prie sienos. Dreikas įsirėmė delnais į sieną iš abiejų jos galvos pusių. Tada palinko prie jos dar labiau. Juos skyrė tik keli coliai.

– Tokia jūs man patinkate, – sušnibždėjo.

Kas atsitiko jos balsui? Žodžiai strigo gerklėje. Galų gale ji išstenėjo:

– Kokia tokia?

– Rami, maloni ir linkusi padėti. Bet, kita vertus, – sukrizeno jis, – patikote man ir anądien, kai svaidėtės ugnimi ir buvote tokia įsiutusi, o jūsų plaukai degė lyg žibintas.

Jis prisiglaudė arčiau jos ir pridūrė:

– Iš tikrųjų man velniškai sunkiai sekasi rasti tai, kas man jumyse nepatiktų.

Instinktyviai Lorė pajuto, kad jis tuoj tuoj ją pabučiuos. Suprato, kad neturėtų to leisti, bet buvo visiškai bejėgė atsispirti artėjančioms jo lūpoms. Užsimerkusi pasitiko jas, tik širdis apsalo. Nors ir jautė, kad tai atsitiks, bet nebuvo pasiruošusi tokiam emocijų antplūdžiui po jo prisilietimo. Ūsais

lyg šepetuku jis perbraukė jos lūpas ir pirmą kartą priartėjo taip, kad jų kūnų linkiai susiliejo.

Jie taip tiko vienas kitam, lyg būtų vienos dėlionės gabalėliai. Nors Lorė tesiekė jo krūtinę, jie buvo kaip dvi vienos visumos dalys. Jos standžios krūtys jo krūtinėje aptiko jų laukiančias įdubas. Jo kojos buvo apglėbusios jos pėdas, raumeningos šlaunys susiliejo su jos moteriškų šlaunų švelnumu, iš jo gerklės gilumos išsiveržė atodūsis, sumišęs su malonumu. Jo lūpos tai įsisiurbdavo į jos lūpas, tai vėl pasitraukdavo, kol jaudrino ją taip, kad ji panoro sugriebti jo galvą ir laikyti tvirtai prispaudus prie savęs. Tačiau savyje atrado tik tiek drąsos, kad pakeltų rankas iki jo liemens. Jautė, kad jis raumeningas ir įsitempęs.

Dreikas giliai atsiduso, kai pajuto jį liečiančias jos dailias rankas. Burna jis nustojo ją provokuojamai erzinti, ir Lorė pajuto pavojingai valdingą bučinį.

Iš pradžių Lorė mėgino neatsiliepti į tą bučinį, nes jos nevykusi santuoka buvo išmokiusi ją atsargumo, bet Dreikas nekreipė dėmesio į šį neryžtingą pasipriešinimą. Jo alkanos lūpos taip įsisiurbė į Lorės lūpas, kad jai beliko tik prasižioti ir nebesipriešinti jo veržliam liežuviui. Ji mėgino sugrąžinti viską į savo vėžes, bet jai sunkiai sekėsi.

Kai jie abu pritrūko kvapo ir turėjo atsikvėpti, jis dar nebuvo pasisotinęs. Lūpomis lietė jos ausį

ir kandžiojo ausies spenelį. Jo rankos nuslydo žemiau, kad apkabintų jos pečius ir vėl grįžtų prie jos kaklo. Atrodė, kad pirštais čiuopia jos pulsą ir skaičiuoja tvinksnius, prieš vėl delnais apglėbdamas jos skruostus. Nykščiais glostė jos veidą.

– Ar taip bučiuojate visas pagrindinių vaidmenų atlikėjas? – šyptelėjusi pasiteiravo Lorė.

Ji tikėjosi, kad ir jis nusišypsos bei pasakys ką nors sąmojingo, tačiau nustebo pamačiusi, kad jo veidas papilkėjo. Žalios jo akys, prieš akimirksnį degusios vidine ugnimi, kurios liepsnos atrodė tuoj lyžtelės jos veidą, staiga atvėso, pasidarė nepermatomos, lyg būtų užtrauktos šydu.

Dreikas pamažu pradėjo trauktis. Iš pradžių nuleido rankas, paskui nustojo spaudęsis prie jos krūtinės, po to žengė žingsnį atgal. Lorę taip nuliūdino jo pasitraukimas, kad ji ištiesė ranką, norėdama jį susigrąžinti. Bet ją pribloškė ir išgąsdino jo veido išraiška. Ji atitraukė rankas ir sukryžiavo jas ant krūtinės. Dreiko veidas buvo pelenų spalvos ir jis spoksojo į Lorę lyg būtų pamatęs vaiduoklį.

– Dreikai, kas atsitiko? – sutrikusi paklausė Lorė.

Dreikas pakrutino lūpas, bet žodžių nebuvo girdėti. Galiausiai pratarė:

– Sju... Sjuzana taip sakydavo.

Jis nutilo ir ranka perbraukė veidą, pirštais paspaudė akis, lyg bandydamas nuvyti kažkokį vaizdinį.

– Ji taip sakydavo nuolat.

– Sjuzana? – pasiteiravo Lorė aukštu, laibu balsu. Ji jautė, kas ta Sjuzana, bet nenorėjo to išgirsti.

– Sjuzana buvo mano žmona. Ji mirė.

Dreikas tai pasakė su tokiu sielvartu, kad Lorei pasidarė negera. Buvo aišku, kad jis vis dar mylėjo savo žmoną. Jis nepasakė, kaip ji mirė, bet tai ir nebuvo svarbu. Pati mirtis, o ne jos pavidalas, atėmė iš jo meilę.

– O, kaip gaila, – sušnibždėjo Lorė, jausdama, kad tai nevykę žodžiai, bet nieko geresnio tuo metu jai neatėjo į galvą. Ji desperatiškai mėgino kaip nors išsklaidyti tą sunkią juos užgulusią tylą.

Dreikas atsitraukė ir lyg atsikratė to trumpalaikio stingulio, sukelto jos žodžių. Perbraukęs ranka savo žilstelėjusius rusvus plaukus, jis šiurkščiai ištarė:

– Tai neturi reikšmės.

Bet iš tikrųjų turėjo! Tik prieš kelias sekundes ji skendo pačiame šilčiausiame ir saldžiausiame glėbyje, o jos kūnas džiūgavo nuo seniai pamirštų jausmų. Dabar tuos jausmus sukėlęs vyras atrodė kaip visiškai svetimas žmogus.

Susikišęs rankas giliai į kišenes Dreikas nusigręžė nuo jos. Kai jis apsisuko ant kulnų ir vėl atsigręžė, jo lūpos buvo suspaustos, o antakiai temdė akis.

– Manau, kad būtų teisinga pasakyti jums, Lore, kad aš sau neleidžiu prie ko nors emociškai prisirišti. Nepaisant to, ką jūs galbūt skaitėte apie mane

įžymybių žurnaluose, aš niekada neprisirišu prie jokios moters. Aš buvau vedęs ir mylėjau savo žmoną. Mano poreikiai yra grynai fiziologiniai. Manau, kad bus geriau, jei tai iš pat pradžių žinosite.

Dreiko žodžiai lyg akmeniu kirto Lorei ir sukrėtė ją iki pat kojų pirštų. Jos gyslose virė įsiūtis nuo patirto pažeminimo, ji pasišiaušė lyg katė prieš šuolį. Ji mėgino kontroliuoti savo balsą ir nepažerti jam visų tų priekaištų, kurie tiesiog veržėsi iš burnos.

– Neatsimenu, kad būčiau prašiusi jūsų emociškai su manimi susisaistyti, misteri Rivingtonai, – net drebėdama iš įsiūčio iškošė Lorė. – Bet kadangi pats ėmėte klaidingai interpretuoti mano motyvus, tai norėčiau tiesiai šviesiai pasakyti jums, kad aš visiškai neplanuoju prisirišti prie jūsų. Be to, kad tai aiškiai turėtų neigiamą įtaką mano objektyvumui, aš dar manau, kad jūs esate bjauriai pasipūtęs. Kažkada aš buvau ištekėjusi už kompozitoriaus, jis, kaip ir jūs, per daug save vertino ir manė, kad visi kiti turėtų tą daryti. Galite būti tikras, kad aš norėčiau, jog tarp mūsų nusistovėtų grynai dalykiniai santykiai. Ačiū jums už pietus.

Tai pasakiusi ji įlėkė pro duris ir jas uždarė. Viduje ji atsirėmė į jas nugara ir, gaudydama orą, mėgino sulaikyti besiveržiančias ašaras. Girdėjo, kaip Dreikas nužingsniavo prie lifto, kaip atsidarė ir užsidarė lifto durys.

– Kvailys! – sušuko pati sau ir treptelėjo koja taip, kaip darydavo vaikystėje. Tada nutrenkė rankinę į fotelį ir plėšte nusiplėšė švarkelį.

– Tas pasipūtęs kalės... – ji nebaigė frazės.

Lorė nebuvo tikra, į ką turėtų nukreipti įtūžį – į Dreiką ar į save pačią. Nužingsniavo į miegamąjį, įjungė šviesą ir klestelėjo ant lovos. Tada pasilenkė, kad nusiautų batelius.

– Niekada nieko neišmoksti, Lore, – priekaištavo pati sau. – Per savo uolumą amžinai lieki nubausta.

Nusirengdama ji nenustojo savęs pliekusi už tai, kad pasidavė Dreiko bučiniui. Juk jis buvo jos darbdavys. Ji buvo atsakinga už jo vaiką. Nebuvo galima painioti jausmų su darbo reikalais. Romantiškos Lorės svajonės apie mergaitės tėvą tik pakenktų Dženifer. Jau vien tai, kad ji per daug prisirišo prie pačios Dženifer, kėlė pavojų jos lavinimui. O jausti seksualinį potraukį jos tėvui jau buvo beprotybės viršūnė!

Ją nervino ne tiek tai, kad ji bučiavosi su Dženifer tėvu, kiek tai, ką ji jautė, kai bučiavosi. Net kai buvo karščiausiai įsimylėjusi Polį, niekada nejautė nieko panašaus. Ji tiesiog skendo Dreiko bučinyje, o lemiamu momentu jai nebuvo numestas gelbėjimosi ratas. Greičiau jis buvo negailestingai ir savanaudiškai iš jos atimtas. Šventeiviškai save smerkdama, Lorė prisipažino sau, kad pati viską ir pradėjo, pati ir buvo kalta dėl jų apsikabinimo.

„Menininkai! Visi jie vienodi! Tik trokšta patenkinti savo geidulius, o kai kas nors užgydo jų sužalotą savimeilę, jie be gailesčio sutrypia savo gelbėtojų sielas", – mąstė Lorė.

Nuėjo į vonią ir, tepdama veidą kremu, prisiminė savo santuoką su Poliu Džeksonu. Jie susitiko viename vakarėlyje. Ji buvo neseniai atsikrausčiusi į Niujorką, nes gavo seniai trokštamą darbą Norvud kurčiųjų mokykloje. Tuo metu ji jautėsi labai vieniša ir ilgėjosi toli Nebraskoje likusios savo šeimos. Kai viena iš jaunesnių draugiškų mokytojų pakvietė ją nueiti kartu į vakarėlį, ji sutiko.

Į vakarėlį susirinko marga publika – vienišiai ir poros, dauguma jų dirbo visą darbo dieną nuo devynių iki penkių. Tarp jų buvo ir šokėjų, ir muzikantų, ir rašytojų. Polis Džeksonas grojo pianinu, o ilgakojė blondinė dainavo daug prasčiau, negu jai buvo akompanuojama.

Polis pastebėjo jauną raudonplaukę, stovinčią kitapus pianino, ji susidomėjusi klausėsi jo muzikos. Per pertraukėlę jis priėjo prie jos, prisistatė, ir jie pradėjo maloniai šnekučiuotis. Lorė pažėrė jam daugybę komplimentų dėl grojimo, o sužinojusi, kad tai jo paties kūriniai, dar labiau juo susidomėjo.

Tik po kelių mėnesių Lorė ėmė analizuoti savo ir Polio ryšį. Tik tada suvokė, kad jau per pirmąjį susitikimą buvo kalbama tik apie Polio siekių bei

tikslų muzikos pasaulyje įgyvendinimą, bet nieko apie Lorės svajones ir planus. Jau tada reikėjo susimąstyti. Pats pirmas pokalbis rodė, koks Polis savanaudiškas ir nesaugus.

Jis buvo gražus, kažkaip rimtai, tobulai gražus. Jis dažnai pamiršdavo pasikirpti savo rusvus plaukus, jie peraugdavo, ir Lorė atsargiai jam primindavo, kad jau laikas kirptis. Ji viską jam siūlydavo labai švelniai, kad tik neįžeistų ir nesužalotų jo paties išpūsto įvaizdžio.

Matyt, tai, ką Lorė jautė Poliui, tebuvo gailestis, bet tada ji pati save įtikino, kad tai meilė. Poliui jos reikėjo. Jam trūko pasitikėjimo savimi, todėl reikėjo palaikymo, reikėjo, kad kas nors klausytųsi jo muzikos ir žavėtųsi ja. Padrąsintų. Nuramintų. Palepintų.

Kartą, kai grįžę iš kino jie gulėjo tvirtai apsikabinę ant sofos jo bute, Polis paklausė Lorės:

– Ar sutiktum persikraustyti pas mane, Lore? Man tavęs reikia visą laiką.

– Tu peršiesi, Poli? – šypsodamasi pasiteiravo Lorė. Ji virpėjo iš džiaugsmo. Jis ją myli! Ji galės jam padėti, padrąsinti, būti jo ramsčiu!

– Ne, – tarė Polis, paleido ją iš glėbio ir nuėjo prie stalelio, ant kurio laikė įvairius alkoholinius gėrimus. – Aš tik prašau tavęs gyventi su manimi.

Jis nerūpestingai įsipylė į taurę viskio.

Lorė atsisėdo ir pasitaisė drabužius. Tai buvo ne pirmas kartas, kai jis prašė miegoti su juo, bet ji visada atsakydavo. Po to jie žiauriai susipykdavo, ir galiausiai jis sarkastiškai atsiprašydavo už mėginimą ją sukompromituoti.

– Poli, jau ne kartą sakiau, kad negaliu to padaryti. Ir paaiškinau kodėl.

– Ar dėl to, kad tavo tėvelis yra dvasininkas?

Polis darėsi agresyvesnis. Jo akys žvilgėjo, žvilgsnis buvo tuščias.

– Ne tik dėl to. Tiesiog mano tėvai labai nusiviltų.

– O, prašau tavęs, – sudejavo Polis.

– Puikiai žinai, kad aš norėčiau miegoti su tavimi labiau už viską pasaulyje! – sušuko Lorė. – Bet aš noriu būti tavo žmona, o ne sugyventinė.

Polis tyliai nusikeikė ir išmaukė viskį iki dugno. Tada padėjo taurę ant stalo ir, prieš atsiklaupdamas prie jos kojų, ilgai spoksojo į Lorę.

– Tu, raudongalve bjaurybe, – sušvokštė. – Puikiai žinai, kad aš daugiau negaliu be to ištverti.

Jis uždėjo ranką ant jos pilvo ir gundančiai pamasažavo. Tada pasilenkė prie jos krūtų ir pabučiavo pirma vieną, paskui kitą.

– Atrodo, kad jau vien dėl to turėsiu tave vesti.

– O, Poli, – džiaugsmingai sušuko Lorė ir rankomis apsivijo jo kaklą.

Didžiuliam Lorės šeimos nusivylimui, po kelių dienų juos sujungė civilinė santuoka, kurios liudytojais buvo du Polio draugai muzikantai. Kitą dieną Lorė atsivežė savo daiktus į Polio butą.

Kelis mėnesius viskas tekėjo lygia vaga. Polį tik kelis kartus ištiko blogos nuotaikos ir depresijos priepuoliai. Jis dirbo su keliomis daug vilčių teikiančiomis dainomis. Lorė gamindavo maistą, o jis valgydavo išsiblaškęs ir vėl grįždavo prie natų.

Kai pastebėdavo, kad Lorė eina į lovą, sekdavo iš paskos, kad galėtų skubiai patenkinti savo seksualinius poreikius, ir vėl grįždavo prie darbo, palikęs ją vieną užmigti tamsoje. Kas rytą prabudusi ji stengdavosi atsikelti taip, kad nepažadintų jo.

Kai jo dainas atmetė muzikos leidėjas, Polį ištiko giliausia depresija. Jis pakaitomis gėrė, keikėsi ir verkė.

Kai Lorė mėgino jį paguosti ir padrąsinti, jis imdavo šaukti:

– Ką tu, po velnių, apie tai išmanai? Juk leidi dienas su neišmanėlėmis vėplomis, kurios iš viso neatskiria geros muzikos nuo blogos. Nuo kada pasidarei muzikos eksperte? Užsičiaupk, dėl Dievo!

Galiausiai jis pakilo iš bedugnės ir tada prasidėjo apgailestavimo periodas, kuris Lorę erzino dar labiau negu ankstesnis jo elgesys. Polis išliejo ašarų upes, o Lorė turėjo laikyti jį apkabinusi ir raminti lyg vaiką. Jis maldavo Lorės atleidimo ir prisiekinė-

jo, kad niekada daugiau taip bjauriai su ja nekalbės. Ji mylavo jį, juo rūpinosi ir vėl pavertė jį panašų į protingą žmogų.

Bet normalus gyvenimas tęsėsi neilgai. Per kitus aštuonis mėnesius jo priepuoliai vis dažnėjo. Polis gėrė, nes jam nesisekė rašyti gerą muziką. O geros muzikos negalėjo parašyti, nes gėrė. Lorė ypač dėl to kentėjo.

Kai Polis būdavo fiziškai pajėgus atlikti lytinį aktą, jis panaudodavo Lorę lyg indą, į kurį galėjo perpilti visas savo žlugusias viltis. Lorė nejausdavo nei meilės, nei šilumos.

Lorė suprato, kad privalo palikti Polį, jei nori išsaugoti savo pačios psichinę sveikatą. Ji nebegalėjo pakęsti jo nuotaikų kaitos, priepuolių, jo savimeilės, kurią reikėjo nuolatos puoselėti, ir jo paranojos, kurią reikėjo gydyti.

Galiausiai ji persikraustė į kitą butą. Ji nepaprašė skyrybų, vis dar tikėjosi, kad Polis nugalės savo silpnybes ir jie vėl galės vienas kitą mylėti.

Tačiau po trijų mėnesių Polis mirė. Lorei paskambino jo draugužė ir pranešė, kad rado jį sukniubusį ant pianino. Skrodimas parodė, kad Polis mirė nuo mirtinos alkoholio ir migdomųjų dozės. Polio mirtis buvo užregistruota kaip nelaimingas atsitikimas. Lorė su tuo sutiko.

Šukuodama savo raudonai rusvus plaukus Lorė sielvartingai palingavo galvą. Polio laidotuvėse da-

lyvavo tik saujelė žmonių. Lorės tėvai taip niekada ir nesusipažino su Poliu. Jie negalėjo atvažiuoti į Niujorką, o jis vis atsisakydavo keliauti į „tokią Dievo užmirštą vietą kaip Nebraska". Lorė paskambino Viskonsino valstijoje gyvenančiai Polio motinai, nors ir niekad nebuvo jos mačiusi. Moteriškė išklausė viską apie Polio mirties aplinkybes ir padėjo telefono ragelį, taip ir netarusi nė žodžio.

Iš pradžių Lorė kaltino save dėl Polio mirties. Jeigu ji būtų buvusi supratingesnė, jeigu būtų labiau jį palaikiusi, jeigu nebūtų jo palikusi, gal jis būtų pakilęs iš tos duobės, į kurią save buvo įstūmęs. Tik po ilgų pokalbių su savo tėvu ir dėl visa gydančio laiko ji nustojo save plakusi ir susitaikė su vyro mirtimi.

Tačiau vedybos nepraėjo be pėdsako. Ji tapo atsargesnė bendraudama. Į pasimatymus eidavo su tais, kuriems labiau rūpėjo karjera nei meilės reikalai. Bendraudama su vyrais Lorė vengė bet kokio asmeniškumo, o jei tik pamatydavo, kad vyras per daug ja domisi, tuoj pat jį palikdavo.

Pagaliau ji išjungė šviesą vonioje, nusimetė apatinius drabužius ir nuoga įsmuko į patalą.

– Tau tikrai gerai sekasi su vyrais, Lore Periš, – papriekaištavo pati sau.

Juk buvo tokia atsargi visus penkerius metus po Polio mirties. Būdama šalta ir abejinga, ji neleido nė vienam vyrui įsibrauti į jos gyvenimą. O dabar

tai nebuvo tik mažas paslydimas, dabar tai buvo nėrimas stačia galva į nuodėmę.

Juk Dreikas Rivingtonas buvo jos darbdavys, vienas iš mokinių tėvų, be to, dar ir aktorius! Kas galėtų būti blogiau už kompozitorių? Aišku, tik aktorius. Argi ji ką tik nematė to taip gerai pažįstamo temperamento? Vieną akimirką jis bučiavo ją taip aistringai, kad išblaškė visą jos susikaustymą ir užkaitino kraują, o kitą jau buvo šaltas ir tolimas, nes tai, ką ji pasakė, jam priminė mirusią žmoną.

Dar didesnį apmaudą kėlė begalinis jo pasipūtimas. Jis buvo pripratęs prie jam pataikaujančių moterų. Moterų, alpstančių nuo jo žvilgsnio, žodžio ar prisilietimo. Velniop visa tai, pagalvojo su panieka ir trenkė kumščiu į pagalvę: „Velniop!“

Ji įsikinko į darbą, kuris truks daugelį metų ir pareikalaus visų jos jėgų bei susikaupimo. Todėl jai nereikia nieko, o ypač vyro, kuris trikdytų jos nuovokumą. Nereikia kreipti dėmesio į pašaipią jo aroganciją. Reikia išmesti jį iš galvos. Užmiršti.

Užmiršti, kad retkarčiais jo plaukai žvilga sidabru. Užmiršti ryškiai žalias akis, aprėmintas tamsiausiomis blakstienomis ir tiesiog skroste skrodžiančias. Užmiršti, kad jis aukštas, lieknas ir stiprus, juda lengvai ir grakščiai.

Lorė vartėsi lovoje, negalėdama atrasti patogios padėties. Ji nutarė nekreipti dėmesio į savo plazdančią širdį. Nevalingai priglaudė ranką prie lūpų,

kurios vis dar dilgčiojo nuo saldžios jo atakos. Jos pirštai nuklydo už ausies, kur vis dar jautė jo ūsus.

Ji apsivertė ant pilvo ir sudejavo į pagalvę. Visos jos kūno dalys troško būti glamonėjamos, bet ji nutarė nekreipti į tai dėmesio, lygiai kaip ji mėgino nekreipti dėmesio į Dreiką Rivingtoną ir beprotišką jo trauką.

4 skyrius

– Dženifer! Dženifer!

Šviesios mergaitės garbanėlės išsidraikė, kai ji pasuko galvą į iškraipyto garso pusę. Šį garsą ji išgirdo ir suvokė kaip savo vardą. Klausos aparatas buvo paslėptas po žvilgančiais plaukučiais.

– Naudok servetėlę, – parodė Lorė ženklais ir šypsodamasi paklausė. – Ar ledai skanūs?

Ji liko patenkinta, kai Dženifer ženklais parodė „taip“ ir pamėgino ištarti žodį. Jos buvo oro uosto kavinukėje „LaGardija“ ir laukė savo skrydžio į Elberkeką. Lorė ir Dreikas stebėjo, kaip Dženifer doroja vanilinius ledus dubenėlyje.

– Ji padarė neįtikėtiną pažangą per pastarąsias dvi savaites, Lore, – stebėjosi Dreikas.

Lorės širdis apsivertė, kai Dreikas ištarė jos vardą, bet ji pasistengė paslėpti savo susijaudinimą.

– Tikrai taip, – tarė išoriškai rami, nors tokia anaiptol nesijautė. Pagaliau ji išvyksta ir nebebus tų beasmenių susitikimų su Dreiku, kokie pasitaikydavo nuo to vakaro, kai jie bučiavosi. Buvo būtina palaikyti pokalbį, kol jos įsės į lėktuvą. Būtų per daug sunku ištverti slegiančią tylą.

– Tačiau nesitikėkit per daug, – įspėjo.

– Nesitikėsiu, – iškilmingai pažadėjo Dreikas.

– Aišku, kad tikėsitės, – pasakė Lorė juokdamasi, o jis plačiai nusišypsojo.

Pastarosios dvi savaitės pralėkė žaibo greitumu. Dreikas viską nuostabiai sutvarkė. Jis sumokėjo Lorės buto nuomą, kuri turėjo baigtis tik po trijų mėnesių. Jis sutvarkė visus kelionės reikalus ir nuolat informavo Lorę apie įvykius Niu Meksike.

Lorė supakavo savo ir Dženifer žieminius drabužius ir išsiuntė juos iš anksto, o vasarinius nutarė susidėti į lagaminus paskutinę minutę. Tą nedaugelį namų apyvokos reikmenų, kuriuos turėjo, ji išdalijo draugėms arba pardavė, nes Dreikas buvo sakęs, kad ji ras viską, ko reikės namuose Niu Meksike. Lorės asmeniniai daiktai buvo sudėti į dėžes ir atiduoti į bagažo kamerą kartu su lagaminais.

Daktarei Norvud buvo gaila, kad Lorė palieka mokyklą, bet ji puikiai suprato, kad būtent Lorė tinka šitam darbui ir kad Dženifer Rivington la-

bai jos reikia. Todėl ji palinkėjo Lorei geriausios kloties.

Paskutiniai Lorės pokalbiai su Dreiku buvo dalykiški. Jie sukosi tik apie Dženifer, pasiruošimą kelionei ar būsimą gyvenimą Šnabždesiuose.

Kai jie susitiko po to atmintino vakaro, Dreikas paėmė Lorę už rankos ir mėgino pasiaiškinti:

– Lore, praėjusį vakarą...

Bet Lorė jį nutraukė.

– Nieko nereikia aiškinti, Dreikai! – ji ištraukė savo ranką iš jo delnų. – Manau, mes abu pasidavėm tam jausmingam momentui mokykloje. Nekalbėkime daugiau apie tai.

Jo žvilgsnis apsiniaukė. Raukšlės prie lūpų pagilėjo, bet jis neištarė nė žodžio. Nuo to laiko jo elgesys su ja buvo toks pat atžarus ir dalykiškas kaip ir jos su juo. Kartą, kai jie mėgino pereiti pilną mašinų Manheteno aveniu, Dreikas sugriebė Lorę už alkūnės, bet paleido ją iš karto, kai tik perėjo gatvę, ir daugiau jos nebelietė.

Lorė desperatiškai mėgino savyje užgniaužti visus tuos laukinius impulsus, kuriuos pajusdavo kiekvieną kartą išvydusi Dreiką. Ji tikėjosi, kad pusės šalies atstumas, kuris juos netrukus atskirs, atneš palengvėjimą. Lorė buvo tikra, kad jos širdis tapo jo grožio ir žavesio auka, kaip ir daugelis kitų širdžių iki jos. Ji susidoros su šituo kvailu susižavė-

jimu, kaip susidorodavo su visais paauglystės įsimylėjimais.

– Gal norėtumėte dar vienos kolos? – paklausė Dreikas ir sugrąžino ją iš svajonių į realybę.

– Ne, ačiū, man nieko netrūksta, – atsakė Lorė.

– O aš dar išgersiu vieną alaus, – pasakė Dreikas ir ženklu pakvietė padavėją.

Vargšė mergaitė ir taip vos spėjo suktis, o kai Dreikas atkreipė jos dėmesį, ji vos nesuklupo, besistengdama kuo greičiau paduoti jam gėrimą. Vėl atsigręžęs į Lorę Dreikas paklausė:

– Jūs minėjote, kad jūsų tėvas yra dvasininkas. Ar dėl to jūs niekada nevartojate alkoholio?

Lorę iš pradžių tas klausimas apstulbino, bet greitai susitvardžiusi ji ramiai atsakė:

– Ne, aš anksčiau išgerdavau, kai būdavo kokia nors proga, – ji nusuko žvilgsnį į Dženifer ir nuvalė jai nuo veido ledus. – Bet aš mačiau, kaip alkoholis gali sunaikinti žmogų, – pridūrė tyliai.

– Ar taip atsitiko su jūsų vyru?

Dreikas paklausė tyliai, bet Lorei klausimas pasirodė kaip perkūno trenksmas. Nuo tos kraupios nakties niekas daugiau nebuvo su ja kalbėjęs apie jos santuoką.

– Taip, – ryžtingai atsakė Lorė, drąsiai atlaikydama įdėmų jo žvilgsnį. Tada atsiduso. Joks kitas laikas nebus tinkamesnis tokiam pokalbiui.

– Gerai, papasakosiu jums apie savo santuoką su sąlyga, kad daugiau niekada apie tai nekalbėsime, – ir ji glaustai, be emocijų ar smulkių detalių papasakojo Dreikui apie savo trumpą, bet audringą santuoką su Poliu. – Po jo mirties aš vėl susigrąžinau savo mergautinę pavardę. Kadangi niekada nesijaučiau, kad visa priklausau jam ar jis man, nusprendžiau, kad būtų veidmainiška toliau turėti jo pavardę.

Lorė iš lėto pakėlė akis į Dreiką. Pamatė, kad jis atidžiai ją apžiūrinėja, tyrinėdamas kiekvieną bruoželį. Jo akys trumpam sužvilgo, apsistojusios ties jos burna, ir Lorė pasijuto lyg jis ją bučiuotų. Po to jis akimis susirado dukrą.

– Dženifer, – Dreikas pabeldė į stalą, kad atkreiptų mergaitės dėmesį.

Dženifer, pamačiusi išskleistas rankas, pašoko nuo kėdės ir puolė jam į glėbį. Užsiropštė ant kelių.

Dreikas nekreipė dėmesio į alų, kurį sutrikusi padavėja pastatė jam ant stalo. Sėdėjo tvirtai apkabinęs dukrą, paslėpęs veidą auksinėse jos garbanose. Lorė nugręžė akis, kad paslėptų akių kampučiuose susitvenkusias ašaras. Jautėsi kalta, kad tuoj įlips į lėktuvą su Dreiko dukra ir išskirs juos. Dreikas sėdėjo žvelgdamas į angelišką mergaitės veidelį. Lorė kreipėsi į jį:

– Galėsite rašyti dukrai laiškus. Tai jai padės suvokti, kad jūs vis dar esate jos gyvenimo dalis. Aš

tuos laiškus galėsiu panaudoti kaip mokomąją medžiagą. Kelionė į paštą bus mums geras pasivaikščiojimas.

– Gerai, – atsakė Dreikas, patemdamas aukštyn nusmukusias nuo putlių Dženifer kojyčių baltas sportines kojinaites.

– Aišku, mes tapsime ir prisiekusiomis filmo „Širdies atsakymas“ gerbėjomis.

– O Dieve. Apsaugok ją nuo šito, – sudejavo Dreikas, bet jo veidą nušvietė šypsena.

Skrydis buvo paskelbtas monotonišku balsu, su trukdžiais. Akimirksnį, kuris atrodė kaip amžinybė, Lorė ir Dreikas spoksojo vienas į kitą per stalą, o Dženifer kažką nesuprantamai čiauškėjo. Lorė galiausiai pirmoji nutraukė žvalgymąsi ir pasilenkė prie didelės rankinės, kurią norėjo imti su savimi į lėktuvą. Per laukimo salę jie ėjo tylėdami. Dreikas nešė Dženifer, vis dar nežinančią, kad tuoj bus atskirta nuo šio vyro, ir mylinčią jį su vaikišku susižavėjimu.

Dreikas surado jų lėktuvo bilietus, o tada atsigręžė į Lorę ir tarė:

– Jeigu jums tik ko nors prireiks, skambinkite man bet kuriuo metu. Jūs daugiau negu paprasta darbuotoja, aš jums patikiu savo vaiką.

– Aš puikiai tai suvokiu, – atsakė Lorė. – Padarysiu dėl jos viską, ką galiu. Galite dėl to neabejoti.

Kai kurie keleiviai bei oro linijų darbuotojai atpažino Dreiką, linkčiojo jam ir šnibždėjosi tarpusavyje. Keletas moterų elgėsi absurdiškai kvailai, o kitos praeidamos pro šalį tik šyptelėdavo. Lorė skausmingai juto kiekvieną į Dreiką nukreiptą žvilgsnį, o pats Dreikas buvo jiems abejingas.

Jis atsiklaupė ir išsitraukė iš kišenės pakelį kramtomosios gumos. Dženifer ištiesė ranką į jį, bet Dreikas atitraukė pakelį, laukdamas, kol ji paprašys ženklu. Kai Dženifer tai padarė, jis ją trumpam apkabino ir ženklais parodė „aš tave myliu“. Ji atsakė tokiu pačiu ženklu, bet ją labiau domino kramtomoji guma.

– Ar manote, kad ji viską supranta? – Dreikas entuziastingai paklausė Lorės.

– Ji, žinoma, nesuvokia, kad skiriasi su jumis ilgam laikui, bet supranta meilę kaip ir kiekvienas vaikas.

Dreikas liko patenkintas atsakymu ir išsiblaškęs linktelėjo galva. Jis stebėjo lėktuvo laukiančių žmonių veidus. Tačiau jis matė ne ką daugiau už Lorę, kuri, kaip ir jis, apsimetė apžiūrinėjanti keleivius. Pagaliau jo akys vėl grįžo prie Lorės.

– Lore, – ištarė jis dvejodamas ir palietė jos ranką, kurioje ji laikė bilietus. Dreiko akys vėl tyrinėjo Lorės veidą, jo žvilgsnis kiaurai ją vėrė. Jos kažko maldavo. Bet ko? Lorė pasijuto pagauta sūkurio ir traukiama į bedugnės gelmes. Ji skendo.

„Nežiūrėk į mane taip, jei vis dar esi įsimylėjęs savo žmoną!“ – mintyse šaukė Lorė. Kai Dreikas pamėgino ją apkabinti, ji staigiai atsitraukė ir paėmė už rankos Dženifer.

– Mums geriau paskubėti. Sudie, Dreikai!

Dar jam nespėjus jos sustabdyti, Lorė jau buvo už vartų ir rodė bilietus oro uosto darbuotojai. Dženifer, pamojavusi Dreikui, laiminga tipeno paskui Lorę. Ji nežinojo, kad dabar Dreiko nematys labai labai ilgai. Lorė ėjo neatsigręždama.

Drebančiom kojom ji nuėjo į lėktuvo saloną ir susirado savo ir Dženifer vietas pirmojoje klasėje. Ji pademonstravo Dženifer, kaip veikia sėdynių diržai, kad ši neišsigąstų staiga prisegta.

Stiuardesės iš karto susižavėjo mažąja keleive. Viena iš jų mokėjo ženklų kalbą ir netrukus jau bendravo su Dženifer.

Lėktuvui pradėjus riedėti, Lorė atsigręžė į terminalą ir veidrodinėje sienoje pamatė vyriškio siluetą. Tai galėjo būti tik Dreikas. Ji iš visų jėgų stengėsi sulaikyti iš akių besiveržiančias ašaras, galėjusias nuliūdinti Dženifer. Emocijos gniaužė gerklę, ir Lorė nebuvo tikra, kad galės ištverti tą aštrų lyg peilis skausmą krūtinėje.

„Aš turiu nugalėti šį jausmą! – desperatiškai kartojo mintyse. – Man negalima jo mylėti. Aš tik dirbu jam. Tai viskas. Be to, jis aktorius. Muilo operų aktorius. Galų gale jis pats sakė, kad vadovaujasi tik

fiziniu potraukiu, o ne emocijomis. Jis man nereikalingas".

Bet net ir tada, kai lėktuvas ilgokai skrido virš debesų ir pasuko pietvakarių kryptimi, ji dar nebuvo savęs tuo įtikinusi.

– Negalėjau patikėti, kad pagaliau turėsiu kaimynę! Kai misis Truit, moteriškė, kuri prieš jums atvystant išvalė namą, pasakė, kad atskrendate su mažąja mergaite, buvau sužavėta! Gal galėčiau jums kuo nors padėti?

Lorė nusišypsojo apkūniai moteriškei, įsitaisiusiai ant jos virtuvės taburetės. Tai buvo Betė Grouz iš gretimai esančio namo Šnabždesiuose, Niu Meksike.

– Ne, ačiū! – atsisakė pagalbos Lorė. – Jei visko nesudėliosiu pati, tai nežinosiu, kur kas yra. Be to, jau beveik viską baigiau.

Ji kaip tik dėliojo į vietas iš Niujorko atsivežtas kulinarijos knygas. Lorė ir Dženifer dar tik vieną dieną tebuvo praleidusios šituose namuose, todėl dar tik dairėsi.

Dreiko žodžiuose „nieko prabangaus" buvo mažoka tiesos. Kai Lorė su Dženifer privažiavo nauju Dreiko nupirktu automobiliu prie dviejų aukštų šveicariško tipo namo, nustebo, kad kas nors gali turėti tokį namą ir nenorėti jame gyventi visą laiką.

Pirmame namo aukšte buvo erdvus gyvenamasis kambarys, pro vienoje jo pusėje esančius didelius

langus atsiveria nuostabus vaizdas, pro kitus – akmeninis židinys. Gyvenamasis kambarys jungėsi su mažu plokštėmis apkaltu kambarėliu, kurį Dreikas siūlė panaudoti kaip klasę Dženifer mokyti. Kai Lorė pamatė šį kambarėlį, iš karto sutiko, kad jis tinka šiam tikslui. Valgomojo niša buvo viename gyvenamojo kambario gale ir jungėsi su virtuve, kuri taip pat turėjo valgymo kampą.

Viršuje buvo didžiulis miegamasis su karališko dydžio lova, o šalia jo buvo prabangus vonios kambarys. Greta buvo mažesnis miegamasis, turintis savo atskirą vonią.

– Galime džiaugtis visa šia erdve, Dženifer, ar ne? – paklausė Lorė vieną vakarą, išpakuodama Dženifer daiktus mažesniame iš miegamųjų. Sau ji pasirinko didįjį miegamąjį.

– Nėra jokios prasmės gyventi kaip spartietėms, kai mums priklauso tiek erdvės, – džiaugėsi Lorė, o Dženifer apžiūrinėjo savo naujuosius namus tyliai žavėdamasi. „Po gyvenimo mokyklos miegamajame šie namai Dženifer turėtų atrodyti lyg rūmai", – pagalvojo Lorė.

Visas jų atvykimas vyko sklandžiai ir viskas klostėsi sekundės tikslumu. Išlipusias iš lėktuvo jas pasitiko malonus pusamžis vyriškis ir nusivedė prie mašinos, kurią Dreikas buvo nupirkęs telefonu.

– Jeigu jums ši mašina nepatinka ir jūs norėtumėte kitos, aš padėsiu jums išsirinkti tą kitą, kaip manęs prašė misteris Rivingtonas.

Lorė pažvelgė į naują, žvilgantį sidabro spalvos mersedesą, o šis pasirinkimas buvo pranašesnis už bet kurį kitą, ir liūdnai nusijuokė:

– Bus gerai ir šitas.

Automobilių pardavėjas padėjo Lorei sukrauti krepšius ir lagaminus į bagažinę ir tiksliai paaiškino, kaip nuvažiuoti į Šnabždesius. Ten reikėjo važiuoti apie valandą šiaurės vakarų kryptimi nuo Elberkeko.

Kai atvažiavo, namą rado visiškai paruoštą gyventi. Vakarienei jos pasišildė sriubą iš skardinės ir suvalgė ją su sūriu bei krekeriais. Tada, išpakavusios tik būtiniausius daiktus, nuėjo miegoti.

Lorę pažadino paukščių čiulbesys. Ji nuskubėjo pas Dženifer, žinodama, kad mažajai patiks ryto vaizdai naujuosiuose namuose. Gamtovaizdis, aišku, labai skyrėsi nuo to Manheteno aveniu vaizdo, prie kurio Dženifer buvo pripratusi. Ir, kaip Lorė tikėjosi, mergaitė buvo sužavėta.

Po sočių pusryčių – kiaušinienės su lašiniukais, o juos Lorė paruošė iš produktų, rastų pilnutėliame šaldytuve, ji išmaudė Dženifer ir aprengė ją šortukais bei marškinėliais. Pati taip pat apsirengė kasdieniškai ir nuėjo išpakuoti kitų daiktų.

Šiek tiek vėliau atvažiavo Betė su savo dviem vaikais. Ji buvo energinga ir plepi, baisiai smalsi, tačiau nebuvo įmanoma jos nepamėgti.

– Čia gyvenu jau trejus metus ir niekada nežinojau, kam priklauso šis namas, – čiauškėjo Betė. – Čia niekada niekas neatvažiuodavo. Tik įsivaizduokit, kaip jaučiausi, kai sužinojau, kad daktarui Glenui Hembrikui – žinoma, tai netikras jo vardas, o koks tikrasis? Vėl pamiršau!

– Jo profesinis slapyvardis yra Dreikas Slounas, o tikroji pavardė Rivingtonas, – atsakė Lorė linksmai šypsodama.

Betė buvo pakerėta.

– O taip! Aš vos nenumiriau, kai misis Truit man tai pasakė. Aš taip susijaudinau, kai išgirdau, kad turėsiu kaimynę su vaiku. Po to dar sužinojau, kad namas yra Gleno Hem... tai yra Dreiko Slouno! Džimas dabar manęs vienos namuose daugiau nepaliks! – nusijuokė ji.

Beveik kiekvienas Betės sakinys baigdavosi šauktuku. Ji jau buvo spėjusi papasakoti Lorei, kad jos vyras dirba kasyklose tarp Šnabždesių ir Santa Fe. Namo jis grįžta tik savaitgaliais, ir jai dažnai trūkdavo suaugusių žmonių kompanijos. Betės vaikai buvo tokie pat draugiški kaip ir jų mama. Tamsiaplaukiai ir rudaakiai, jie buvo miniatiūrinės savo motinos kopijos. Vienas jų buvo penkiametis Semas, o kita Selė, tokio pat amžiaus kaip ir Dženifer. Abu vaikai tuoj ėmėsi globoti Dženifer ir netrukus jau žaidė jos kambaryje viršuje. Selė žavėjosi švie-

siomis Dženifer garbanomis ir glostė jos pakaušį, kaip būtų glosčiusi mylimiausią lėlę.

– Nenoriu tavęs nuliūdinti, Bete, bet Dreikas vis dar Niujorke. Jis čia negyvens.

– Aš suprantu, bet, žinoma, retkarčiais jis čia lankysis! Gal galėtum man gauti jo autografą? Mirtinai noriu jį turėti!

– Esu tikra, kad galėsiu surengti jūsų susitikimą, kai jis čia atvyks. Aišku, jei to norite, – padrąsindama tarė Lorė.

– Jeigu aš to noriu... – Betė pradėjo juoktis pati iš savęs, kai pamatė išdykėlišką Lorės šypseną.

– Jo mažoji mergytė tikra meilutė, ar ne? – pastebėjo Betė po juoko priepuolio. – Bet blogai, kad ji negirdi. Aš to visai nežinojau! O jūs jos mokytoja? Visai kaip panelė iš „Stebukladarės“! Jūs, matyt, labai protinga! Mokate ženklų kalbą ir visa kita!

– Mano sesuo taip pat negirdi, ir aš išmokau ženklų kalbą tuo pačiu metu kaip ir kalbėti.

– Ar yra koks skirtumas tarp jų?

– Šioks toks, – kantriai aiškino Lorė. – Kodėl jums ir vaikams neišmokus ženklų kalbos? Galėtumėte čia užsukti kiekvieną popietę ir aš jus išmokysiu.

– Ar jūs rimtai? Tai būtų puiku! Tada vaikai galėtų kalbėtis – aš turiu galvoje...

– Žodis „kalbėtis“ šiuo atveju visiškai tinka, – pasakė Lorė.

– Gerai, jie galėtų kalbėtis su Dženifer.

– Ar jūsų vaikai miega po priešpiečių?

– Žinoma, negalėčiau su jais susitvarkyti, jei nemiegotų.

Lorė nusijuokė:

– Tada kiekvieną dieną po miego, gerai?

– O, tai nuostabu, nuostabu! Ačiū! – Betė pašoko nuo kėdės ir nykščiu pradėjo versti patiekalų receptų puslapius. – Lažinuosi, kad jūs niekada nevalgote šio kaloringo maisto. Jūs tokia liekna! Norėčiau būti tokia smulkutė kaip jūs. Jums pasisekė. Kai turėsit vaiką, tikriausiai tik numesit svorį, o ne priaugsit 30 svarų kaip aš. Beveik visoms po gimdymo atsiranda strijų. Mano gydytoja pažadėjo, kad strijų aš neturėsiu. Ir še tau! Jos yra! Pasiutau, kai jas pamačiau. Jūs tikriausiai jų niekad neturėsite. Aš vaikus maitinau krūtimi. Mano draugė sakė, kad tai išeis į naudą mano figūrai. Ėjo, kol maitinau, o paskui? – ji paniekinamai numojo ranka. – Taigi jos nukabo! Ar manote, kad gimdymas sugadins jūsų figūrą? – atvirai paklausė Betė.

Lorė buvo taip sužavėta tuo, kad Betė sugeba kalbėti labai greitai ir vikriai keisti pokalbių temas, jog žvelgė į ją su pagarbia baime. Kai ji pagaliau suvokė, ko iš tikrųjų Betė teiravosi, nuraudo ir tyliai atsakė:

– Nemanau, kad iš viso turėsiu vaikų.

– Iš tikro? Negaliu įsivaizduoti gyvenimo be vaikų! Ar Dreikas jų nenori?

– Ką? – sušuko Lorė tokia nustebusi, kad net knyga, kurią ji dėjo į lentyną, iškrito jai iš rankų.

– Jis tikriausiai jų nenori todėl, kad mažoji Dženifer gimė kurčia, – pasakė Betė su užuojauta. – Turbūt negalima jo dėl to kaltinti. Gal, jei jūs su juo pakalbėtumėte, jis užsinorėtų daugiau vaikų.

– Bete, – Lorė užsikirto, bet šiaip taip atgavo balsą. – Aš esu tik Dženifer mokytoja. Tarp manęs ir Dreiko nieko nėra.

– Jūs rimtai?

Apvalios Betės akys dar labiau suapvalėjo ir padidėjo.

– Oi, atsiprašau, Lore! Tai vis per mano didelę burną ir ilgą liežuvį! Aš maniau, kad jūs abu... Na, pati žinote. Juk visi tai daro šiais laikais. Aš nieko blogo galvoje neturėjau. Tikrai tikrai! Prisiekiu!

Betė atrodė tokia atgailaujanti, kad Lorei jos pasidarė gaila.

– Viskas gerai, Bete, – pasakė ji. – Daugumai žmonių pasirodytų keista, kad Dreikas apgyvendino mus šitame name.

– Gal ir neatrodytų taip keista, jei jūs atrodytumėte kaip Merė Popins, o ne kaip Ana Margarita.

Lorė garsiai nusijuokė, bet tuoj pat prisiminė tą dieną, kai jie pirmą kartą susitiko su Dreiku. Tai buvo aitrus prisiminimas, jis skaudžiai suspaudė

Lorei širdį ir jos juokas staiga nutrūko. Ar jai kada nors pasiseks nugalėti ilgesį? Tik vakar jį matė paskutinį kartą, o jau atrodo, kad praėjo ištisa amžinybė. Jai palengvėjo, kai Betė pakeitė pokalbio temą.

Dienos įgijo tam tikrą ritmą. Rytais Lorė ir Dženifer praleisdavo keletą valandų klasėje – ruošdavo pamokas. Lorė džiaugėsi, kad mergaitė iš tikrųjų buvo tokia gabi, kaip ji ir tikėjosi. Kiekviena diena atverdavo vis naujus horizontus Dženifer, kai ji mokydavosi bendrauti su savo mokytoja, kuri jai buvo pati nuostabiausia būtybė pasaulyje po Dreiko.

Dženifer kasdien klausinėdavo apie Dreiką ir nepraleisdavo nė vienos muilo operos serijos. Kai pamatydavo jį ekrane, imdavo šaukti „Auvi, Auvi“ ir susijaudinusi pirštu rodydavo į Dreiką, po to ženklais rodydavo jo vardą. Lorė jau buvo ją išmokiusi, ką reiškia žodis „tėtis“, ir ji suvokė ryšį tarp šio žodžio ir Dreiko. Kai ji išmoko žodį „motina“, pasiteiravo Lorės, ar ji nėra jos motina. Lorė pamėgino jai paaiškinti žodį „mirtis“, rodydama paveikslėlį, kuriame buvo nupieštas negyvas svirplys. Dženifer suprato aiškinimą, bet Lorė abejojo, ar ji suprato, jog jos motina yra mirusi. Ji negalėjo susieti šio žodžio su žmogumi, nes jos galvoje nebuvo tokio vaizdinio. Galbūt reikėtų Dreiko paprašyti Sjuzanos nuotraukos.

Po pamokų jos eidavo pasivaikščioti kalnų papėdėmis, kurias juosė skaidrūs upeliai. Lorė mokė Dženifer visus jas supančius daiktus parodyti ženklais. Mergaitei paprastai užtekdavo kartą parodyti, kad atsimintų žodį, bet jos vis vien jį kartodavo begalę kartų.

Antroje dienos pusėje prie jų prisijungdavo Betė, Semas ir Selė mokytis ženklų. Tai būdavo smagus laikas, kupinas juoko, ir pamokos dažnai virsdavo žaidimu. Netrukus jie jau bendravo su Dženifer visiškai pasitikėdami savimi ir nesidrovėdami, kaip gali tik vaikai.

– Pažiūrėk, Dženifer! – sušuko Lorė, atidariusi pašto dėžutę. Jos ką tik grįžo iš miesto, kur buvo nuėjusios apsipirkti. – Čia yra laiškas! Įdomu kam.

Lorė ir kalbėjo ir viską rodė ženklais.

– Džen-fei, – neaiškiai, bet žavingai pasakė mergaitė. Ji parodė į save ir plačiai nusišypsojo.

Lorė nuleido laišką žemyn, kad Dženifer galėtų pirštu parodyti savo vardo raides, išspausdintas dideliu, ryškiu šriftu. Po to ji dūrė pirštu į kairį viršutinį voko kampą ir kikendama ženklais parodė „Dreikas“.

Dreikas jai rašė reguliariai du arba tris kartus per savaitę. Visi laiškučiai buvo trumpi, bet kupini meilės ir ilgesio. Taip pat kiekvieną kartą voke jos rasdavo pakelį becukrės kramtomosios gumos.

Jis joms jau du kartus skambino ir abu kartus, kai tik Lorė išgirsdavo jo balsą, jos širdis akimirksnį stabtelėdavo, po to imdavo šuoliuoti pašėlusiu greičiu. Pokalbiai buvo dalykiški, jie nenukrypdavo nuo temos. Dreikas klausdavo apie Dženifer daromą pažangą, namą ir ar joms nieko netrūksta. Jis paragindavo Lorę prašyti visko, ko tik joms reikia, ir padėdavo ragelį nė neužsimindamas apie jų santykius. Jeigu jis kada ir prisimindavo jų bučinį, tai tikrai to neparodydavo.

Ar tai buvo tik atsitiktinumas, kad po jo skambučių Lorė blogiau miegodavo naktį? Kaip galėjo jo balsas taip išmušti ją iš pusiausvyros, kad ji būdavo išsiblaškiusi visą likusią dienos dalį? O vakare, atsigulus į plačią lovą, kurioje miegojo viena, jos kūnas reikalaudavo artumo, ji negalėjo rasti sau vietos. Kūnas tiesiog prašė...

Ne, ji su tuo niekada nesutiks! Bet nenoras pripažinti akivaizdžius dalykus mažai ką gelbėjo. Vis tiek jos kūnas geidė Dreiko. Lorė buvo pripratusi miegoti nuoga. Tas įprotis buvo likęs nuo jos santuokos su Poliu laikų. Kai jis palikdavo ją lovoje vieną, o pats grįždavo prie pianino, ji dažnai tingėdavo vėl apsivilkti naktinukus, kuriuos Polis būdavo nekantriai nuvilkęs.

Miegojimas be naktinių marškinėlių iki šiol jai nesukeldavo jokių jausmų. Bet pastaruoju metu, gulėdama tarp vėsių paklodžių, ji kūrė visokius

vaizdinius apie Dreiką. Įdomu, ar ji jam tokia patiktų? Ką ji jaustų, jei ją glostytų, glamonėtų, tyrinėtų jo stiprios, juslingos rankos? Ar jos pamėgintų pajausti tą paslaptingą drėgmę, vien buvimas kurios jaudino Lorę ir kėlė jai susirūpinimą? Ar tos rankos galėtų atpalaiduoti sustandėjusias nuo nenumalšinto geismo jos krūtis?

Ji blaškydavosi lovoje iki tol, kol jos fantazijos virsdavo sapnais, o sapnai atnešdavo svajonių išsipildymą.

– Sveikutės! Ką veikiate? – paklausė Betė, prieš tai pasibeldusi ir įkišusi galvą pro galines duris.

– Ką tik gavome laišką iš Dreiko, – atsakė Lorė.

– O... o... o, – sudejavo Betė. – Ar galėčiau jį bent paliesti?

– Na ir kvaiša! – nusijuokė Lorė ir pradėjo krauti produktus iš krepšio, o Dženifer tuo metu kalbėjosi su laišku, lyg jis būtų Dreikas.

Betė nutūpė ant aukštos virtuvės kėdutės, jau tapusios jos nuolatine vieta. Kadangi Betės vyro beveik niekada nebūdavo namie, abi jaunos moterys daug laiko praleisdavo kartu. Lorė džiaugėsi jųdviejų draugyste, nors jos ir buvo kilusios iš visiškai skirtingos aplinkos.

– Klausyk, – tarė Betė, atplėšdama sausainių pakelį ir įsikišdama vieną į burną, – aš šiandien po pietų vežu vaikus į Volto Disnėjaus filmą „Miegan-

čioji gražuolė“. Ar jūs su Dženifer norėtumėte važiuoti?

– Žinoma, tai skamba puikiai!

Nors kartą Betė suabejojo savo žodžiais ir pasakė:

– Iš tikrųjų nežinau, ar kurti vaikai vaikšto į kinus, ar ne.

– Žinoma, vaikšto! – patvirtino Lorė. – Mes žiūrime „Sezamo gatvę“ ir ji daug išmoksta iš to filmo. Ji, aišku, negali girdėti, bet mato kaip visi. Neabejoju, kad filmas jai patiks.

Taip ir buvo. Dženifer filmas patiko. Kai norėdavo ko paklausti, rodė ženklus Lorei ir Lorė jai ženklais atsakydavo. Mergaitę sužavėjo meistriška multiplikacija. Kai ragana pavirto drakonu, Dženifer iš išgąsčio užsiropštė Lorei ant kelių ir stipriai prisiglaudė. Lorė jai paaiškino, kad drakonas nėra tikras. Atrodė, kad ją tai kuriam laikui nuramino, bet Lorė nusprendė, kad vis tiek per kitą pamoką mokys Dženifer sąvokų „tikras“ ir „apsimesti“.

Diena atrodė ilga ir Lorė jautėsi pavargusi. Filmas buvo ilgas, o po jo ji ir Betė neskubėjo namo. Šį savaitgalį Džimas Grouz liko kalnuose, todėl Betė visai nenorėjo būti namie vien tik su Semu ir Sele.

Jos klaidžiojo kalvotomis, vaizdingomis miestelio gatvėmis, o įkandin jų sekė visi trys vaikai. Pakeliui stabtelėjo keliose amatininkų parduotuvėlėse. Dženifer sužavėdavo visus, su kuo susidurdavo. Per

tą mėnesį, kurį jos čia praleido, ji jau spėjo susidraugauti su keliais krautuvėlių savininkais. Visi iš matymo pažinojo nuostabią raudonplaukę moterį su šviesiaplauke mergaite.

Pietums Lorė ir Betė nusprendė vaikams nupirkti po mėsainį ir pieno kokteilį. Po to jos jau sunkiai pasiekė namus, o joms iš paskos slinko pavargę ir irzlūs vaikai.

Namie Lorė vikriai išmaudė Dženifer ir paguldė ją miegoti, o pati jautė užsitarnavusi ilgiau pagulėti karštame vandenyje prabangioje vonioje.

Vonios kambarys turėjo savotiško juslingumo ir buvo nuodėmingai gundantis. Grindys ir sienos buvo išklotos baltutėlėmis plytelėmis, o pati vonia buvo juodo marmuro. Ir kriauklė, ir dušas buvo iš tos pačios medžiagos, o dušo durys buvo permatomos, ne matinės, prie kokių Lorė buvo pripratusi. Kiekvieną kartą, kai maudydavosi duše, matydavo savo atspindį priešais esančioje veidrodinėje sienoje ir jausdavosi nuodėminga.

Panirusi į garuojantį vandenį su burbuliukais ji vėl, jau ne pirmą kartą, žavėjosi vonios didumu. Vonia buvo apie trijų pėdų gylio ir septynių pėdų ilgio. Lorė išsitiesė visu ūgiu ir mėgavosi raminančia šiluma.

Išsimaudžiusi dar išsitrinko galvą ir apvyniojo plaukus rankšluosčiu lyg turbanu. Tada nutarė, kad yra alkana, nerūpestingai apsivyniojo rankšluosčiu,

kurio galą užkišo viršuje, prie krūtinės, ir nedegdama šviesos nulipo žemyn.

Virtuvėje ant lėkštės padėjo keletą sausainių, kuriuos ryte kepė kartu su Dženifer, įsipylė stiklinę pieno ir nuėjo į gyvenamąjį kambarį.

Kas ją privertė pažvelgti į didžiulį fotelį, ji negalėtų pasakyti. Bet pažvelgus sudrebėjo širdis ir ji vos nepradėjo šaukti. Pasisuko taip staigiai, kad pienas kliūstelėjo iš stiklinės, o rankšluostis pavojingai pasislinko žemyn.

– Geriau būtumėte atsargesnė, o tai greit nebeturėsite jokių paslapčių nuo manęs, – nutęsė Dreikas.

5 skyrius

Lorė verčiau patikėtų, kad silpnumą galūnėse ir širdies virpulį sukėlė baimė. Bet iš tiesų baimė buvo ne vienintelė priežastis. Antroji, kur kas stipresnė, buvo Dreikas Rivingtonas.

Dreikas ištiesęs kojas drybsojo fotelyje. Jo akys žibėjo iš po kaubojiškos skrybėlės.

Dreikas vilkėjo džinsus ir džinsinį švarką. Keista, bet jis nebuvo panašus į tuos dabitas, kurie marširuodavo Penktąja aveniu, apsirengę ultramadingais kaubojiškais drabužiais iš Sakso parduotuvės. Dreiko drabužiai buvo išblukę ir padėvėti, bet jam labai tiko.

Pamažu, tingiai jis pakilo iš fotelio ir lyg grobio tykanti pantera pradėjo sėlinti Lorės link. Sustojo

prie pat jos. Lorę jo artumas triuškino. Nevalingai ji giliai įkvėpė, o iškvepiant rankšluostis pasislinko dar žemiau. Kadangi abi jos rankos buvo užimtos, ji negalėjo jo sugriebti. Viena ranka laikė sausainių lėkštę, o kita – pieno puodelį. Bijojo eiti prie stalo ir viską padėti ant jo, nes tada rankšluostis galėjo visai nuslysti.

Dreikas suprato, kokioje keblioje padėtyje atsidūrė Lorė, bet tai jam sukėlė tik šelmišką šypseną, nuo kurios pagilėjo duobutės skruostuose. Nykščiu jis stumtelėjo kaubojišką skrybėlę aukštyn ir paklausė:

– Kuo galėčiau padėti, mieloji ponia? Jei aš paimsiu sausainius, jūs, mėgindama sugriebti rankšluostį, apsipilsite pienu. O jei aš paimsiu pieną, tai sausainiai nuslys nuo lėkštės ir bus labai jų gaila, nes jie kvepia kaip naminiai.

Dreikas pasilenkė prie sausainių ir juos pauostė. Jis taip priartėjo prie Lorės, kad jo kvepalai užgožė sausainių kvapą.

– Kita vertus, galėčiau paimti rankšluostį, ir tai išspręstų visas problemas, – dar arčiau priėjęs stačiokiškai pareiškė Dreikas.

Lorei užėmė kvapą, kai jis ištiesė ranką prie užkišto rankšluosčio galo. Jis dūrė pirštu jai į krūtinę ir sušnibždėjo:

– Ar žinote, kad šitoje vietoje yra lygiai penkios strazdanos?

Jis palietė pirštu Lorės odą.

– Tai labai neįprasta, – pasakė. – Paprastai visos raudonplaukės būna nupiltos strazdanų, o jūs turite tik penkias ir dar tokioj neįprastoj, žaismingoj vietoj.

Lorei padarė įspūdį tai, kaip užtikrintai Dreikas ištarė šiuos žodžius. Jis visas dvelkė tokiu šviežumu, kad Lorei norėjosi jį įkvėpti ir sugerti savo kūnu. Atrodė, kad tai galėtų jai suteikti daugiau gyvybės. Glostantys Dreiko pirštai pamažu skverbėsi po rankšluosčiu. Bet tų pirštų įžūlumas užgesino joje rusenusias aistras. Pyktis paėmė viršų. Ji žengė atatupsta ir sušnypštė:

– Jūs mane mirtinai išgąsdinote! Kodėl neperspėjote, kad atvykote?

– Aš mėginau, bet jūs buvote vonioje. Ar jums būtų labiau patikę, jei būčiau įsiveržęs į vonią pranešti apie savo atvykimą? Tokiu atveju nebūtumėte spėjusi net rankšluosčio pagriebti, – pasišaipė Dreikas, o jo akys įžūliai tyrinėjo Lorę. – Be to, nežinojau, kad taip vaikštote po mano namus. Tikėjausi, kad tokios mielos mergaitės kaip jūs išsimaudžiusios apsivelka chalatuką.

Lorė, nekreipdama dėmesio į pašaipą, grįžo prie pirmųjų jo žodžių.

– Iš kur jūs sužinojote, kad maudausi?

Iš nuostabos jis pakėlė antakius ir paklausė:

– Na ir iš kur, jūsų manymu, sužinojau?

Jo akyse žvilgėjo pašaipa.

Lorė paraudo iki plaukų šaknų. Dreikas nerūpestingai pasakė:

– Girdėjau teškant vandenį.

Lorės reakcija buvo tokia, kokios jis ir tikėjosi. Iš pasiutimo ji treptelėjo koja ir šūktelėjo:

– Ak...

Akimirksnį užmirštas rankšluostis smuktelėjo dar žemiau ir sustojo tik užkliuvęs už krūtų spenelių.

– Ar negalėtumėt nustoti šaipytis? Geriau paimtumėt viską man iš rankų, nes jau darosi šalta.

– Nieko nuostabaus, juk lakstote po namus nuoga! – dar kartą paerzino Dreikas, bet vis dėlto paėmė iš jos rankų pieną ir sausainius. Lorė paskubomis prispaudė rankšluostį, nors mielai juo būtų trenkusi į kvailai išsiviepusį Dreiko veidą.

– Jums leidus, misteri Rivingtonai, aš eisiu, bet netrukus grįšiu sužinoti, kurių velnių jūs čia atsibastėte.

– Geriau mandagiau su manimi kalbėtumėte, – įspėjo Dreikas. – Jums dar teks lipti laiptais, o rankšluostis tikrai neuždengia visko, ką turėtų. Aš, aišku, galiu būti džentelmenas ir nusisukti, bet galiu ir spoksoti į jus, stovėdamas laiptų apačioje.

– O, atsiprašau, misteri Rivingtonai! Gal leisite man pasišalinti ir pasirūpinti labiau tinkama išvaizda pokalbiui su darbdaviu? – perdėtai saldžiai paklausė Lorė.

– Žinoma, ponia Periš! Aš lauksiu jūsų virtuvėje.

– Užtruksiu tik minutėlę! – sušuko Lorė ir nesistengdama bei nenorėdama matyti, ar žiūri jis į ją, lipančią aukštyn, ar ne, užbėgo laiptais į savo miegamąjį. Jos pirštai drebėjo, kai mėgino įsisprausti į džinsus ir flanelinius marškinius. Kalnuose naktys jau darėsi vėsios.

„Ką jis čia veikia? Kodėl nepranešė man iš anksto, kad atvyksta?" – mąstė Lorė. Ji nutraukė rankšluostį nuo plaukų ir susišukavo. Drėgnos plaukų sruogos siekė pečius, bet džiūdami jie jau po truputį natūraliai garbanojosi. Lorė nutarė jų nedžiovinti džiovintuvu, kad negaištų laiko. Ji norėjo kuo greičiau pamatyti Dreiką, bet pati save įtikinėjo, jog tik tam, kad sužinotų, ko jis atvažiavo. Lipant laiptais žemyn, jai atrodė, kad kojos pavirto į drebučius. Įėjusi į virtuvę pamatė Dreiką kepantį plaktą kiaušinienę. Kavos aparate burbuliavo kava, o skrudintuve skrudo dvi riekelės duonos. Jo švarkas ir skrybėlė kabėjo ant kabliukų prie galinių namo durų.

– Mirštu iš bado, – pasakė Dreikas. – Maistas lėktuve buvo prastas, o aš niekur nesustojau pakeliui iš Elberkeko. Ar jūs ko nors norėjote?

– Taip, norėjau sužinoti, ką jūs čia veikiate?

Jis iškratė purią kiaušinienę į paruoštą lėkštę. Tada įsirėmė rankomis į šonus, paspoksojo į Lorę keletą minučių, po to pro ją nuėjo į kambarį. Lorė sekė iš paskos, įpykusi ir sumišusi.

Po kelių minučių Dreikas jau ėjo prie paradinių durų. Išėjęs pro jas pakėlė akis į viršų ir perskaitė:

– Keturi šimtai septintas. Taip ir maniau. Tai mano namas.

Jis grįžo atgal į vidų ir užtrenkė duris. Nekreipdamas dėmesio į karingą Lorės laikyseną, išdidžiai nužygiavo atgal į virtuvę.

– Labai juokinga! – piktinosi Lorė, sekdama iš paskos.

– Ir aš taip manau, – per petį metė Dreikas, pasilenkęs prie šaldytuvo durų.

– Ar mes turime kokio nors sūrio? – paklausė.

– Mes? – garsiai pakartojo Lorė, pabrėždama žodį „mes".

– Gerai jau gerai! Ar *jūs* turite sūrio, ponia Periš?

Lorei sunku buvo žvelgti į pašaipias jo akis virš šaldytuvo durų.

– Rasite apatiniame stalčiuje, –sumurmėjo, žvelgdama į basas savo kojas. Argi ji užmiršo įsispirti į kokius nors batus?

– Ar braškių džemas skanus? – netikėtai paklausė Dreikas.

Lorė buvo galutinai sutrikdyta.

– Ką? – paklausė ji nekantriai.

– Mes, atsiprašau, *jūs* turite vynuogių, abrikosų ir braškių džemo. Ar rekomenduotumėte braškių?

Tai Lorę galutinai pribaigė ir ji pratrūko:

– Ar negalėtumėte nustoti tuščiai plepėjęs, vieną sykį baigti sau ruošti maistą ir atsisėsti, kad galėtume pasikalbėti?

Ji nekantriai trepsėjo koja ir stovėjo sukryžiavusi ant krūtinės rankas. Staiga suvokė, kad beskubėdama neapsivilko jokių apatinių baltinių.

– Gerai gerai, – pasakė Dreikas ir atsargiai padėjo lėkštę ant stalo. – Jums niekada neteko būti „meilia panele", ar ne?

Jis įsipylė puodelį kavos ir pakeldamas antakius paklausė Lorės, ar ji norėtų kavos. Bet Lorė papurtė galvą.

Tada Dreikas atsisėdo ir lyg alkanas vilkas ėmė doroti maistą. Nebuvo panašu, kad jis ketina pradėti pokalbį. Todėl Lorė nuslinko prie netoliese stovinčios kėdės ir demonstratyviai į ją sudribo. Dreikas net nepažvelgė į ją. Gerai, pagalvojo Lorė, aš jo daugiau nieko neklausiu, po perkūnais!

Ištuštinęs lėkštę Dreikas paklausė:

– Ar jus tenkina namas?

Lorė nesitikėjo, kad jų pokalbis prasidės nuo namo aptarimo.

– Taip, – atsakė.

Dreikui grėsmingai pakėlus antakius Lorė šiek tiek suminkštėjo. Vis dėlto jis buvo jos darbdavys.

– Pats žinote, kad namas yra ne šiaip sau, jis yra tiesiog nuostabus. Gyvenimas Šnabždesiuose yra

labai tinkamas Dženifer. Ją čia supa mieli, niekur neskubantys žmonės ir ji labai daug išmoksta.

– Kaip ji laikosi, Lore? – labai rimtai, be jokio erzelio ir pašaipos paklausė Dreikas.

Lorė atkakliai mėgino nekreipti dėmesio į tą tvinkčiojimą tarp šlaunų, kurį pajuto vien jam ištarus jos vardą. Vertė save nespoksoti į jo ūsus, kurie visada būdavo sudėtinė svajonių apie Dreiką dalis. Nukreipusi žvilgsnį nuo Dreiko, Lorė pasakė:

– Ji laikosi puikiai! Iš tiesų! Mergaitė yra protinga ir sąmojinga. Ji viską išmoksta daug greičiau, nei aš kada tikėjausi. Ji vis dar nedaug, bet jau po truputį kalba. Jau moka keturis kartus daugiau ženklų, negu mokėjo Niujorke.

Lorė nusišypsojo ir paklausė Dreiko:

– O kaip jūsų ženklų kalba? Ar padarėte pažangą?

Dreikas ženklais parodė, kad eina į užsiėmimus tris kartus per savaitę ir mokosi taip sparčiai, kaip tik gali pavargęs trisdešimt penkerių metų vyriškis.

Lorė nusijuokė:

– Puiku! Dabar jau galėsite su Dženifer kalbėtis apie daugelį dalykų.

– Ar labai pasiilgote Niujorko? – paklausė šiek tiek susirūpinęs Dreikas.

– Ne, – lėtai atsakė Lorė. Ilgiuosi tik tavęs, pridūrė mintimis. O pažvelgusi į skeptišką Dreiko veido išraišką dar pasakė:

– Mes čia turime puikią kaimynę, kuri, beje, yra didelė jūsų gerbėja ir, matyt, įsiverš į šiuos namus, kai tik sužinos, kad atvykote. Ji turi du vaikus, jie kasdien žaidžia su Dženifer.

Dreikas atrodė nustebęs ir sunkiai ieškojo žodžių:

– Ar jie, turiu galvoje, ar jie...

Lorė užbaigė sakinį:

– Ar jie laiko ją nenormalia? Ne, Dreikai, ne, – užtikrino Lorė. – Jie elgiasi su ja taip, kaip elgtųsi su bet kuria kita žaidimų drauge. Kartais jie kivirčijasi, po to greitai susitaiko, kaip visi vaikai. Jie ir jų mama Betė mokosi ženklų kalbos ir gali bendrauti su Dženifer.

– Tai tikrai gerai! – nudžiugo Dreikas, o Lorę apėmė švelnus liūdesys. Ji tramdė norą ištiesti ranką ir paliesti sidabro spalvos, rusvus, susivėlusius Dreiko plaukus. Raukšlelės aplink jo akis buvo gilesnės nei paprastai, lyg jis būtų prastai miegojęs. Ar tai dėl to, kad jis labai ilgėjosi dukters? O gal grįžimas į Šnabždesius jam priminė gyvenimą su Sjuzana? Šitos minties Lorė negalėjo pakęsti. Ji jautė, kad jos veide atsispindi visos emocijos ir pasistengė jas užmaskuoti.

– Kaip ilgai jūs būsite Šnabždesiuose? – paklausė.

Dreikas pakėlė galvą, pažiūrėjo į Lorę, tada atsistojo ir nuėjo prie kavinuko įsipilti kavos.

– Nežinau, – atsakė.

Lorė spoksojo į jį nustebusi. Ką reiškė tas nežinau?

– Nesupratau, – pasakė.

Jis gurkštelėjo kavos ir vėl atsigręžė į Lorę.

– Man velniškai skauda galvą! – tarė. – Gal galėtumėte pamasažuoti man sprandą?

Toks staigus Dreiko šokinėjimas nuo temos prie temos visiškai nuginklavo Lorę. Ji instinktyviai linktelėjo galva ir priėjo prie Dreiko iš nugaros. Atsargiai padėjo rankas ant pečių iš abiejų jo kaklo pusių ir pradėjo švelniai spaudyti po medvilniniais marškiniais įsitempusius raumenis.

– O, ačiū! Kaip nuostabu! – džiaugėsi Dreikas. Jis vėl gurkštelėjo kavos ir tęsė:

– Man nusibodo visas tas šlamštas, kurį turėjau daryti toje muilo operoje. Aš pavargau. Per septynerius metus filmuodamasis seriale aš keturis kartus apsivedžiau, turėjau daugybę meilės nuotykių bei papuoliau į autoįvykį, po kurio praradau atmintį. Kartą vos nevedžiau savo sesers, su kuria mane likimas buvo išskyręs prieš daugelį metų. Mano sūnus mirė nuo leukemijos ir iš manęs buvo atimta mediko licencija, kai vieno turčiaus dukra apkaltino mane padarius jai abortą ir nužudžius savo paties vaisių. Man mirtinai įkyrėjo tas daktaras Hembrikas! Septynerius metus vaidinti pagal tokį scenarijų man jau per akis!

– Ar norite pasakyti, kad paliekate serialą? – paklausė Lorė apstulbinta ir staiga nustojo masažavusi jam sprandą.

– Ne visai. Oi, prašau, nenustokite masažavusi!

Pajutęs, kad Lorės pirštai vėl pradėjo truputį judėti, tęsė:

– Aš pasakiau Murėjui, kad noriu išvažiuoti kuriam laikui ir viską apmąstyti. Per visą tą laiką aš turėjau vos kelias dienas atostogų, tad manau, kad man priklauso keletas laisvų savaičių. Šį trečiadienį mes nufilmavome epizodą, kuriame daktaras Hembrikas yra užpuolamas ir gauna per galvą per pasivaikščiojimą su savo mergina Centriniame parke. Jį ištinka gili koma. Jo draugė išprievartaujama, taigi dabar publikos dėmesys bus sutelktas į ją. O ji, be abejo, beprotiškai įsimylės kokį nors kitą daktarą.

Dreikas pašaipiai prunkštelėjo.

– Jie aptvarstė mano galvą, paguldė į ligoninės lovą ir keletą minučių filmavo. Aš gulėjau visiškai nejudėdamas. Kai dabar filme bus minimas daktaras Hembrikas, šis epizodas bus nuolat kartojamas, o aš tuo metu galėsiu pasidžiaugti rudeniu Niu Meksike kartu su Dženifer.

– Ar jūs galite čia būti taip ilgai? – nustebusi paklausė Lorė. Ji turėjo tik miglotą supratimą apie televiziją ir manė, kad toks ilgas atitrūkimas nuo darbo gali pakenkti Dreiko karjerai.

Dreikas tik truktelėjo pečiais, o jo galva automatiškai atsirėmė į Lorės krūtinę. Jos pirštai sliuogė aukštyn jo žandikauliais prie smilkinių, kur apsistodavo, kad juos pamasažuotų. Iš šalies galėjo pasirodyti, kad Dreikas specialiai padėjęs galvą Lorei ant krūtinės, bet Lorė žinojo, kodėl taip yra. Galiausiai Dreikas atsakė į jos klausimą:

– Taip, kurį laiką, turint galvoje, kaip atkakliai aš daugelį metų stengiausi, kad šis serialas nesužlugtų. Be to, aš jau turiu kas mane proteguoja. Ir visi žino, aktoriai yra kaprizingi.

Nors Dreikas tą pasakė juokaudamas, Lorei tai buvo lyg smūgis į veidą. Ji geriau už bet ką žinojo menininkų charakterį.

Norėdama pakeisti temą, Lorė paklausė:

– O kur jūs apsistosite?

Dreikas nusijuokė ir pasuko galvą, kad pažvelgtų į Lorę. Tas jo judesys užėmė Lorei kvapą. Ar jis suvokė, prie ko lietėsi jo galva?

– Kur *aš apsistosiu?* – pasišaipė Dreikas. – Mano kambarys yra didysis miegamasis viršuje su karališka lova ir veidrodinėmis spintomis.

Lorė atšoko nuo Dreiko taip staigiai, lyg į ją kas būtų šovęs. Jos svajinga nuotaika akimirksniu dingo.

– Negali būti, kad jūs iš tikro planuojate čia apsistoti! – desperatiškai sušuko.

– Žinote ką? Aš tikrai nemanau apsistoti „Kalnų gamtovaizdžio“ viešbutyje, ponia Periš! – sarkastiškai pasišaipė Dreikas. – Esu tikras, kad apsistosiu čia.

– Bet jums negalima čia apsistoti, kai aš čia gyvenu! Būtų... – ji užsikirto. Po to nervingai nulaižė lūpas ir suplojo rankomis.

– Negalite čia apsistoti, ir tiek!

Tačiau ir jai pačiai atrodė, kad argumentas vaikiškas.

– Ar jūs norite pasakyti, kad tai atrodys taip, lyg mes būtume pora? – jo balse buvo girdėti juokas. – Ko gero, tikrai taip atrodys, o ką?

– Tai neįmanoma! – vėl sušuko Lorė.

– Kodėl? – su apsimestiniu nekaltumu paklausė Dreikas. Jo žalios akys įtartinai susiaurėjo. – Ponia Periš, aš tiesiog stebiuosi! Ar jūs mėginate situacijai suteikti netinkamą atspalvį? Juk jūs nepanaudosite šios padėties piktam? Ar aš atsidūriau pavojuje? Ar jūs mėginsite mane sukompromituoti?

– Oi ne! Žinoma, ne! – pabrėžtinai šaltai ištarė Lorė. – Tik jau ne aš jus kompromituosiu. Bet pavojus jums yra. Jūs rizikuojate atsidurti beprotnamyje, jei manote, kad aš čia, jums esant, toliau gyvensiu. Jei jūs čia gyvensite, man teks išsikraustyti.

– Niekur jūs neišsikraustysite, – tvirtai pasakė Dreikas. Tada atsistojo, ištiesė išmasažuotus pečius ir pridūrė:

– Dženifer reikia jūsų, o jūs per daug ją mylite, kad galėtumėte apleisti. Beje, aš norėčiau ją pamatyti. Ar ji mažajame miegamajame viršuje?

Su jam būdinga arogancija Dreikas nekreipė jokio dėmesio į Lorės argumentus. Jis ramiai išėjo iš virtuvės ir paliko ten Lorę, verdančią bejėgiu pykčiu.

Žinoma, jis buvo teisus. Lorė ir pati žinojo, kad nepajėgtų palikti Dženifer. Tik visai neseniai jai pasisekė pelnyti visišką mergaitės pasitikėjimą ir meilę. Jeigu dabar staiga ją paliktų, Dženifer patirtų nepataisomą psichologinę traumą. Be Lorės būtų keblus tolesnis mergaitės vystymasis ir lavinimasis.

Bet juk ji negali čia gyventi su Dreiku! Su jokiu vyru negalėtų gyventi ir likti nepriklausoma. Tuo labiau su Dreiku, nuo kurio vienintelio prisilietimo, vienintelio žvilgsnio ji tirpte tirpdavo. Gyventi su juo po vienu stogu? Ne, tai visiškai neįmanoma! Provokuojantis jo pasipūtimas verstų ją nuolat būti įsitempusiai. Pasilikusi čia ji kankintųsi tarsi mazochistė.

Bet ji pasiliks. Žinojo tai pati. Ir Dreikas žinojo. Lorė save ramino tik tuo, kad jam greitai nusibos ramus gyvenimas Šnabždesiuose ir jis vėl išlėks į triukšmingą Niujorką. Iki to laiko jai teks pasistengti kuo mažiau su juo matytis. Aišku, kad jis čia ilgai nebus. Savaitę. Gal dvi.

Lorė užlipo laiptais ir įėjo į Dženifer miegamąjį. Pamatė, kad Dreikas sėdi ant Dženifer lovos krašto, o mergaitė jį tvirtai apkabinusi. Jis ją sūpavo ir plekšnojo per nugarytę. Lorė paliko juos ir nuėjo į savo miegamąjį pasiimti būtinų daiktų, nes nuo šiol kambarys priklausys Dreikui.

– Ką čia darote? – gilus Dreiko balsas Lorę išgąsdino. Ji atsisuko ir pamatė jį atsišliejusį į duris.

Vengdama jo akių ir klausimo, savo ruožtu paklausė:

– Ar Dženifer vėl užmigo?

– Taip... – tyliai pasakė Dreikas. – Gal ji ir nebuvo visiškai prabudusi, bet dabar žino, kad aš čia esu.

Lorė pritariamai linktelėjo ir vėl pradėjo rankioti ant lovos išdėliotus drabužius.

– Ką čia darote, klausiu jūsų dar kartą?

– Mėginu susirinkti savo drabužius, – atsakė Lorė. – Jei galite, palaukite iki ryto ir galėsite čia įsikurti. Iki to laiko jau viską, kas mano, būsiu nusinešusi žemyn. Dabar pasiimsiu tik kas būtiniausia.

– Nereikia to daryti. Prašau viską palikti čia! – griežtai pasakė Dreikas.

– Bet aš jums sakiau...

– Aš miegosiu apačioje! – nutraukė ją Dreikas.

– Bet šis kambarys jūsų, Dreikai! Jausiuos nepatogiai, jei jūs eisite į mažesnį kambarį.

– Nieko, aš priprasiu. Be to, – tęsė Dreikas, lėtai įeidamas į kambarį, – man patinka mintis, kad jūs būsite mano kambaryje. Mano lovoje.

Jo balsas apkimo. Atrodė, jog jis nori pasakyti, kad lovoje jie bus kartu. Lorės kraujas gyslomis pulsavo lyg išsilydžiusi lava. Ji vos laikėsi ant kojų, kai jis priėjęs apglėbė jos veidą delnais, o jo pirštai nuslydo po jos plaukais.

– Jūsų plaukai jau beveik išdžiūvo, – sušnibždėjo Dreikas. – Bet man jie ir šlapi patiko, – jis lūpomis prisilietė prie Lorės skruosto. – Nemanykite, kad šitie beformiai marškiniai paslepia jūsų figūrą. Aš tiksliai žinau, kaip atrodo jūsų krūtys, po to, kai mačiau jas uždengtas tik tuo netinkamu drėgnu rankšluosčiu.

Dabar Dreikas jau žaidė jos lūpomis ir derino jas lyg instrumentą. Kai galiausiai jis ją pabučiavo, ji jau buvo pasiruošusi tą bučinį priimti kaip neišdildomą žymę ir ant lūpų, ir sieloje.

Dreiko ranka švelniai nuslinko Lorės nugara žemyn iki pat kryžkaulio. Čia trumpai apsistojo, kad paglostytų, ir nukeliavo tolyn prie šlaunų, o tada pritraukė Lorę prie savęs. Susilieję kūnai nepaliko Lorei jokių abejonių – Dreikas jos geidžia. Geismas buvo abipusis, todėl visai natūraliai Lorė prisiglaudė prie Dreiko ir išgirdo jį atsidūstant iš malonumo.

Užmiršusi bet kokį ankstesnį atsargumą, Lorė karštai atsakė į Dreiko bučinį. Ragavo jį liežuviu ir lūpomis ir niekaip negalėjo pasisotinti. Kai Dreikas kilstelėjo galvą, kad galėtų apkabinti Lorės skruostą laisva ranka, Lorė, pasistiebusi ant pirštų galų, liežuvio galiuku aplaižė jo viršutinę lūpą, braukdama šiek tiek žemiau ūsų.

– O, Lore, – sudejavo Dreikas ir vėl puolė ją bučiuoti, liežuviu skverbdamasis į kiekvieną slaptą plyšelį.

Jo ranka nuslinko žemyn tarp jų kūnų ir sustojo ties Lorės raktikauliu. Po to smuktelėjo dar žemiau, kol pasiekė pirmąją jos marškinėlių sagą. Tada įgudusiu judesiu prasegė marškinius ir ėmė glostyti krūtinę. Jos šilkinė oda jautė jo šiltus, aksominius pirštus. Jiems judant, pati savaime prasisegė antroji Lorės marškinėlių saga.

Lorė vis kartojo jo vardą, o jis priglaudė veidą prie jos kaklo duobutės, neatitraukdamas delno nuo krūtinės. Dreikas ją glostė, spaudė, jaudino tol, kol pulsuojantis skausmas išplito iki pat Lorės tarpukojo.

Tada, rankomis apglėbęs švelnų kauburėlį, išlaisvino jį iš marškinių. Laikė jį rankose kaip brangenybę.

– Dievinu šias strazdanas, – sušnibždėjo, nulenkdamas galvą. Rodė joms daugiau dėmesio, negu jos buvo nusipelniusios. Nuo bučinių, kuriuos jau-

tė visu savo kūnu, Lorei apsvaigo galva ir ji taršė jo plaukus pirštais, kartu vis stipriau glausdama jo galvą prie savęs.

Badantys Dreiko ūsai bei lūpos visiškai susuko galvą. Ji nebenorėjo, kad baigtųsi ši euforija. Norėjo skendėti joje ir pažinti visą džiaugsmą, kurį galėjo atnešti mylėjimasis su Dreiku.

Lyg skaitytų Lorės mintis, Dreikas truputį atitraukė lūpas nuo krūties spenelio. Žinojo, kad Lorės krūtys geidžia pajusti drėgną liežuvį, o turi tenkintis jo ūsų prisilietimu.

– Lore, leisk man pajusti visą tavo saldumą, – meldė Dreikas. – Dabar pat. Man reikia tavo švelnumo. Aš noriu tavęs.

Jo žodžiai pramušė tą jausmingumo kokoną, kuriame ji tūnojo, ir perskrodė jos smegenis kaip lazerio spindulys.

Reikia, nori. Taigi jis jos nori. Paprasčiausias fizinis potraukis, kurį ji akivaizdžiai pajautė, kai jis buvo prie jos prisiglaudęs. Kodėl gi ji nenori jam visiškai atsiduoti? Jo prisipažinimas, kad jis nenori jokių emocinių saitų, neleido jai tikėtis nieko kito. Lorė Periš, jos asmenybė nebuvo tai, ko jis norėjo ir ko jam reikėjo, o tik jos kūnas, ir tik jo jam reikėjo. Jam tik reikėjo išsivaduoti nuo tos negailestingos vyriškos jėgos, kuri veržėsi iš jo. Jei Lorė suteiktų jam tą galimybę, jis pasitenkintų. Bet jie

nesidalytų mintimis ar jausmais, ir ji neprisikastų iki jo esmės.

Buvo aišku, kad Dreikas Rivingtonas Lorės nemyli. Jis vis dar mylėjo savo žmoną. Tą vienintelį kartą, kai jis apie ją kalbėjo, buvo aiškiai matyti, koks skausmingas jam tas praradimas, ir Lorei buvo nejauku būti to skausmo liudytoja.

Nors Lorė ir pati geidė Dreiko, negalėjo jo priimti tokiomis sąlygomis. Bet ir jo atsisakyti buvo sunku. Jos pačios geismas buvo nenuneigiamas. Dreikas laikė ją savo rankose beveik nuogą ir pasiduodančią. Patyrę jo pirštai vikriai atseginėjo likusias jos marškinėlių sagas. Juk jis dabar nepatikės, kad ji staiga atgavo protą ir pajuto sąžinės priekaištus. Reikia griebtis pykčio. *Tuo* jis patikės.

Iš dalies ji iš tikrųjų pyko. Nekentė pati savęs, kad nesugeba laisvai atsiduoti geismui bet kuriomis sąlygomis. Bet ji per daug gerai žinojo šį pavojingą kelią. Jau buvo juo ėjusi. Polis ją išnaudojo seksualiai, kaip balzamą savo skausmui malšinti. O kaip ji? Kam rūpi jos skausmas? Kas jį malšins?

Ne, niekada daugiau! Jai to nereikia.

– Dreikai, Dreikai, – žodžiai strigo gerklėje, bet Lorė stengėsi atstumti Dreiką, nors ir nedaug ryžto tam buvo likę. – Ne, Dreikai!

Dreiko akyse žaižaravo aistra ir jis ne iš karto suvokė, kad Lorė atsisako išvaduoti jį nuo šitos fizinės kankynės.

– Kas atsitiko? – paklausė, apstulbintas netikėto atstūmimo.

Lorė atsitraukė ir, atsukusi nugarą, pradėjo segiotis marškinėlius.

– Aš negaliu. Aš nenoriu gulėti su tavimi, – pasakė apsimestinai droviai.

– Taip ir patikėjau! – šaipėsi Dreikas, artindamasis prie jos.

Ji išsisuko nuo jo apkabinimo ir ištiesė rankas, kad galėtų jį atstumti.

– Daugiau manęs neliesk, prašau! Aš rimtai! – išbėrė Lorė greitomis.

Dreiko akys žvilgėjo lyg žalias ledas. Galiausiai jis suvokė jos žodžius.

– Ir aš rimtai, – suniurzgė. – Tu nori manęs ne mažiau nei aš tavęs.

– Ne, tikrai ne! – karštai pakartojo Lorė.

– Tavo kūnas sako visai priešingus dalykus, – žavingai romiai kalbėjo Dreikas. – Juk aš jaučiu, kaip labai tu manęs nori. Mano rankos privertė tave manęs geisti, bet mano lūpos gali dar daugiau.

– Ne... – išstenėjo Lorė.

– Ir aš noriu daryti kai ką daugiau, – pridūrė Dreikas. – Aš noriu visko. Aš noriu...

Bet Lorė neleido jam baigti ir pati užbaigė jo sakinį:

– Sekso!

Lorė tikėjosi šiuo žodžiu nutraukti gundančias jo šnekas.

– Mane siutina tavo įsitikinimas, kad aš noriai gulsiu su tavim po to, kai tu itin išsamiai paaiškinai, kad iš moters nori tik sekso, – Lorė kelis kartus giliai įkvėpė.

– Aš sakiau, kad vengiu emocinio prisirišimo, bet tai nereiškia, kad aš nenoriu mylėtis, kai laikau rankose žavingą ir geidžiamą moterį.

– Mylėtis! Nieko sau! Juk sakei, kad vis dar myli savo žmoną! – išrėkė Lorė.

– Nepainiok čia mano žmonos! – atkirto Dreikas. – Palik ją ramybėje!

Dreiko reakcija buvo tokia kraupi, kad Lorė atsitraukė nuo jo per žingsnį. Geriau jau nebūtų paminėjusi Dreiko žmonos ir suteršusi jos atminimo šioje bjaurioje situacijoje. Bet tokia Dreiko reakcija įsiutino ir Lorę ir ji įžūliai kilstelėjo smakrą.

– Aš nesu viena iš virpančių nuo susižavėjimo tavo gerbėjų, – pasakė ji kandžiai. – Aš tavo darbuotoja ir noriu, kad elgtumeisi su manimi atitinkamai.

Lorė tikėjosi, kad jos žodžiai nuskambės įtikinamai. Jis neturėjo pajusti, kad ir dabar ji vis dar nori pribėgti prie jo ir maldauti, kad ją bučiuotų. Jos veido raumenys nejudėjo.

– Gerai jau gerai, – atsiliepė Dreikas. – Netgi daktaras Hembrikas nesigriebė prievartavimo, juo labiau to nedarys Dreikas Rivingtonas.

Jis apsisuko ant kulno ir patraukė prie durų, tačiau prieš išeidamas pašaipiai pridūrė:

– Tik per daug nesidžiauk pergale. Tu manęs nori, ir aš tave turėsiu! Tai tik laiko klausimas!

Dreikas stipriai trinktelėjo durimis.

6 skyrius

Kaip jis drįsta taip su manimi kalbėti, be perstojo galvojo Lorė.

Ji tikėjosi, kad geras nakties miegas sumažins jos pyktį dėl Dreiko pasakytų žodžių jiems išsiskiriant, bet atsibudusi suvokė, kad dar labiau pyksta. Dreiko atvykimas užklupo Lorę taip netikėtai, kad ji tapo beginklė. Dreikas buvo žavus, pribloškiamai gražus, vyriškas ir pripratęs, kad moterys dėl jo alptų.

Netrukus jis įsitikins, kad Lorės Periš jo žavesys neveikia. Greičiau pragare išauš šalta diena, negu Lorė įšoks į lovą su Dreiku Slounu.

Jos veide švietė tvirtas ryžtas, kai ji lipo laiptais žemyn į virtuvę. Prabėgom žvilgtelėjusi į Dženifer kambarį, įsitikino, kad mažoji, kaip ji ir manė,

jau atsibudusi ir su tėvu yra virtuvėje. Atidariusi baro duris, kurios skyrė virtuvę nuo valgymo nišos kambaryje, Lorė, dėdamasi abejinga, įžengė į saulės apšviestą virtuvę. Vaizdas, kurį pamatė, buvo per daug idiliškas, kad galėtų kelti pyktį, todėl pamažu visa karinga jos nuotaika subliūško lyg pradurtas kamuolys.

– Labas rytas! – pasakė Dreikas ženklais bei žodžiais. – Dženifer pusryčiams valgo dribsnius su pienu, o aš pakepinau duonos ir išviriau kavos. Ko tu norėtum?

„Dieve, koks jis žavingas!“– pagalvojo Lorė. Jo plaukai saulės šviesoje žvilgėjo sidabru. Dreikas iki alkūnių buvo atsiraitojęs sportinių marškinių rankoves, o iš džinsų kyšojo marškinių skvernai. Vietoj grasinimo, kurį Lorė pastebėjo Dreiko veide vakar vakare, švietė akinanti šypsena, kuri dar labiau nuginklavo Lorę.

– Labas rytas! – atsakė Lorė ir pasilenkė apkabinti Dženifer, kaupinais šaukšteliais šlamščiančios dribsnius.

Dženifer atsisuko į Lorę ir ženklais parodė: „Tėvelis yra čia, Lore“.

– Žinau, – atsakė Lorė ir paklausė. – Ar tau liūdna?

– Neeee, – nutęsė Dženifer. Jai patikdavo tarti šį lengvą žodį, todėl jį ištęsdavo.

– Ar tu pyksti? – paklausė Lorė. Jos kaip tik prieš kelias dienas turėjo pamoką apie pagrindinius jausmus, todėl tai buvo savotiškas patikrinimas, ką atsimena Dženifer.

Dženifer sukikeno ir vėl pasakė:

– Neeee.

– Tai ką jauti atvykus tėveliui?

Dženifer pamąstė minutėlę ir ženklais parodė:

– Aš esu laiminga.

Dženifer ėmė juoktis, kai Lorė jai paplojo už tai, kad parodė teisingus ženklus.

– O jūs ar laiminga, kad tėtis čia? – paklausė Dženifer.

Lorė staigiai atsitiesė, tikėdamasi, kad Dreikas jų nestebi. Bet jis stebėjo ir jo antakiai klausiamai pakilo.

– Nagi, atsakykite Dženifer! Ar džiaugiatės, kad aš čia?

Dreikas privertė Lorę pasijusti nemaloniai. Dženifer žvelgė į Lorę laukdama atsakymo. Nenoromis Lorė parodė ženklais ir pasakė:

– Taip, aš džiaugiuosi, kad Dreikas yra čia.

Patenkinta atsakymu Dženifer valgė toliau.

– Gal reikėtų patikrinti, ar gerai pritvirtinau Dženifer klausos aparatą. Nesu tikras, – pasakė Dreikas.

Lorė kilstelėjo mergaitės garbanas ir patikrino klausos aparato vietą bei garso diapazoną.

– Viskas gerai! – patvirtino.

– Puiku! Ko tu nori pusryčiams? – dar kartą pasiteiravo Dreikas.

– Aš nevalgau pusryčių, – atsakė Lorė. – Man užteks kavos.

Vertinantis Dreiko žvilgsnis privertė Lorę nurausti.

– Ar susilaikymas padarė tave tokią liekną?

Norėdama išvengti patyrusio Dreiko žvilgsnio, Lorė nuėjo prie kavos aparato ir įsipylė kavos į puodelį, kuris šokinėjo drebančioje jos rankoje. Dreikas, eidamas pro šalį, žaismingai pliaukštelėjo jai per sėdynę ir, pajutęs stangrų užpakaliuką, ranką sulaikė ant jo ilgiau.

– Per didelis susilaikymas gali padaryti tave nervingą niurzgą ir be laiko pasendinti.

Lorei ant liežuvio galo jau sukosi puiki replika, kai pro galines duris įvirto Betė, kaip visada trykštanti energija. Jos galva buvo pilna rausvų suktukų, kurie styrojo iš plaukų visomis kryptimis. Dygsniuotas chalatas buvo bet kaip surištas ant jos storo liemens, dėl kailinių šlepečių pėdos atrodė didžiulės.

Ji sustingo prie durų, kai pamatė prie stalo sėdintį Dreiką, ir nesiryžo įeiti. Iš nuostabos jai išvirto akys, ji žiopčiojo lyg į krantą išmesta žuvis. Jei Betė nebūtų atrodžiusi taip komiškai, Lorei būtų

buvę jos gaila. Bet dabar Lorė vos galėjo sulaikyti juoką, kai pristatinėjo ją Dreikui.

– Bete Grouz, štai Dreikas Rivingtonas. Dreikai, štai kaimynė, apie kurią jums pasakojau.

– Labas rytas, ponia Grouz! – stodamasis ir eidamas ištiesęs ranką prie Betės tarė Dreikas. Betė lyg automatas ištiesė savąją, o Dreikas ją lengvai spustelėjo. – Lorė man pasakojo, kiek daug jūs padėjote jai ir Dženifer, todėl noriu jums padėkoti už pagalbą mano mergaitėms.

Lorė žioptelėjo suvokusi potekstę, bet greičiau, negu ji galėjo ką ištarti protestuodama, Betė garsiai sušuko:

– O Dieve! Kaip siaubingai aš atrodau! Aš tik užbėgau pasiskolinti cukraus. Nenumaniau, kad jūs čia būsite, daktare Hem... misteri Slounai... misteri Rivingtonai!

– Lore, kodėl manęs neįspėjai, kad jis čia bus? – papriekaištavo Betė.

– Aš neži...

Tačiau Dreikas ją nutraukė ir neleido pasiteisinti.

– Jūs atrodote tiesiog nuostabiai, Bete! Ar galiu jus vadinti Bete? Kur mūsų cukrus, Lore?

Mūsų? Mano mergaitės? Dreikas darė viską, kad atrodytų, jog jie viena šeima. Lorė per Betės petį metė į jį žudantį žvilgsnį, bet jo akys švietė linksmumu, o ne atgaila.

– Sandėliuke, – pasakė Lorė lediniu tonu, tačiau ir Betė, ir Dreikas tai praleido pro ausis.

– Gal galėtum paieškoti cukraus Betei, kol aš jai įpilsiu puodelį kavos? – nerūpestingai sučiulbėjo Dreikas, vesdamas sužavėtą Betę prie stalo. Jis vaidino žavingą garsenybę, o Lorei tai kėlė šleikštulį.

– Jūs atrodote visiškai kaip seriale! – kvailai maivėsi Betė, atsisėdusi prie stalo ten, kur ją pasodino Dreikas. – Neturėčiau jūsų gaišinti. Manęs laukia vaikai...

– Ak, suteikit man malonumą išgerti puodelį kavos su jumis! – nesiliovė ulbėjęs Dreikas. Jo ištreniruota šypsena būtų galėjusi net angelą priversti atsisakyti savo sparnų. – Ar tik Lorė man nepasakojo vakar vakare, kad jūs turite du vaikus?

Vakar vakare! Tik pamanykit! Tai galutinai įsiutino Lorę. Kai Betė pasinėrė į savo mėgstamiausias šnekas, Dreikas pažvelgė į Lorę ir šelmiškai nusišypsojo. Jis žinojo, jog iš jo užuominų buvo galima spėti, kad praėjusią naktį jie praleido kartu. Lorė, virdama įniršiu, užtrenkė spintelės, kurioje ieškojo cukraus, dureles.

Galų gale Betė susiruošė eiti, prieš tai pažadėjusi, kad vėliau sugrįš su Semu ir Sele į ženklų kalbos pamoką. Šį kartą Lorė džiaugėsi, kad kaimynė pagaliau išeina. Ją žiauriai erzino Betės meilikavimas bei Dreiko užuominos apie jųdviejų su Lore santykius. Iš tų užuominų Betė turėjo suprasti, kad

jų santykiai ir buvo tokie, kaip manė Betė, ir ką įnirtingai neigė Lorė.

– Kol tu ir Dženifer mokysitės klasėje, aš išpakuosiu savo daiktus, – pasakė Dreikas.

Lorė matė, kad prie namo šalia mersedeso stovi dar vienas automobilis. Dreikas paaiškino, kad išsinuomojo jį ir turės grąžinti Elberkeke, kai tik ji su Dženifer galės jį palydėti, po to parvežti atgal.

Vos tik Lorė pradėjo dirbti su Dženifer, tarpduryje pasirodė Dreikas ir paklausė:

– Ar aš galėčiau susikabinti savo drabužius į vieną iš spintų didžiajame miegamajame, nes daugiau nėra kur?

Lorė pažvelgė į jį su nepasitikėjimu.

– Ar čia kokia gudrybė, ar tau tikrai reikia vietos spintoje? – paklausė.

– Tikrai reikia vietos spintoje, – pasakė Dreikas šventojo tiesumu. Tada taip akinamai nusišypsojo, kad skruoste išryškėjo duobutė. Aktorius. Juk jam nieko nereiškia pamėgdžioti bet kokią nuotaiką ar suteikti veidui kokią nori išraišką. Prieš savo valią nusišypsojo ir Lorė.

– Viena iš spintų yra laisva. Joje mėtosi tik keletas dėžių. Jei nori, jas padėsiu kitur.

– Neliesk jų! – atkirto Dreikas.

Lorę nustebino atžarus jo tonas. Kai pažvelgė į jį, pamatė, kad ir jo veidas nebešvyti. Jis įgijo rimtą, uždarą išraišką.

Dreikas, pastebėjęs Lorės apstulbimą, ramiai paaiškino:

– Dėžėse supakuoti kai kurie Sjuzanos daiktai, todėl neliesk jų.

Lorė sustingo. Kelias kankinančias sekundes, atrodė, sustojo ir visas pasaulis, tik tam, kad vėl pradėtų suktis, bet jau be jokio entuziazmo, lėtai ir sunkiai.

– Žinoma, Dreikai, – sumikčiojo ji. – Aš tik... – bet ji kalbėjo tuščiai erdvei. Kai pakėlė akis, tarpduryje nieko nebuvo.

Paprastai Lorė ir Dženifer visą rytą praleisdavo klasėje. Darydavo tik trumpą pertrauką, kad mergaitė galėtų užkąsti. Užkandžiavimo metas taip pat buvo išnaudojamas mokymuisi. Dženifer mokėsi įvairių produktų pavadinimų bei žodžių, susijusių su skoniu.

Vieną savaitę jos mokėsi viską apie vyšnias. Mažoji išmoko ženklą, rašytinį žodį ir garsus per kalbėjimo pamoką. Dženifer tą savaitę valgė vyšnių želė, vyšninius saldainius ir gėrė vyšnių sultis. Kartu mokėsi susieti tam tikrą skonį ir kvapą su žodžiu.

Ši kartą, kai jos tuoj po vidurdienio baigė pamoką, Dreikas jau buvo paruošęs priešpiečius – sumuštinius ir sriubą. Tarp padėklų ant stalo ir servetėlių tupėjo minkštas rausvas kiškis. Dženifer su-

spiegė iš džiaugsmo ir, pribėgusi prie žaislo, čiupo jį į glėbį.

– Manau, kad užsidirbai tašką, – pastebėjo Lorė.

– Taip ir galvojau, kad jai patiks, – žvelgdamas į dukrą ir šypsodamasis pasakė Dreikas.

Lorė, atsitūpusi prie Dženifer, paklausė:

– Koks tavo kiškučio vardas?

Dženifer pažvelgė į ją nieko nesuprantančiomis akimis. Ji glostė neįprastai dideles, minkštas kiškio ausis ir kažką murmėjo. Lorė parodė raidėmis žodį „kiškutis“.

Dženifer linktelėjo ir nusijuokė. Tada parodė raides savo mažais, laibais piršteliais ir paplekšnojo žaislui per galvą.

– Manau, kad toks ir bus jo vardas, – pasakė Dreikas.

Jis ir toliau buvo meilus bei švelnus su Dženifer, bet abejingas Lorei. Per priešpiečius jis buvo tylus ir paniuręs.

Tačiau ko gi ji galėjo tikėtis? Nors ir netyčia, bet priminė jam žmoną, o tai sukėlė depresiją. Ji prisiminė, kaip dažnai Polis užsidarydavo savam kiaute ir slankiodavo po namus lyg Hamletas ar koks kitas tragiškas herojus. Jo bloga nuotaika versdavo Lorę apgalvoti ir pasverti kiekvieną žodį, kad tik Polis nevertintų savęs dar menkiau.

Ne, pagalvojo Lorė, daugiau nieko panašaus nenoriu.

Todėl visą savo dėmesį skyrė Dženifer, o Dreiką ignoravo. Kai vėliau atėjo Betė su vaikais į ženklų kalbos pamoką, prie jų prisijungė ir Dreikas. Atrodė, kad tai visai kitas žmogus, o ne tas niūrus vyriškis, kuris joms paruošė priešpiečius. Dreikas maivėsi lyg klounas ir juokavo. Jo šypsena buvo žavinga, o akys žvilgėjo linksmumu. Kaip per kelias valandas galima taip drastiškai pasikeisti?

Tada Lorė pagalvojo apie jo profesiją. Už tai jam ir moka. Jis gali kaitalioti emocijas kaip drabužius. Polis irgi galėjo atrodyti protingas ir energingas per susitikimą su agentu ar įrašų prodiuseriu, o pakeliui į namus panirti į giliausią depresiją.

Lorei nepatiko staigi Dreiko nuotaikos kaita. Ji vertė galvoti, koks jis yra iš tikrųjų. Kiek galima tikėti tuo, ką jis sako? Ar tuo, ką jis daro? Kai jis ją bučiuoja, ar tai tikra, ar jis tik vaidina meilės sceną? Juk ji buvo mačiusi, kaip jis bučiavo aktorę televizijoje, ir tai atrodė visiškai įtikinamai.

Lorė nusprendė, kad daugiau su juo nebesibučiuos. Tikriausiai jam nieko nereiškia tie jų apsikabinimai, o ją gąsdina tai, kiek daug reikšmės jiems teikia ji.

Tos mintys nepaliko jos per visą ženklų pamoką. Ji nejuto, kad momentais ilgai spokso į Dreiką, o jis tą puikiausiai pastebi. Kai ji pabudo iš savo svajonių, Dreikas žiūrėjo į ją. Lorė pamėgino nukreipti žvilgsnį į šalį, bet Dreikas ją traukė lyg magnetas.

Nors jos rusvos akys tik akimirksnį ties juo stabtelėjo, ji pajuto, kad jis jose perskaitė ilgesį. Dreikas ženklais parodė: „Aš nepamiršau strazdanų". Jis įbedė akis tiksliai į tą vietą, kur jos buvo, ir Lorė pajuto absurdiškai neįveikiamą poreikį pridengti krūtinę rankomis.

Lorė nuraudo ir žvilgtelėjo į Betę bei vaikus, tikėdamasi, kad jie nieko nepastebėjo. Visi buvo įsitraukę į diskusiją apie naujų batų pirkimą.

Nevalingai ji vėl pasisuko į Dreiką, kurio lūpas buvo iškreipusi įžūli šypsena. Ženklais jis parodė:

„Ar turi dar kokių strazdanų, apie kurias turėčiau žinoti?"

„Ne", – parodė Lorė ir papurtė galvą.

„Norėčiau pats paieškoti ir įsitikinti", – parodė Dreikas, kartu pademonstruodamas tokį ženklų kalbos žinojimą, kad Lorė sutriko. Jis darėsi tikru ekspertu. Bet iš tikrųjų jam net nereikėjo rankų mintims perduoti, Lorė viską suprato iš jo akių.

Lorė vėl pažvelgė į vaikus. Jie vardijo gyvūnus, esančius knygoje, o Betė ieškojo žodžio ženklų žodyne.

„Ar nenustotum?"– paprašė Lorė ženklais.

„Ar neleistum man apieškoti visų slaptų tavo kūno vietelių? O kai rasiu, ar leisi man jas paliesti? Pabučiuoti?"

Lorę nutvilkė karštis. Jos širdis taip daužėsi krūtinėje, kad tai net buvo matyti per marškinėlius.

Dreikas pastebėjo Lorės susijaudinimą, bet neatitraukė akių nuo jos neramiai besikilnojančios krūtinės. Jis įsmeigė akis į Lorę, o jo antakiai aštriu kampu pakilo į viršų.

„Ne!“ – Lorė papurtė galvą ir nervingai pasilaižė lūpas.

Dreikas įdėmiai sekė jos liežuvį ir buvo galima justi, kad jo liežuvis mielai pasektų iš paskos.

„Tada man belieka fantazuoti apie visas tas paslėptas vieteles, – parodė Dreikas, o jo smaragdinės akys perskrodė Lorę taip, lyg jis jau tą darytų. – Aš turiu lakią vaizduotę“,– pridūrė jis.

Lorė apsidžiaugė, kai Dženifer nukreipė jos dėmesį nuo Dreiko, trūktelėdama ją už rankos.

– Ovi, Ovi, – kreipėsi į Lorę mergaitė ir parodė atsirišusį sportinį batelį.

– Taip, – išsiblaškiusi atsiliepė Lorė ir nusisuko.

– Ovi, – vėl pakartojo Dženifer, šį kartą ryžtingiau ir šiek tiek suirzusi.

Lorė vėl pažvelgė į jos batą ir linktelėjo, bet nieko nedarė, o ėmė dėlioti vadovėlius į vietas.

– Ovi! – šį kartą truktelėjimas už rankos buvo stipresnis, o Dženifer balsas garsus ir verkšlenantis.

– Ji nori, kad užrištum jai batą, – nekantriai suniurzgė Dreikas.

Lorė pažvelgė į jį ramiai, nors jai ir nepatiko jo kišimasis į sritį, kurią ji laikė sava.

– Aš žinau, ko ji nori, Dreikai. Bet aš noriu, kad prašydama manęs užrišti batą ji pasakytų visą sakinį.

– Ar tai visada būtina? – aštrus jo balso tonas rodė, kad jis taip nemano.

– Ar tu nori, kad mergaitė išmoktų kalbėti, ar nori, kad ji visą gyvenimą vaikščiotų rodydama daiktus ir niurnėtų? – atšovė Lorė. Raukšlės aplink Dreiko burną pagilėjo, bet jis nieko daugiau nepasakė.

Dženifer jau beveik žliumbė ir vis dar tampė Lorę už rankos. Semas, Selė ir Betė stebėjo šią įtemptą situaciją. Nors kartą nė vienas iš jų nežinojo, ką pasakyti.

– Tęskime pamoką, – ramiai pasakė Lorė ir toliau ignoravo Dženifer. Lorė tik pažvelgė į batuką ir linktelėjo, dar kartą pritardama, kad jis atsirišęs.

Dženifer, ištikta emocinio priepuolio, krito ant grindų, pradėjo kojomis spardyti Lorės kėdę, o rankomis užsidengė garbanotą galvą.

– Semai, papasakok mums apie savo šuniuką ženklais, – paprašė Lorė. – Koks jo kailiukas?

Semas su užuojauta pažvelgė į Dženifer, po to abejodamas į savo mamą. Betė pritariamai linktelėjo, ir jis neužtikrintais judesiais pradėjo pasakoti apie savo šunį. Jis negalėjo susikaupti, nes visų dėmesys krypo į mažąją mergaitę, kuri gulėjo ant grindų ir patetiškai žliumbė.

– Lore, dėl Dievo meilės... – pradėjo Dreikas kaip tik tada, kai Dženifer staiga atsikėlė ir atsistojo prie Lorės kėdės.

„Lore, užrišk man batą", – parodė ženklais. Kai Lorė vis tiek nepajudėjo, vaikas ratuku patrynė krūtinę, o tai reiškė „prašau".

„Prašau" – pridūrė Dženifer.

Lorė nusišypsojo, pakėlė mergaitę ant kelių ir stipriai ją apkabino.

– Aš noriu užrišti tau batuką, Dženifer. Bet tu privalai manęs to paprašyti. Kaip aš žinosiu, ko tu nori, jei tu neprašysi? – pasakė ir parodė Lorė. Dženifer suprato ženklus ir savo putliomis rankutėmis apkabino Lorės kaklą.

Atsitraukusi nuo Lorės, ji parodė:

„Aš myliu tave, Lore!" – ir ištarė savo mokytojos vardą.

„Aš taip pat tave myliu!" – parodė Lorė ir pabučiavo mergaitę į viršugalvį.

Atrodė, kad Betei ir vaikams gerokai palengvėjo ir jie pradėjo plepėti. Dreikas nepasakė nieko, bet Lorė žiūrėjo tiesiai į jį virš mergaitės galvos. Žalios jo akys žvelgė įžūliai ir šiek tiek pavydžiai. O Lorės akys aiškiai sakė: „Daugiau man netrukdyk!"

Po kelių dienų įvyko dar vienas susidūrimas, tik daug rimtesnis.

Iš karto po pusryčių Lorė parašė laišką savo tėvams ir norėjo nedelsiant įmesti jį į pašto dėžutę,

dar prieš atvykstant laiškanešiui. Paaiškinusi Dženifer, kad pamokos šiandien bus vėliau, ji nusiuntė mergaitę žaisti į kambarį viršuje. Dreikas krapštinėjosi kieme už namo.

Lorė, užbaigusi laišką ir įdėjusi jį į pašto dėžutę, nuėjo į viršų ieškoti Dženifer, kurios jau pusvalandį niekur nesimatė ir nesigirdėjo.

Dženifer jos kambaryje nebuvo, nebuvo jos ir apačioje. Kai Lorė užėjo į savo kambarį, išgirdo neaiškius garsus, sklindančius iš vonios. Atidariusi duris į vonią ji apstulbo nuo vaizdo, kurį pamatė.

Dženifer buvo atidariusi visas Lorės kosmetikos dėžutes ir visus indelius, išbandžiusi visas kosmetines priemones ant savo veido, po to išmėčiusi viską ant tualetinio stalelio. Jos angeliškas veidelis priminė dailininko paletę. Vokų šešėliais, antakių pieštukais ir blakstienų dažais buvo išmargintos Dženifer akys. Skruostai ir kakta išpaišyti skaistalais, lūpų dažais ir skysta pudra. Losjonai, kremai ir biri pudra buvo arba išbarstyti, arba išterlioti ant marmurinio stalviršio. Į akis krito šleikščiai dvokianti betvarkė.

Kai Dženifer išvydo Lorės veidą veidrodyje, jai iš karto pasidarė aišku, kad žaidimo laikas baigėsi. Ji nesėkmingai pamėgino uždėti dangtelį ant naktinio kremo, kuriuo buvo apdrėbusi savo kelius, indelio. Ji bergždžiai pamėgino popierine nosine pavalyti tualetinį staliuką. Kai bandymas baigėsi tuo, kad marmalynė pasklido dar didesniame plote,

apatinė Dženifer lūpa ėmė drebėti ir ji maldaujamai pažvelgė į savo mokytoją.

– Dženifer, – griežtai pasakė Lorė, – tu išdykavai! Pasielgei blogai ir aš ant tavęs pykstu!

Ji parodė žodžius, juos pabrėždama, kad mergaitė tikrai suprastų. Tada paklausė:

– Ar žinai, kodėl aš ant tavęs pykstu?

Dženifer linktelėjo ir pravirko iš gėdos.

Lorė privertė mergaitę pažiūrėti į ją ir pasakė:

– Dabar aš tau įkrėsiu į kailį, kad kitą kartą žinotum, jog negalima liesti svetimų daiktų. Ar norėtum, kad aš padaryčiau betvarkę tavo kambaryje? Ar norėtum, kad sulaužyčiau tavo žaislus?

Dženifer papurtė galvą.

Lorė nusivedė ją prie komodos, atsisėdo, pasiguldė mergaitę ant kelių ir tris kartus delnu pliaukštelėjo per užpakalį. Dženifer jau iš tikrųjų žliumbė.

– Ką tu čia, po galais, darai? – pasiteiravo Dreikas, stovėdamas tarpduryje.

Lorė pakėlė Dženifer ir pamėgino ją apkabinti, bet vaikas ištrūko iš jos rankų ir nubėgo į platų tėvo glėbį. Dreikas rūsčiai žvelgė į Lorę.

Lorė ramiai atsakė:

– Tai akivaizdu, Dženifer užsitarnavo, kad jai būtų iškarštas kailis.

– Niekada daugiau nedrįsk jos liesti! – sukomandavo Dreikas, tapšnodamas Dženifer per nugarytę. Mergaitė vis dar kūkčiojo jam į petį.

– Tikrai liesiu ir būsiu tau dėkinga, jei tu nesikiši, kai ją bausiu.

– Ji negali suprasti, už ką tu ja muši.

– Žinoma, gali! – užprotestavo Lorė, dabar jau pykdama. – Ar tu tikrai manai, kad aš nieko neturėčiau pastebėti, o ji neturėtų būti nubausta už tokius dalykus? Kuo tai baigtųsi?

Dreikas jau buvo pastatęs Dženifer ant kojų, o pats stovėjo rankomis įsirėmęs į šonus ir šaukė ant Lorės:

– Kas manai čia esanti? Kas tu, sadistė? Gal jauti malonumą mušdama mažus neįgalius vaikus?

Lorė dar niekada gyvenime nebuvo taip įniršusi. Jos kūną nutvilkė įsiūčio karštis, o veidas neteko spalvos.

– Tu, pasipūtęs asile! – iškošė ji pro sukąstus dantis. – Kaip drįsti mane kaltinti tokiais dalykais!

Lorė žengė žingsnį pirmyn, pasiruošusi jam trenkti.

– Kaip tu drįsti...

Bet jos dėmesį nukreipė Dženifer, kuri tampė ją už džinsų.

– Ovi, – maldavo mergaitė.

Lorė pažvelgė žemyn ir pamatė Dženifer, laikančią užsuktą ir švariai nušluostytą lūpų dažų tūbelę. Mergaitė ženklais parodė: „Atsiprašau!“

Lorė kuriam laikui pamiršo Dženifer tėvą ir atsiklaupė, kad galėtų prie savęs priglausti mergaitę.

Ji nubraukė jai nuo ašaroto veido garbanėles ir pasakė:

– Man irgi gaila, kad taip atsitiko. Ar padėsi man viską sutvarkyti?

Dženifer noriai linktelėjo ir pradėjo rinkti ant kilimo išmėtytas nešvarias popierines nosines. Lorė atsistojo, skersomis dirstelėjo į Dreiką ir jau buvo pasiruošusi tęsti savo tiradą, bet Dreiko veidas buvo pasikeitęs. Jis nebežiūrėjo su priekaištu. Jis nebepyko. Jis tik stebėjo savo dukrą, po to lėtai pakėlė akis į Lorę. Tose akyse buvo kažkas, ko Lorė negalėjo paaiškinti. Žalioje jų gelmėje ji pamatė šmėkštelint supratimą. Dreikas suvokė, kokių tikslų siekia Lorė. Tačiau tai nebuvo visiškas supratimas ir jis atidžiai žiūrėjo į Lorę, tyrinėdamas jos veidą ir akis, ieškodamas atsakymo į tai, kas dar buvo neaišku.

Netrukus jam pasidarė nepatogu dėl savo pažeidžiamumo ir jis staigiai nugręžė akis į šalį. Bet Lorė jau buvo pastebėjusi ašarų šydą, užtraukusį jo akis.

– Paliksiu jus vienas, panelės, – sumurmėjo Dreikas ir skubiai išėjo iš kambario.

7 skyrius

Per kitas kelias dienas tvyrojo ramybė. Neįvyko nieko ypatingo. Lorė rytais užsiimdavo su Dženifer, o Dreikas tuo laiku pasišalindavo, kad netrukdytų.

Lorę džiugino tai, kad nuovargio raukšlės aplink jo akis po truputį nyko ir jis nebeatrodė toks pavargęs, kaip atvykimo dieną. Jis nebedėvėjo europietiško kirpimo kostiumų bei marškinėlių su monogramomis. Čia jis pasirinko išblukusius džinsus, kurie tik paryškino jo vyriškumą. Kaubojiški marškiniai ir batai darė jį panašų į vietos gyventojus.

Kartkartėmis Dreikas paerzindavo Lorę įvairiomis užuominomis, bet nepereidavo į atvirą puolimą. Tai teikė Lorei palengvėjimą. Tačiau kartais ją

pykino jo sugebėjimas nekreipti į ją jokio dėmesio, nors ji pati nuolat jautė jo buvimą.

Vieną rytą Betė pasisiūlė paimti Dženifer kartu su savo vaikais į iškylą. Lorė apsidžiaugė, kad galės pailsėti, be to, neabejojo, kad Dženifer išvyka patiks. Net neabejodama nutarė patikėti Dženifer globą Betei.

Pasivaikščiojimas miške būtų visai neblogai, mąstė Lorė, kramsnodama priešpiečių sumuštinį. Rudeninis oras buvo gaivus, o drebulės spindėjo visu savo auksiniu grožiu. Lorė nutarė tinkamai išnaudoti tokią gražią dieną.

Eidama pro skalbyklą, išgirdo tyliai švilpaujantį Dreiką. Ji įkišo galvą pro duris, kad pasakytų jam, jog išeina, tačiau vaizdas, kurį pamatė, privertė ją sustingti iš nuostabos.

– Ką tu čia darai? – sušuko Lorė.

Išgirdęs Lorės balsą, Dreikas atsisuko ir nusišypsojo sveikindamasis. Tada paklausė:

– O kur Dženifer?

– Išvažiavo į iškylą su Bete, – nerūpestingai atsakė Lorė. Tada vėl tiesmukai ir kandžiai paklausė:

– Ką tu čia darai?

Dreikas rankose laikė vieną iš Lorės liemenėlių, permatomą ir žvilgančią.

– O kaip tu manai, ką gi aš čia darau? – ištarė jis, pabrėždamas kiekvieną žodį. – Rūšiuoju skal-

binius. Tai demokratiškas namų ūkis, ir aš nutariau kai ką nuveikti namų labui.

Jis pakėlė liemenėlę už petnešėlių aukštyn ir suraukęs antakius atidžiai ją apžiūrėjo.

– Bet... padėk, greičiau! Tai mano... – ją taip paveikė, kad Dreikas liečia jos apatinius drabužius, kad ji nepajėgė baigti sakinio.

– Aš ir nemaniau, kad ji Dženifer, – pasišaipė Dreikas. – Ir buvau visiškai tikras, kad ne mano.

Dreikas ėmė tyrinėti liemenėlės etiketę.

– „Dulkėta rožė". Na ir pavadinimas! Kodėl negalėjo parašyti paprasčiausiai „rausva"? O šitos? – jis pasiekė permatomas mažytes kelnaites. – „Geltonasis narcizas". Kodėl ne paprasčiausiai „geltona?"

– Prašau nustoti glostyti mano apatinius! Gal tu koks iškrypėlis? – šaukė Lorė. – Aš pati išsiskalbsiu savo drabužius.

– Nesijaudink, Lore, – pasakė Dreikas erzinamai maloniai. – Aš žinau, kad jų negalima skalbti skalbimo mašina. Aš netgi žinau, kad juos reikia skalbti šaltame vandenyje švelniais skalbimo milteliais. Ar pamiršai, ką vaidinau muilo operoje? Ne tam vaidinau septynerius metus, kad nieko per tą laiką neišmokčiau!

Dreikas tyčiojosi, ir Lorė suirzusi net treptelėjo koja.

– Dreikai, – grėsmingai sušvokštė Lorė.

Jis toliau nagrinėjo liemenėlės etiketę.

– Trisdešimt ketvirtas B. Tai ne toks didelis dydis, ar ne? – pasitikslino. Jo akys, apsistojusios ties Lorės krūtimis, tiesiog verte vėrė. Įspūdis buvo toks stiprus, kad jei būtų jas palietęs, pojūtis nebūtų buvęs stipresnis.

– Bet, – tęsė jis, – jei tavo krūtys būtų didelės, atrodytum išties juokingai! Be to, kartais nugriūtum nuo jų svorio.

Dreikas kalbėjo abejingu balsu, bet jį išdavė ugnis akyse.

– Nagi, patikrinkim! – tarė jis ir numetė apatinius ant skalbimo mašinos.

Dar Lorei nespėjus atspėti Dreiko kėslų, jis žengė prie jos ir užsimerkęs, aklai, tik rankomis susirado jos krūtis ir jas apglėbė. Jo delnai judėjo tingiais, lėtais apskritimais, švelniai glamonėdami, o pirštai susmigo į krūtų minkštumą. Netrukus jis pramerkė vieną akį, pažvelgė žemyn į Lorę ir sušnibždėjo:

– Taip ir maniau. Idealus trisdešimt ketvirtas B dydis.

Jo lūpos susiliejo su Lorės lūpomis daug žadančiame bučinyje. Bučinys neliko be atsako. Lorė atsiliepė ne mažiau aistringai. Dreikas atitraukė rankas nuo krūtų ir apglėbė Lorę. Prigludusi prie Dreiko, ji juto, kaip įsitempė jo šlaunų raumenys po džinsais. Smalsi jo ranka keliavo Lorės stuburu

ir sustojo tik pasiekusi linkį, o tada pritraukė Lorę prie savęs taip, kad ji pajuto visą jame susikaupusią vyrišką jėgą.

Lorė apsivijo rankomis jo kaklą ir pritraukė jo galvą prie savęs. Tada taip pasisuko veidu, kad prie jo liestųsi šilkiniai Dreiko ūsai. Tie ūsai brūkštelėjo jai per smakrą, lūpas, nosį, lyg plunksnos perbraukė per skruostus ir sustojo pažaisti su akių vokais. Jis įsitraukė į žaidimą ir žaidė tol, kol jo alkis nugalėjo dosnumą. Tada vėl puolė ją bučiuoti, o jo liežuvis įsiskverbė į jos burną. Lorės pirštai sklaidė jo sidabriškai rusvus plaukus ir jai pasirodė, kad pirštų galuose atsirado naujų nervų galūnių.

– Lore, turbūt neįsivaizduoji, kaip mane kankini, – sušnibždėjo Dreikas jai į ausį, kai atsitraukė nuo lūpų. Kad būtų lengviau atspėti jo mintis, jis rankomis sugriebė džinsuotą Lorės užpakalį, o šlaunimis ėmė trintis į jos šlaunis.

Lorę perskrodė toks geismo virpulys, kad ji nusigando savo jausmų. Ji jautė, kad Dreikas jau buvo už proto ribų, bet kuris nors iš jųdviejų juk turėjo blaiviai mąstyti. Jei taip tęsis toliau, ji gali neatsilaikyti prieš savo pačios geismą, o to kaina būtų per didelė. Nebuvo galima leisti tam atsitikti.

– Dreikai, – graudžiai pasakė Lorė. – Mums negalima to daryti.

Nelygiai kvėpuodamas Dreikas sušvokštė jai į ausį:

– Taip, galima! Mums būtina tai daryti, nes kitaip aš sprogsiu!

– Dreikai, prašau! – maldavo Lorė desperatiškai ir bandė jį atstumti. Lorė bijojo grįžti į tą užsimiršimo lygmenį, kuriame viskas nusidažo aistros spalva.

Dreikas veriamai pažvelgė į ją. Jo rankos lyg plieniniai gniaužtai sugriebė jos pečius.

– Kodėl? Kodėl, po galais? – paklausė purtydamas ją. – Gal patiri kokį malonumą taip elgdamasi su manimi?

Ir jis vėl šlaunimis prisiglaudė prie Lorės.

Pasimetusi Lorė sunkiai rijo seiles ir mėgino nukreipti akis nuo skvarbaus jo žvilgsnio. Ji jautė, kaip labai jis jos geidė, ir tai su nauja jėga žadino jos pačios jausmus. Ji troško pasakyti: „Jeigu tu mane mylėtum, aš tą pačią akimirką mylėčiausi su tavimi, bet aš negaliu būti vaiduoklio pakaitalu. Aš nenoriu vėl būti įskaudinta žmogaus, kuriam esu reikalinga tik tada, kai jis tam nusiteikęs". Bet to pasakyti ji negalėjo. Net jei ir būtų pasakiusi, tai nieko nepakeistų, jis vis vien mylėtų Sjuzanos atminimą.

– Dreikai, – kreipėsi Lorė, – būtų neprotinga taip žaisti su ugnimi, jei mes įsipainiosime giliau, aš turėsiu palikti Dženifer. Aš gyvenu su jumis, bet tai tik reiškia, kad visų mūsų vienodas adresas. Polis taip pat mėgino įkalbėti mane gyventi su juo dar iki vestuvių, bet aš tada negalėjau to padaryti.

Negaliu ir dabar. Žinau, kad tai senamadiška, bet aš taip buvau išauklėta.

– Taip? – sumurmėjo Dreikas. – Pastaruoju metu aš irgi taip pat buvau auklėjamas, bet visa tai baigėsi tik skausmu mano lyties organuose.

Lorei atėmė žadą jo brutalumas.

– Tai bjauru! – sušuko ji. – Paleisk mane!

Dreikas šiurkščiai stumtelėjo ją, traukdamasis atatupstas. Tačiau, abipusiam jų nustebimui, Lorė pajudėjo prie jo ir atsitrenkė į jo krūtinę. Jis apkabino Lorę, kad ją sulaikytų.

– Kas... – prasižiojo Lorė, bet Dreikas pratrūko juoku ir ją nutraukė.

– Aš nežinau, kas kaltas, – išstenėjo jis. – Bet atrodo, kad mes privirinti vienas prie kito.

– Ką? – paklausė Lorė netikėdama.

– Mūsų diržų sagtys užsikabino viena už kitos, – paaiškino Dreikas.

Lorė pažvelgė žemyn į savo liemenį ir pamatė, kad Dreikas teisus. Jo džinsai buvo užsegti odiniu kaubojišku diržu su gražia, puošta sagtimi. Lorė taip pat mūvėjo džinsais, ir nors jos sagtis nebuvo kaubojiška, kažkaip abi sagtys buvo susikabinusios. Pasimetusi Lorė pažvelgė į Dreiką ir paklausė:

– Tai ką mums dabar daryti?

Dreiką linksmino ši kebli situacija ir jis pasakė:

– Galime patirti daug malonumo, – jis nutilo pamatęs, kad Lorės akys išsiplėtė nuo nerimo. – Gali-

me pamėginti išpainioti sagtis, – pridūrė švelniai. – Abiem atvejais aš nematau, ką darau. Gal gali šiek tiek pasukti liemenį, kad geriau matyčiau?

Kai Lorė pamėgino tai padaryti, ji krūtimis prisilietė prie jo krūtinės, tada pakėlė galvą, kad įsitikintų, ar jis tai pajuto. Iš nerimtos jo šypsenos iš karto suprato, kad taip.

– Matai, kaip smagu? – pasišaipė Dreikas.

– Ar negalėtum paskubėti? – paprašė Lorė. – Pagalvok, kas atsitiktų, jei kiltų gaisras.

– Na, gaisrininkai tiesiog turėtų apie ką kalbėti visą likusį gyvenimą.

– Dreikai...

– Gerai jau gerai, nuotaikos gadintoja!

Dreikas ėmėsi žiūrėti, kas iš tikrųjų atsitiko. Galiausiai pasakė:

– Užkišk ranką už mano džinsų juosmens.

Lorė pažvelgė į jį su nepasitikėjimu ir sausai tarstelėjo:

– Gerai.

Dreiko veidą nušvietė plati šypsena.

– Aš nejuokauju, – tarė. – Užkišk ranką už mano sagties ir pastumk ją iš vidaus, kai pasakysiu.

Lorė atsiduso ir atsargiai nužvelgė Dreiką. Tada pamažu ėmė kišti ranką už jo tampriai prigludusių džinsų. Jos ranka pajuto švelniais plaukeliais apžėlusią šiltą odą, nes Dreiko marškiniai buvo prasiskyrę. Nevalingai Lorės akys nuklydo prie praseg-

tos Dreiko apykaklės, kuri neslėpė tamsių susiraičiusių plaukų. Kontrastas ją jaudrino ir jos pirštai instinktyviai palindo po prigludusiais džinsais, kad galėtų tyrinėti toliau.

Akimirksnį Dreiko akys patamsėjo, o veide sujudėjo raumuo, bet jis pasistengė nukreipti žvilgsnį į sukibusias sagtis.

– Dabar štai ką reikia daryti, – pasakė kišdamas ranką už Lorės džinsų. Lorė tik žioptelėjo ir įtraukė pilvą, kad jis galėtų laisviau judėti.

– Aš darau tik tai, kas būtina, – pabrėžtinai droviai pasakė Dreikas. Tačiau kai jo pirštai palietė Lorės pilvo odą, ji pajuto, kaip neramiai tvinkčioja jos pulsas.

– Vėl pasuk galvą į kairę, – išgirdo Dreiko komandą Lorė ir pajuto jo kvėpavimą prie pat smilkinio. Dreiko iškvėptas oras sujudino jos plaukų sruogas, o smalsūs pirštai džinsuose privertė jos krūtis sustandėti ir įsiremti į Dreiko krūtinę. Iš gėdos Lorė nebegalėjo pakelti akių.

– Gerai... Dabar stumk mano sagtį, – sukomandavo Dreikas. Lorė padarė kaip liepta. Pasigirdo metalo džerškesys ir sagtys atsiskyrė.

Lorė nedelsdama atitraukė ranką. Dreiko ranka daug lėčiau mėgino palikti šilumą jos džinsuose, bet neturėjo pasirinkimo, nes Lorė žengė žingsnį atgal.

Įsirėmusi rankomis į šonus ji karingai paklausė:

– Kas privertė tave kišti ranką į mano džinsus? Ar aš negalėjau pati pastumti savo sagties, o tu savo?

Dreikas atsainiai gūžtelėjo pečiais ir pasilenkė prie skalbimo mašinos.

– Manau, kad galėjai, bet tada tavo alkūnės būtų atsikišusios ir aš nematyčiau, ką darau.

Jo akyse sužvilgo žiburiukai.

– Be to, tai būtų buvę mažiau malonu.

– Tu, tu... – užsikirto Lorė ir, treptelėjusi koja, pamėgino užkirsti Dreikui kelią prie savo puošnių apatinių.

– Ačiū, bet nuo šiol aš pati skalbsiu savo drabužius!

Lorė, palydėta Dreiko juoko, lėkte išlėkė iš skalbyklos.

– Aš atidarysiu, – šūktelėjo Lorė, eidama prie paradinių durų. Kažkas skambino į duris. Dreikas buvo paliktas virtuvėje plauti indų po pusryčių, o ji ką tik buvo pradėjusi dirbti su Dženifer.

Jau buvo praėjusios trys dienos nuo scenos skalbykloje, tačiau vos ją prisiminusi Lorė susijaudindavo, o širdis pradėdavo beprotiškai plakti. Tai kėlė nerimą, ir ji sąmoningai vengė Dreiko. Jos pastangos jį tik linksmino.

Dreikas persekiojo ją. Stebėjo kiekvieną jos judesį bei numatydavo jos reakciją į kiekvieną situaciją. Gindamasi ji dažnai susierzindavo, bet Dreikas tik pašaipiai šypsodavosi ir provokuodavo ją toliau.

Lorė atidarė duris ir pasveikino stambų barzdotą vyrą, stovintį kitapus slenksčio.

– O, Džonai! Prašom užeiti!

– Ačiū, Lore! Tikiuosi nesutrukdysiu.

– Aišku, ne. Aš buvau bepradedanti Dženifer pamoką, bet tai gali palaukti. Dženifer apsidžiaugs jus pamačiusi. Jūs vienas iš jos mėgstamiausių žmonių, – Lorė nusišypsojo žmogui, kurį mintyse vadino „švelniuoju milžinu".

Vieną popietę Lorė vaikščiojo su Dženifer kalvotomis Šnabždesių gatvėmis ir jų dėmesį patraukė nedidelė medžio dirbinių parduotuvė. Jos savininkas buvo Džonas Medouzas. Džonas buvo stambus plačiapetis vyras, plačia krūtine ir kojomis, panašiomis į medžio kamienus. Tamsiai rudi jo plaukai beveik siekė pečius ir susiliejo su didžiule vešlia barzda. Iš po gauruotų antakių į pasaulį žvelgė liūdnos rudos akys.

Kitaip nei bauginanti išvaizda, jo charakteris buvo švelnus, o kalba maloni. Jis iš karto susižavėjo jauna raudonplauke moterimi, kuri užsuko į jo parduotuvę su angeliškai atrodančiu vaiku.

Parduotuvėlė buvo maža, užgriozdinta ir aitriai kvepėjo medžiu bei laku. Džonas gamino baldus ir nuostabius medžio drožinius. Jo stambios plaukuotos rankos meistriškai manipuliavo sudėtingais įrankiais.

Lorė nudžiugo pamačiusi, kad jis moka kalbėti su Dženifer ženklais ir tarp jų greitai užsimezgė draugystė. Keletą kartų per savaitę, kai Lorė turėdavo reikalų miestelyje, ji kartu su Dženifer aplankydavo Džoną darbe.

Kai Dženifer išgirdo, kas pas juos apsilankė, ji išlėkė iš klasės, netramdydama džiaugsmo. Ji pribėgo prie Džono, o šis pakėlė mergaitę aukštai virš galvos savo stipriomis rankomis. Vaikas cypė iš džiaugsmo. Skardus juokas iš virtuvės išviliojo Dreiką. Jis nustebęs spoksojo į kombinezoną vilkintį vyrą, kuris taip familiariai elgėsi su jo dukra.

„Aš atnešiau tau dovaną“, – ženklais parodė Džonas po to, kai nuleido mergaitę ant grindų. Jis atsiklaupė ant vieno kelio prie Dženifer, pasikniso savo kišenėse ir ištraukė iš ten į ploną popierių suvyniotą dėžutę.

Dženifer droviai paėmė dėžutę ir pažvelgė į Lorę, laukdama pritarimo.

– Ką reikia pasakyti Džonui, Dženifer? – kreipėsi į ją Lorė.

„Ačiū!“ – parodė Dženifer.

„Nėr už ką“, – atsakydamas parodė Džonas.

– Nagi, atidaryk ją, – paragino Lorė Dženifer, kuri tik žaidė su raudonu, dovaną juosiančiu kaspinu.

Dženifer kikendama, stebint suaugusiems, nuplėšė kaspiną ir popierių nuo dėžutės ir pakėlė

dangtelį. Viduje buvo trys figūrėlės, vaizduojančios lokių šeimyną. Dženifer aikčiojo iš susižavėjimo kiekvieną kartą, kai iš dėžutės pagarbiai išimdavo medinę figūrėlę.

– Aš manau, kad jūs galėsite panaudoti šias meškutes kaip iliustraciją pasakai. Štai čia tėtis, čia mama, o čia vaikas, – švelniu balsu šypsodamasis pasakė Džonas.

– O, Džonai! Jos nuostabios! – sušuko Lorė ir pasilenkė arčiau apžiūrėti meškučių. – Žinoma, kad galėsiu jas panaudoti, ir kaip ir Dženifer dėkoju jums už jas. Dženifer, be abejo, jas ilgai išsaugos.

– Nemanau, kad turėjau malonumo būti su jumis supažindintas, – sarkastiškai įsiterpė Dreikas.

Jis priėjo prie Džono ir ištiesė jam ranką.

– Aš Dreikas Rivingtonas, Dženifer tėvas, – pasakė.

Ar Lorė tik įsivaizdavo, ar jis iš tikrųjų pabrėžė savo ryšį su vaiku?

– Atsiprašau, Dreikai! Nemačiau tavęs, todėl nesupažindinau. Tai Dženifer ir mano draugas Džonas Medouzas. Jis puikus meistras ir turi labai mielą parduotuvėlę Šnabždesiuose. Mes susipažinome ką tik atvykusios ir dažnai jį aplankome.

– Laba diena, misteri Rivingtonai! – Dreiko ranka paskendo Džono gniaužtuose. – Malonu su jumis susipažinti. Jūs turite nuostabų vaiką. Su mergaite visada malonu bendrauti, o ką jau kalbėti apie

jos mokytoją, – rudos jo akys šiltai nužvelgė Lorė. Nei Džonas, nei Lorė nepastebėjo pykčio kibirkšties žaliose Dreiko akyse.

– Kaip seniai jūs gyvenate Šnabždesiuse? – paklausė Dreikas Džono.

Džonas vėl sutelkė dėmesį į Dreiką ir mandagiai jam atsakė:

– Nuo to laiko, kai baigiau koledžą. Maždaug prieš aštuonerius metus.

– Kiek metų jūs praleidote koledže? Tikriausiai baigėte ne vieną specialybę?

Lorę pribloškė Dreiko šiurkštumas. Jis sąmoningai užgauliojo Džoną, o Lorė negalėjo suprasti kodėl. Ji suirzusi rūsčiai žvilgtelėjo į Dreiką, bet jis nekreipė į ją dėmesio ir toliau žiūrėjo į Džoną.

Atrodė, kad Džono netrikdė Dreiko priešiškumas ir jis maloniai atsakė:

– Baigiau tik vieną specialybę – filosofiją.

– Hmm, – susimąstė Dreikas. – Tik pagalvok!

Lorė siuto ant Dreiko, bet stengėsi to neparodyti ir maloniai paklausė Džono:

– Gal prisėstumėt ir išgertumėt su mumis puodelį kavos?

– Ne, turiu eiti ir atidaryti parduotuvę. Jau ir taip visą valandą vėluoju, bet norėjau atnešti meškiukus Dženifer.

Jis pažvelgė žemyn į mergaitę, kuri sėdėjo ant grindų, išsidėliojusi meškučių šeimyną ir plepėjo su jais. Jos neveikė tarp suaugusių tvyranti įtampa.

– Aš taip pat norėjau pasakyti, kad nebūsiu parduotuvėje antradienį, kaip įprasta, nes turiu važiuoti į Santa Fe medžiagų. Tai gali užtrukti keletą dienų.

Akies kraštu Lorė stebėjo Dreiką ir matė, kaip jis susinervinęs sukryžiavo ant krūtinės rankas.

– Mes ateisime jūsų aplankyti, kai grįšit.

– Gerai, – sutiko Džonas ir švelniai nusišypsojo Lorei. Tada pasisuko į Dreiką ir pasakė:

– Malonu buvo su jumis susipažinti, misteri Rivingtonai. Užsukite kada nors į mano parduotuvę.

– Abejoju, kad pasitaikys tokia proga, bet ačiū už pakvietimą.

Dreikas klastingai pažvelgė į Lorę ir pridūrė:

– Dabar, kai aš čia gyvenu, abejoju, kad Lorė su Dženifer galės jus taip dažnai lankyti kaip anksčiau. Ketinu jas nuolat kuo nors užimti.

Lorė buvo sumišusi ir apimta pykčio. Dreiko užuomina buvo labai aiški ir ji nepraslydo nepastebėta Džono. Džonas klausiamai pažvelgė į Lorę. Po akimirksnio jo gauruoti antakiai išsilygino virš rudų akių, kuriose nebuvo jokio priekaišto, vien tik supratimas. Lorei tiesiog norėjosi jį apkabinti už jo įgimtą švelnumą ir toleranciją.

Džonas vėl atsiklaupė prie Dženifer ir jie pasikeitė keliais sakinias. Lorė mėgino patraukti Dreiko dėmesį, bet jis tyčia nežiūrėjo į ją ir labai atidžiai tyrinėjo savo nykščio nagą.

– Atsiprašau, kad sutrukdžiau, Lore, – atsiprašė Džonas ir atsistojo. – Tikiuosi, kad netrukus jus vėl pamatysiu.

– Ačiū, kad užėjot pas mus ir atnešėt dovaną Dženifer. Užbėkit pas mus bet kada, – nuoširdžiai pasakė Lorė.

Džonas nepatikliai nužvelgė Dreiką, bet šis tik linktelėjo ir ištarė:

– Sudie, misteri Medouzai!

Lorės kvietimui Dreikas nepaantrino.

Džonas atsisveikindamas linktelėjo Dreikui bei ištarė:

– Sudie, Lore! – ir žengė atatupstas pro duris, po to apsisuko ir nubildėjo prieangio laiptais.

Lorė tyliai uždarė duris, tramdydama norą kaip reikiant jomis trenkti iš įtūžio, kurį jautė Dreikui. Dreikas stovėjo, rankomis įsirėmęs į šonus. Lorė virė pykčiu ir jos balsas virpėjo, kai ji pasakė:

– Tu buvai nenusakomai, nepagrįstai šiurkštus su tuo mielu, dėmesingu vyru, ir aš norėčiau sužinoti kodėl.

– O aš norėčiau sužinoti, kodėl tu tampei mano dukrą pas tą pagyvenusį hipį.

– Hipį?! – pasipiktinusi sušuko Lorė. – Kokioje istorijos knygoje tu tai perskaitei?

– Ar nematai, kad jis tiesiog šeštojo dešimtmečio hipis, dėl Dievo meilės! Purvinas, gauruotas! Stebiuosi, kad dar neturėjo ant kaklo kelių eilių

karolių. O jau vardas – *Džonas!* Kaip tik jam tinka! Džonas, mielasis! – tyčiojosi Dreikas. – Tokie žmonės nesugeba gyventi realiame pasaulyje, todėl tampa amžinaisiais studentais arba tūno kur nors kalnų kaimelyje ir vaidina amatininkus. Atrodo kaip koks jetis ar grizlis Adamsas.

– Jūs auginate ūsus, misteri Rivingtonai! – pabrėžė Lorė.

– Na, tai kas?! Mano ūsuose nėra dantų pastos „Crest" likučių! – jau šaukė Dreikas.

– Ką tik pasakei, kad Džonas purvinas! Gal apsigalvosi?

Dreikas įspėjamai sužaibavo akimis ir dviem didžiuliais žingsniais įveikė juos skyrusį atstumą. Sugriebė Lorę už žastų ir prisitraukė prie savęs.

– Ką reiškia tie reguliarūs susitikinėjimai antradieniais? Ar ir Dženifer į juos tampai?

Lorė išsivadavo iš jo gniaužtų, žengė į šalį ir atšovė:

– Taip, mes abi į juos einame. Antradieniais Džonas laiko parduotuvę atidarytą valandą ilgiau, o kai ją uždaro, mes vykstame kartu pietauti.

– Esu tikras, kad Džonas, būdamas mielas, dėmesingas vyriškis, – toliau tyčiojosi Dreikas, – parveža jus po pietų namo. Ir užeina į svečius. Kaip ilgai jis čia būna, kai ateina? Ar jo parduotuvė kitą rytą atidaroma valanda vėliau?

Dreiko balsas buvo dirbtinai saldus, bet veidas buvo rūstus. Jo užuominos buvo tokios absurdiškos, kad jei Lorė būtų mažiau pykusi, būtų pratrūkusi juoku.

– Tai visiškai ne tavo reikalas, – prapliupo ji.

– Mano, po velnių! Juk čia mano namai!

– Ne visi valdomi žemesnių instinktų taip kaip jūs, misteri Rivingtonai! – kandžiai ištarė Lorė.

– Palauk! Aš tau tuoj pademonstruosiu savo žemesnius instinktus! – suurzgė Dreikas. – Jau seniai to noriu.

Jis vėl sugriebė Lorę, šį kartą taip, kad ji tikrai negalėtų pabėgti. Jis tvirtai prispaudė jos rankas prie šonų. Mėginimas išsivaduoti iš Dreiko glėbio būtų buvęs beviltiškas, todėl Lorė bent jau pasistengė išvengti jo bučinio. Ji sukando dantis ir suspaudė lūpas, kad nepasiduotų godžiai Dreiko burnai.

Atrodė, kad praėjo nemažai laiko, kol Dreikas pakėlė galvą. Lorės akys visą tą laiką buvo stipriai užmerktos, bet galiausiai smalsumas nugalėjo, ir ji truputėlį prasimerkė. Pro plyšelius pamatė Dreiko veidą ir išgirdo jį sakant:

– Tai bijai su manimi pasibučiuoti, ar ne? Žinai, kas bus su tavimi, jei bučiuosies, o tu su tuo kovoji, ar ne?

Lorę galutinai pribloškė jo įžūlumas ir pasipūtimas.

– Ne, nebijau! – sušuko ji.

Dreikas tik tingiai nusišypsojo ir nuleido rankas.

– Tada įrodyk! – provokavo Lorę. – Pabučiuok mane ir įrodyk, kad nuo to nepradėsi visa virpėti.

Dreikas įžūliai vertino Lorę, akimis stabtelėdamas tose vietose, kurios neabejotinai būtų sureagavusios į jo bučinį.

Jeigu jis būtų mėginęs ją pabučiuoti per prievartą, ji būtų sugebėjusi atsispirti. O dabar ją paveikė tas pašaipus jo iššūkis. Ji tiesiog negalėjo paprasčiausiai apsisukti ir nueiti šalin. Lorės emocijos jau buvo pasiekusios virimo tašką. Ji puikiai suprato, kad fiziškai Dreiko nenugalės, taigi reikėjo ieškoti kitų būdų. Ji parodys jam, kad nepasiduoda jo žavesiui kaip visos kitos jo sutiktos moterys. Įrodys jam, kad jo seksualumas neturi jai galios.

Lorės akys susiaurėjo ir priminė du degančius angliukus, kai ji pakėlė rankas ir suėmė Dreiko galvą delnais. Akimirksnį suabejojusi, ji glamonėjo dar labiau po to, kai pamatė, kaip klausiamai Dreikas pakėlė antakius. Jam visa tai dar buvo žaidimas.

Lorė švelniai jį pabučiavo. Dreikas nereagavo, atidavė visą iniciatyvą į jos rankas. Ji sukando jo lūpų kampučius po ūsais ir pajuto, kaip jis suvirpėjo. Tai ją paskatino veikti toliau. Buvo tikra, kad nugalės.

Liežuviu vedžiojo aplink jo lūpas tol, kol jos prasivėrė. Kol sveikas protas jos nesulaikė, Lorė kyšte-

lėjo savo rausvą liežuvį jam tarp dantų. Pamėgino įtikinti pati save, kad jos rankos pritraukė jo galvą arčiau dėl sąlyginio reflekso, o ne dėl tos elektros iškrovos, kuri supurtė jos kūną. Tik fizinė reakcija, o ne emocinė būtinybė priglaudė jos kūną prie jo taip smarkiai, kad net krūtinė įlinko.

Lorė toliau tyrinėjo Dreiko burną savo landžiu liežuviu, mėgaudamasi skoniu ir kvapu. Tačiau tai nepriverte Dreiko jos apkabinti. Jis buvo nuolankus, bet nerodė iniciatyvos.

Lorės jausmai tuo metu veržėsi per kraštus. Ji priėmė jo iššūkį, o dabar reikėjo gerokai pasistengti, kad netaptų savo pačios strategijos auka. Iki šiol jis dar nepasidavė jai. Tai jos pačios kraujas ėmė greičiau tekėti gyslomis, ir visai ne Dreiko smilkiniai tvinkčiojo kaip įtempta būgno oda. Pulsuojantis sunkumas tarpukojy buvo nenuginčijamas ženklas, kad ji nebuvo abejinga šio vyro artumui.

Jokiu būdu nebuvo galima leisti Dreikui to sužinoti. Reikia sužadinti geidulį neparodant savųjų troškimų. Jei Lorei nepavyks laimėti šio mūšio, viskas žlugs amžiams. Nenustodama savo lūpomis audrinti jo burnos, ji po truputį judėjo prie jo smakro, po to prie kaklo. Apsistojo ties Dreiko raktikauliu. Atidžiai ištyrinėjo susiraičiusius plaukus ant Dreiko krūtinės. Numalšinusi bet kokį drovumą ir tvirtindama sau, kad viską daro norėdama

laimėti, Lorė užkišo ranką Dreikui už marškinių ir ištiestais pirštais, prasiskverbusi pro tankų tamsių plaukų mišką, glostė jo krūtinės raumenis.

Dreiko kvėpavimas sutankėjo ir jo atodūsyje ji išgirdo kančios aidą. Gerai, pagalvojo Lorė, atrodo, kad tai veikia. Negalėdama patikėti savo beprotiška drąsa, Lorė pasilenkė prie Dreiko kaklo duobutės ir prisilietė prie jos lūpomis. Tuo metu jos ranka susirado kietą rusvą spenelį, pasislėpusį tarp susiraičiusių krūtinės plaukų, ir pradėjo juo žaisti.

Pasigirdo žema, kimi aimana, ir Dreiko rankos sugriebė Lorę bei priglaudė prie savęs taip stipriai, kiek išgalėjo. Lorės rankos apsivijo Dreiko kaklą, ir jis įsisiurbė į jos lūpas. Jų kūnai susiliejo į vieną visumą.

Jo liežuvis valdingai įsibrovė į Lorės burną, kaip savininkas, be jokių prieštaravimų ar įrodinėjimų. Pradingo būtinybė demonstruoti abejingumą. Lorė suvokė, kad žaidimas baigtas ir ji net sutiktų prisipažinti pralaimėjusi, jei tik Dreikas ir toliau ją šitaip bučiuotų. Būtų mielai ir uždususi, kad tik nesibaigtų šitas dieviškas užpuolimas.

Į realybę juos sugrąžino Dženifer. Bežaisdama su Džono atneštais žaisliukais, ji netikėtai pastebėjo, kad jos tėvelis ir Lorė bučiuojasi. Tada ji atsistojo ir pradėjo tampyti Dreiką už kelnių, norėdama atkreipti į save dėmesį. Ji norėjo prisidėti prie šio įdomaus naujo žaidimo.

Dreikas atsitraukė nuo Lorės ir ilgai į ją spoksojo. Jo akys buvo geidulingos. Lygiosios. Jos bučinys jį jaudino lygiai taip pat, kaip ir jo vedė ją iš proto.

Dženifer nepatiko, kad yra ignoruojama, ir šį kartą ji pareiškė stipresnį protestą. Dreikas atitraukė žvilgsnį nuo Lorės ir pasilenkė, kad pakeltų įžeistą vaiką.

– Kas čia? Kas čia nuo manęs neatstoja? – žaismingai paklausė Dreikas ir pakuteno Dženifer pilvuką.

Dženifer viena putlia rankute apkabino Dreiko kaklą, o kita Lorės ir suartino visas tris galvas į krūvą bendram bučiniui. Tada smagiai nusijuokė ir vėl suartino visų galvas. Ji pakartojo tai dar keletą kartų, kol pradėjo juoktis visi trys.

– Aš manau, kad pamokų šiandien nebebus, ar ne? – paklausė Dreikas, iškėlęs galvą virš auksinių Dženifer garbanų. – Ta lauke stovinti mašina man kainuoja krūvą pinigų. Kodėl mums nenuvažiavus į Elberkeką ir neatidavus jos į nuomos punktą? Po to kur nors papietausime ir grįšime. Ar manai, kad Dženifer neištvers tokios kelionės?

– Ištvers. Jai tik į naudą šiek tiek poilsio. Kaip man apsirengti? – paklausė Lorė, nežinodama, ko tikėtis. Ar mūvėti tais pačiais džinsais, nes jie kur nors valgys mėsainius, ar apsirengti iškilmingiau, nes važiuos į kokį prašmatnų restoraną?

Dreikas nužvelgė Lorę nuo galvos iki kojų ir, tęsdamas žodžius, pasakė:

– Man tai visai nesvarbu.

Iš jo akių buvo galima suprasti, kad būtų geriausia, jei Lorė nevilkėtų nieko.

Nepaisant to, kad dar prieš kelias minutes Lorė atvirai demonstravo aistrą, dabar ji tirštai nuraudo, sugriebė Dženifer ir paskubom tarė:

– Mes būsime pasiruošusios po pusvalandžio.

Tada nuskubėjo laiptais aukštyn.

8 skyrius

Diena virto malonia pramoga jiems visiems. Dreikas važiavo kartu su Dženifer nuomota mašina, o Lorė sekė iš paskos mersedesu. Ji džiaugėsi vienuma. Tai leido jai sudėlioti į stalčius šėlstančias mintis. Būtų pavojinga vėl taip pat bučiuotis su Dreiku, kaip jie bučiavosi iš ryto. Jau anksčiau buvo sakiusi jam, kad jiems nereikėtų žaisti su ugnimi, bet tai ir vėl pasikartojo.

Gal tūkstantąjį kartą Lorė mėgino įtikinti save, kad bučiuotis nėra nuodėmė, bet širdies gilumoje žinojo, kad bučiniai anaiptol nėra nekalti. Ji pati nežinojo, kaip ilgai pasiseks išlaikyti reikiamą atstumą, ir abejojo, ar pati to nori. Jei tai virstų meilės romanu, ji nebegalėtų toliau mokyti Dženifer. Tai

taptų skausmingu išgyvenimu jiems visiems, ypač mergaitei. Dženifer taptų neatsakingo suaugusiųjų elgesio auka. Jie neturėtų žaisti vaiko ateitimi.

Mersedesui tyliai riedant kalnų keliais miesto link, Lorei nebuvo sunku sau prisiekti, kad daugiau niekada nepuls į Dreiko glėbį. Jeigu tvirtai pasiryš, tai galės atsispirti jo rankoms ir lūpoms. Ji prisivers tai padaryti, jai ryžto pakaks. Paprasčiausiai nebeleis Dreikui prisiliesti. Tai nuspręsta galutinai.

Tačiau greitai įsitikino, kad jos sprendimas nieko nereiškia.

Kai tik jie pasiekė kelionės tikslą, Dreikas priėjo prie Lorės automobilio ir padėjo jai išlipti. Ji paėmė ištiestą ranką net neabejodama, o kai ėjo šalia Dreiko, sąmoningai lietėsi prie jo, trokšdama pajusti jo kūno stangrumą.

Automobilio klausimas buvo išspręstas žaibiškai. Po to jie apsipirko prabangiausiose Elberkeko parduotuvėse. Dreikas nupirko Dženifer slidininko striukę, kuri, Lorės manymu, buvo perdėtai brangi. Tačiau Dreikas tik truktelėjo pečiais, kai ji tai pastebėjo. Dženifer norėjo su ta striuke važiuoti namo, bet nors ir buvo vėsi rudens diena, Lorė paaiškino, kad striukė yra per šilta tokiam orui. Mergaitė tik tada sutiko supakuoti striukę į dėžę, kai Dreikas jai dar nupirko megztuką su kailiu puoštu gobtuvu.

Kaip ir reikėjo tikėtis, pardavėjos buvo sutrikusios ir aptarnavo juos pernelyg dėmesingai. Kai

kurie parduotuvės klientai net stabtelėjo ir pradėjo taip į juos spoksoti, kad Lorė pasijuto labai nepatogiai.

Keletas moterų pažvelgė į ją su atviru pavydu. Jų veiduose spindėjo smalsumas, sumišęs su priešiškumu. Dreikas nedarė nieko, kad Lorė jaustųsi laisviau. Jis nuolat neleistinai familiariai klausinėjo jos nuomonės.

Tik vienas dalykas džiugino Lorę: Dreikas laisvai kalbėjo su Dženifer ženklais, nė kiek nesivaržydamas. Atrodė, kad jo nė kiek nejaudina tai, kad jo gerbėjos mato jį su neįgaliu vaiku.

Išvykai Lorė apsirengė gana paprastai: nei per daug kasdieniškai, nei per daug iškilmingai. Ji vilkėjo šviesiai rusvą vilnonį sijoną ir žalsvą šilkinę palaidinę. Kai jie išlipo iš mašinos prie restorano, buvo vėsu, ir Lorė dar apsivilko šviesų, beveik baltą megztinį.

Dreikas palaikė rankose megztinį, kad Lorė lengviau į jį įsmuktų, po to, savininkiškai apglėbęs ją per pečius, nusivedė į restoraną. Lorė pagalvojo, kad jie atrodo kaip graži šeima. Kai administratorė pasodino juos prie staliuko, ji tuoj pat sau priekaištavo už šią nerealią mintį. Juk žinojo tikruosius Dreiko jausmus. Jis neslėpė savo ketinimų, todėl Lorė žinojo, kad jis džiaugtųsi fiziniu artumu, bet jo širdis ir toliau priklausytų Sjuzanai.

Pakeliui į namus Dženifer apėmė miegas ir ji padėjo galvą Lorei ant kelių. Po jos pažastimi jaukiai glaudėsi žaislinis kiškutis, kurį Dženifer visur su savimi vežiojosi.

Dreikas ištiesė ranką prie radijo ir surado stotį, transliuojančią ramią muziką. Tada uždėjo ranką ant švelnių Dženifer garbanų ir glostė jai galvą, kol ji užmigo. Lorė tikėjosi, kad dabar Dreiko ranka grįš ant vairo, ir jos širdis ėmė pašėlusiai blaškytis, kai pajuto jo ranką ant savo šlaunies, už Dženifer galvos. Dreikas švelniai spustelėjo tą vietą. Lorė vengė jo žvilgsnio, ji žvelgė į lauke tvyrančią prieblandą, į mašinos prietaisų skydą, bet ką, kad tik nepažvelgtų į Dreiką.

Nejučiom Lorės akys pakrypo prie tobulo Dreiko profilio. Dreikas pajuto jos žvilgsnį ir pasuko galvą, kad pažvelgtų į ją. Gintarinėse akyse pamatęs šilumą, švelniai nusišypsojo. Tada jo ranka nukeliavo Lorės šlaunimi aukštyn ir palietė ją taip intymiai, kad ištirpdė bet kokį Lorės pasiryžimą ir nuslopino bet kokį jos atsargumą. Jis taip ir laikė savo ranką toje pačioje vietoje, kol pasirodė Šnabždesių šviesos ir jam prireikė abiejų rankų ant vairo saugiai įveikti vingiuotas, kalvotas gatveles.

Be jokio vargo jiems pasisekė paguldyti Dženifer į lovą. Ji buvo tokia apsnūdusi, kad Lorė lengvai ją nurengė ir paguldžiusi apkamšė. Po įprasto maldų

ir bučinių ritualo Dreikas išjungė šviesą Dženifer kambaryje.

– Gal norėtum, kad užkurčiau židinį? – jiems išėjus į holą paklausė Dreikas.

– Sumanymas puikus! Aš mielai truputį atsipalaiduočiau prieš eidama gulti. Diena buvo ilga.

– Kuo galėčiau prisidėti prie tavo atsipalaidavimo? – paklausė Dreikas, meilikaujamai šypsodamasis.

– Tu tiesiog nepataisomas! – papriekaištavo Lorė. – Aš einu išsimaudyti ir tada ateisiu apačion palaikyti tau kompanijos.

– O iki to laiko ugnis židinyje jau kaitriai liepsnos! Kažkada aš buvau skautas.

– Tu? Skautas? Neįtikėtina! – paerzino jį Lorė ir iš karto užtrenkė miegamojo duris, nepalikdama Dreikui šanso atsikirsti.

Išsimaudžiusi Lorė susisupo į minkštą frotinį chalatą ir užrišo jį mazgu ant liemens. Persikų spalvos chalatas puikiai derėjo prie jos plaukų bei odos spalvos, o smėlio spalvos jo apykaklės atvartai teikė spindesį kaklo odai.

Keletas pastarųjų gyvenimo su Dreiku dienų padėjo Lorei šiek tiek atsikratyti drovumo. Ji nebebijojo, kad jis ją užtiks su chalatu ar nepasidažiusią. Tarp jų atsirado daugiau familiarumo. Visiškai nesidrovėdama ji lipo žemyn, šepečiu šukuodama dar drėgnus plaukus.

Ji perėjo per kambarį ir užtraukė naktines užuolaidas. Automatiškai ištiesė ranką įjungti lempą, bet Dreikas ją sulaikė.

– Gal nereikia? Užteks ugnies židinyje.

Dreikas kaip tik ėjo iš virtuvės, nešdamas dvi vyno taures ir butelį baltojo vyno ledų kibirėlyje.

Iš muzikinio centro ant sekcijos sklido Džonio Matiso dainuojamos baladės melodija. Kaip Dreikas ir buvo žadėjęs, židinyje linksmai traškėjo ugnis.

– Tai tikrai atpalaiduoja, – nervingai pastebėjo Lorė. Atpalaiduoja ir gundo, pridūrė mintyse. Dreikas jau buvo persirengęs išblukusiais džinsais ir baltu golfu.

Lorė susiraitė viename sofos kamputyje, veidu į židinį. Dreikas padėjo kibirėlį ir abi taures ant kavos stalelio priešais ją.

– Ar išgersi baltojo vyno su manimi? – paklausė, sėsdamasis greta jos.

– Aš... – pradėjo Lorė, bet Dreikas ją nutraukė.

– Prašau. Tik vieną taurę. Tai tau išeis į naudą.

Kadangi Dreikas jau pylė vyną į taurę, Lorė daugiau nebesispyriojo.

– Gerai. Vieną taurę.

Dreikui paduodant taurę, jų pirštai trumpai susilietė. Jam atidžiai stebint, Lorė nedrąsiai paragavo vyno. Nukreipusi akis nuo atidaus Dreiko žvilgsnio, ji žiūrėjo į ugnį:

– Židinys nuostabiai dega! Ačiū, kad užkūrei.

– Man buvo malonu tai padaryti. Tačiau bekurdamas žiauriai sukaitau. Ar tu nieko prieš? – ir dar nesulaukęs pritarimo Dreikas nusimovė per galvą savo baltąjį golfą.

Lorė jau ne kartą buvo mačiusi Dreiką be marškinių, bet kiekvieną kartą, kai tik ji išvysdavo jo plačią plaukuotą krūtinę, jos širdies ritmas sutrikdavo. Dreiko krūtinė tolygiai siaurėjo ir perėjo į lygų, plokščią pilvą. Jo džinsai buvo susegti maždaug dviem coliais žemiau bambos. Lorei užgniaužė gerklę, kai ji po aptemptais džinsais aiškiai pamatė jo vyriškumą liudijančius kontūrus. Ji paskubėjo dar gurkštelėti vyno.

– Tu maloniai kvepi, – pasakė Dreikas, prisilenkęs arčiau. Jis neprisilietė, bet uodė jos kvapą ir paklausė:

– Kokie tai kvepalai?

– Tai... tai, – žodžiai strigo Lorės gerklėje. Ji nurijo seiles ir vėl pamėgino kalbėti:

– Tai nieko ypatingo ar brangaus. Aš juos perku vaistinėje.

– Na, nemenkink jų. Jie gana malonūs, – pridūrė Dreikas.

Dreiko žodžiai – o gal jo kūno artumas? – nusmelkė Lorę iki pat kojų pirštų. Drebančia ranka Lorė dar kartą brūkštelėjo šepečiu per plaukus ir padėjo jį ant kavos stalelio. Nors buvo išgėrusi ne

daugiau nei pusę taurės vyno, jautė jo poveikį. Siurbtelėjo dar vieną gurkšnį ir vėl pastatė taurę ant stalo. Kai Lorė atsirėmė į sofos atlošą, Dreikas prisislinko arčiau. Pasisukusi į jį Lorė pastebėjo, kad jis žvilgsniu tyrinėja jos plaukus.

– Žinai, jie nuostabūs! – sušnibždėjo Dreikas. – Židinio liepsnos atšvaituose jie atrodo žavingiau nei paprastai.

Jo ranka nuslydo auksaspalviais jos plaukais nuo pakaušio iki pečių. Ant Dreiko veido krito šešėliai. Po tankiais antakiais beveik nebuvo matyti akių, bet Lorė žinojo, kad Dreikas tyrinėja jos veidą. Kai jo akys apsistojo ties jos lūpomis, Lorė tarsi pajuto prisilietimą. Ir iš tikrųjų, Dreikas pamirkė smilių vyno taurėje ir palietė juo Lorės veidą. Auksiniu skysčiu jis iš pradžių apvedžiojo viršutinę lūpą, po to apatinę. Nuo švelnaus jo spaudimo Lorė net prasižiojo.

Tada Dreikas pasilenkė, godžiai nulaižė vyną, ir jų lūpos galiausiai susiliejo į tokį bučinį, nuo kurio Lorei stojo širdis, ji duso ir virpėjo.

– Tu skanesnė už vyną. Ir dvigubai labiau svaigini, – sušnibždėjo Dreikas, kai pagaliau atsitraukė nuo jos. Savo taurę jis padėjo ant stalo. Lorė tikėjosi, kad dabar jis atsisuks ir ją apkabins.

Tačiau Dreikas visu ūgiu išsitiesė ant sofos, o galvą padėjo ant Lorės skraito. Jis pakėlė nesipriešinančią Lorės ranką sau prie lūpų, švelniai pabu-

čiavo ir pasidėjo ją sau ant pilvo. Po to ant viršaus uždėjo savo delną.

– Tikriausiai aš danguje, – ištarė Dreikas ir pažvelgė iš apačios į Lorę. – Vaizdas iš čia nuostabus! – pridūrė. Jo akys žibėjo, kai jis žiūrėjo į Lorės krūtis, kurių kontūrai buvo ryškiai matyti per prigludusį audinį. Jis nusijuokė, pamatęs Lorę raustant. Po to gerokai patenkintas atsiduso.

– Man labai patinka ši vieta, o tau, Lore?

Lorę nustebino surimtėjęs jo balsas.

– Šnabždesiai? Taip, tai nuostabi vieta. Tačiau turiu prisipažinti, nemaniau, kad tu čia taip ilgai užtruksi.

– Kartais aš iš tikrųjų pasiilgstu studijos apšvietimo ir filmavimo kamerų. Meluočiau, jei sakyčiau kitaip. Bet su siaubu galvoju apie grįžimą į daktaro Gleno Hembriko gyvenimą bei jo meiles. Aš niekada nenorėjau šito darbo.

– Nenorėjai? – nustebo Lorė.

Jos nustebimas taip ryškiai atsispindėjo balse, kad Dreikas net atsimerkė ir atsakė:

– Taip, tikrai nenorėjau!

– Kodėl? – sulemeno Lorė.

– Sjuzana mane įkalbėjo nueiti į atrankinį konkursą.

Lorė stebėjo Dreiko reakciją, kai jis tarė žmonos vardą, bet, atrodė, kad jam tai jau mažiau skausminga nei anksčiau.

– Aš buvau kaip tik tas, ko jiems reikėjo, – tęsė Dreikas. – Man reikėjo pabučiuoti pagrindinio vaidmens atlikėją ir, kai tą padariau, jie nutarė, kad mes kartu gerai atrodome. Nespėjau net mirktelėti, o vaidmuo jau buvo mano.

– O ką tu iš tikrųjų tada norėjai veikti? – tęsė pokalbį Lorė.

– Aš, kaip kiekvienas rimtas, karjeros trokštantis aktorius, norėjau dirbti teatre. Bet dar labiau negu vaidinti aš norėjau režisuoti. Tačiau pagyvenęs Niujorke kelerius metus įsitikinau, kad turiu mokėti nuomą, valgyti ir taip toliau, – jis liūdnai nusijuokė. – Todėl turėjau išnaudoti kiekvieną pasitaikiusią progą užsidirbti, o ne lankyti tuos užsiėmimus, kurių man būtų reikėję.

Lorė nerūpestingai glostė žilstelėjusius Dreiko plaukus. Viskas buvo taip natūralu. Ir tai, kad jis guli padėjęs galvą ant jos skraito, ir tai, kad jie taip ramiai šnekučiuojasi.

– Kur tavo gimtieji namai, Dreikai? Ar tu turi tėvus? – paklausė Lorė. Jai atrodė keista, kad jis niekada neminėjo savo kilmės.

– Aš užaugau Ilinojaus valstijoje. Matai, esu iš Vidurio Vakarų, kaip ir tu, – Dreikas pasuko galvą, kad galėtų pažvelgti į Lorę. Jo judesys sukėlė Lorei malonų jaudulį.

– Mano tėvas, – pasakojo Dreikas, – buvo draudimo agentas. Darbe jam sekėsi, bet mes niekada

nebuvome turtingi. Jis mirė, kai dar mokiausi mokykloje. Mano mama mirė prieš dvejus metus. Dar turiu brolį, gynybos advokatą. Tai taip pat yra savotiškas menas, – nusijuokė Dreikas ir tęsė: – Po dvejų metų studijų humanitarinių mokslų koledže, išvykau į Niujorką. Ten baigiau Amerikos aktorystės akademiją ir pradėjau dalyvauti visose įmanomose peržiūrose, tikėdamasis gauti darbą.

– Aš mačiau „Chorą“, – pasakė Lorė. – Nemanau, kad galėčiau keletą kartų dalyvauti panašiame renginyje ir išlikti sveiko proto.

Dreikas nusijuokė:

– Tai siaubinga patirtis. Nemanau, kad kas nors būdamas sveiko proto iš viso ten dalyvautų. Atsimenu, kaip dalyvavau peržiūroje Denio vaidmeniui „Taukuose“. Buvau įtikintas, kad labai tinku tam vaidmeniui. Keletą savaičių vaikščiojau apsivilkęs juodą odinę striukę. Kalbėjau šiurkščiai, o lūpų kamputyje nuolat styrojo cigaretė. Kai per peržiūrą buvo liepta dainuoti ir šokti, žeminausi ir tą dariau. Po to supratau, kad muzikinė komedija ne man. Tačiau niekas nenorėjo leisti man vaidinti vieną iš vaikų masinėse scenose. Man buvo pasakyta, kad mano plaukai, apšviesti prožektorių, atrodo žili, o jiems masinėse scenose senukų nereikia. Aš pasižadėjau nusidažyti plaukus juodai, kad tik gaučiau kokį epizodinį vaidmenį ne muilo operoje.

Dreikas minutėlę nutilo ir paplekšnojo per Lorės ranką, padėtą ant jo pilvo. Tada kalbėjo toliau:

– Štai ten aš ir sutikau Sjuzaną, toje peržiūroje. Ji priėjo prie manęs, kai viskas baigėsi, ir pasakė, jog džiaugiasi, kad negavau norėto vaidmens, nes nenorėtų matyti manęs nudažytais plaukais.

Lorės krūtinę užliejo skausmas. Jis vis stiprėjo. Dreikas kalbėjo tyliu balsu ir galima buvo justi, kad Sjuzana vis dar užima labai svarbią vietą jo širdyje, nors ir mirė prieš trejus metus. Lorė žinojo, kokį atsakymą gaus, bet vis tiek paklausė:

– Ar ji buvo labai graži?

– Taip, – be šešėlio abejonės atsakė Dreikas ir užsimerkė. Vokai lyg užuolaida uždengė jo žalias akis. – Ji buvo šokėja ir rimtai mokėsi baleto. Nepriklausomai nuo to, kokioje peržiūroje ji dalyvautų, visur jos stilius buvo per daug klasiškas, tad netiko šokti muilo operoje. Ji visada grįždavo prie tikro baleto, ir pagaliau ją pakvietė Amerikos baleto teatras!

Balerina! Tai buvo blogiau, nei tikėjosi Lorė. Aišku, ji buvo žavi, moteriška bei gracinga. Labai graži, kaip sakė Dreikas.

Reikėjo keisti pokalbio temą. Norėjosi grąžinti buvusią nuotaiką. Lorė paklausė:

– O koks darbas tau būtų mieliausias? Kokį vaidmenį labiau už viską norėtum suvaidinti?

– Briką pjesėje „Katė ant įkaitusio skardinio stogo“, – atsakė Dreikas. – Kartą man teko jį vaidinti, kai dar mokiausi. Tai fantastiškas charakteris! Per dvi su puse valandos išnarpliojami visi Briko ryšiai – su žmona, su tėvu, su broliu, su drauge, – Dreiko balse buvo galima girdėti jaudulį. – O dar labiau norėčiau šį spektaklį režisuoti. Tai man leistų parodyti visus šių nuostabių personažų charakterių niuansus. Dieve, koks tai būtų iššūkis! Ir kaip puiku! – Dreikas nutilo ir kurį laiką žvelgė į tuščią erdvę, lyg joje matytų sceną su aktoriais, pasiruošusiais klausyti visų jo nurodymų. Kai grįžo į realybę, pakėlė akis į Lorę ir ilgai, įdėmiai į ją žiūrėjo.

Lorė, kurios veidas buvo įrėmintas jos plaukų, žvelgė į Dreiką. Jos plaukai žvilgėjo ir žėrėjo nuo ugnies atšvaitų. Ties kaklu, kur buvo prasiskleidęs chalatas, buvo matyti vandens lašeliai ant švelnios, viliojančios odos.

– Žinai, tu visai nepanaši į mokytoją, – tyliai pasakė Dreikas.

– O tu tikrai atrodai kaip aktorius, – sušnibždėjo Lorė.

Dreikas truputį pasikėlė, pasirėmė ranka į Lorės šlaunį ir paklausė:

– Ar negalėtum truputį tiksliau apibrėžti? Turiu galvoje tai, kad, pavyzdžiui, ir Ernestas Borninis, ir Robertas Redfordas yra aktoriai.

Lorė pradėjo juoktis.

– Suprantu, ką turi galvoje. Nagi leisk, apžiūrėsiu tave, – ir ji prisimerkusi ėmė atidžiai tyrinėti Dreiko krūtinę, po to veidą. Galiausiai paskelbė:

– Manau, kad esi kažkur tarp jų abiejų.

– Iš tikrųjų? – pasišaipė Dreikas. – Gal galėčiau dalyvauti atrankoje pagrindiniam romantiško vyriškio vaidmeniui, panele prodiusere? Prašau! Labai norėčiau tokioje atrankoje dalyvauti.

Kalbėdamas Dreikas tampė už Lorės chalato diržo, kol jis atsirišo ir nukrito.

– Kaip galėjote pastebėti, aš jau pradedu įsigyventi į vaidmenį, – jo ranka įsmuko po chalatu ir Lorės krūtis atsidūrė Dreiko saujoje.

– Viskas, ko man dabar trūksta, tai pagalbinis aktorius, – pridūrė Dreikas, lūpomis ieškodamas Lorės lūpų. Lorė nesipriešino. Bučinys buvo gilus ir ilgas. Viena ranka Dreikas ir toliau glamonėjo Lorės krūtį, o kita sklaidė auksu žvilgančius rausvus plaukus. Viena ranka Lorė apkabino jo pečius ir glostė tvirtus raumenis, o kita perbėgo per krūtinę ir sustojo ant liemens.

Galiausiai Dreikas atsitraukė nuo Lorės lūpų ir suniurnėjo:

– Taip ir tikėjausi, kad po chalatu rasiu ne ką kitą, o tik tave nuogą, – vienu judesiu jis numetė chalatą nuo Lorės peties ir ėmė švelniai kandžioti jos kvapią odą.

– Kai tu tokia šilta, sukalbama ir tyli, daraisi panaši į motiną, kurios man trūksta.

Dreiko lūpos nukeliavo į tarpą tarp krūtų. Ūsai pakeliui kuteno odą. Įkišęs ranką po chalatu, Dreikas prisitraukė Lorę arčiau savęs ir kimiai suniurzgė:

– Pamaitink mane, Lore.

Kai krūties spenelis pradingo Dreiko burnoje, Lorė konvulsyviai prispaudė jo galvą prie savęs ir išsirietė lanku. Jo liežuvio judesiai kėlė joje siaubingą sumaištį. Tarpais Dreikas ją tingiai krimsnojo. Giliai iš Lorės krūtinės sklido dejonė, kai Dreikas nosimi ir lūpomis glaustėsi prie krūtų šonų vien tam, kad vėl pripultų prie spenelio, kuriuo niekaip negalėjo pasisotinti. Jis čiulpė švelniai, skanaudamas.

Lorė skruostu prisiglaudė prie Dreiko galvos, o jos ranka lengvai, bet noriai glostė jo krūtinę, po to pilvą. Nedrąsiai palietė džinsų juosmenį. Dreikas paslėpė galvą tarp Lorės krūtų. Tarpais ji sujudėdavo apimta kančios bei ekstazės.

– O taip, Dieve, taip! Prašau, Lore! – Dreiko balsas trūkčiojo ir skambėjo dusliai, nes jo lūpos glaudėsi prie Lorės kūno. – Paliesk mane.

Lorė atsegė Dreiko džinsus.

Durų skambutis nuaidėjo lyg katedros varpai, nustelbdamas jų kvėpavimą, iš muzikinio centro sklindančią smuiko melodiją bei traškančią židinio ugnį.

Garsiai keikdamasis Dreikas atsisėdo, parėmė galvą rankomis ir paklausė:

– Ką čia velnias atnešė?

– Gal jie ims ir nueis, – su viltimi balse pasakė Lorė.

Vėl nuskambėjęs skambutis nepaliko vilčių. Tas, kuris buvo už durų, nesiruošė pasiduoti. Dreikas dar kartą nusikeikė, šiaip taip atsistojo ant kojų ir nukulniavo prie laukujų durų. Per nišą Lorė negalėjo matyti įėjimo. Ji dar norėjo priminti Dreikui, kad jis be marškinių, bet jau buvo per vėlu – Dreikas vėrė duris.

– O, mes nesitikėjome čia pamatyti jūsų! Tai tikras siurprizas!

Išgirdusi pažįstamą balsą, Lorė pašoko nuo sofos. Vos išsilaikė ant drebančių kojų. Bejėgiais pirštais šiaip taip palygino chalatą ir užsirišo diržą.

– O Dieve... – sudejavo tyliai ir vos nesukūkčiojo.

– Kas... – pradėjo Dreikas, bet buvo nutrauktas.

– Aš esu pastorius Endrius Periš, Lorės tėvas. Ar galiu ją pamatyti?

9 skyrius

– Ak, žinoma! – Lorė išgirdo sakant Dreiką. – Aš esu...

Bet jį vėl nutraukė:

– Mes žinome, kas jūs esate. Motušė skraidė visur lyg drugelis, pasakodama visiems, kad dukra dirba Dreikui Slounui.

– Oi, negaliu patikėti, kad kalbu su jumis! Visos pažįstamos namie...

Bet motinos čiauškėjimą nutraukė tėvas:

– Mama, prašau! Ar nematai, kad žmogus be marškinių, o mes jį laikome šaltyje. Ar mes galime užeiti, misteri Sl... tai yra misteri Rivingtonai?

Lorė klausė šio pokalbio, lyg būtų prikalta prie grindų priešais sofą. Ji troško užbėgti laiptais į viršų

ir pasislėpti, bet kadangi laiptai iš tarpdurio buvo matomi, nebuvo įmanoma dingti nepastebėtai.

Ką gi jie čia daro? O Dieve, dabar jie pagalvos... Jie sužinos... O Viešpatie, ką man dabar daryti? – praskriejo mintys Lorės galvoje. Ji palygino chalatą ir neklusnia ranka brūkštelėjo per suveltus plaukus. Niekam daugiau laiko nebuvo – Dreikas jau vedė jos tėvus į kambarį.

– Mamyte! Tėveli! – su apsimestiniu entuziazmu sušuko Lorė ir metėsi per kambarį pasitikti tėvų. Reikėjo kažkaip suktis iš padėties. Tik nesielk taip, lyg būtum kalta, perspėjo pati save.

– Lore, mano brangioji mergaite, kaip tu laikaisi? – Alisa Periš taip stipriai apkabino savo dukrą, kad Lorė neabejojo, jog ji galėjo pajusti, kad Lorė po chalatu yra nuoga. Per savo mamos petį ji pažvelgė į Dreiką. Šis bejėgiškai gūžtelėjo pečiais ir pats buvo šiek tiek sutrikęs. Jo plaukai, kupina nevilties pastebėjo Lorė, buvo ne mažiau susitaršę nei jos. Be viso to, kadangi Dreikas mūvėjo tik prasegtus džinsus, buvo aiškiai matyti, kad jis susijaudinęs. O Dieve! Tai buvo taip ryškiai matyti, kaip neoninė iškaba!

Mama pabučiavo Lorę į lūpas, kurios dar jautė Dreiko bučinius. Lorė svarstė, ar mama galėjo pajusti Dreiko skonį ant dukros lūpų. Tada tėvas apkabino Lorę, ir ji mielai paskendo jo širdingame glėbyje.

Po pasisveikinimo įsigalėjo nejauki tyla. Tėvai po truputį apžiūrinėjo kambarį, kuris tiesiog dvelkė gundymu. Atrodė, kad žodis „gundymas" išrašytas ant sienų. Švelni, viliojanti muzika vis dar sklido iš muzikinio centro. Metanti šešėlius židinio ugnis kambarį darė paslaptingą. Kibirėlis vynui šaldyti ir pusiau nugertos taurės ant stalo dūrė į juos lyg kaltinantys pirštai. Prie įkalčių dar prisidėjo ir suglamžytos sofos pagalvėlės. Viena iš jų gulėjo nuspirta ant grindų.

Jei Lorė nebūtų buvusi taip prislėgta situacijos, tėvų vizitas ją būtų pradžiuginęs. Jų ryšys buvo glaudus, ir Lorė visada žinojo, kad jai labai pasisekė, jog ji turėjo tėvus, kurie nuolat spinduliavo meilę.

Lorė apžiūrinėjo savo motiną. Ji buvo smulkutė, ūgiu vos siekė savo vyro petį. Alisos Periš plaukai buvo tokie patys rausvai rudi kaip ir Lorės, bet metams bėgant šiek tiek nubluko. Jos veide beveik nebuvo raukšlių, o tos, kurios buvo, atsirado dėl dažno juoko. Jos tik rodė, kad Alisa yra linksmo būdo.

Endriaus Periš laikysena buvo ori ir didinga. Jo tamsūs, išvagoti žilų gijų ir tvarkingai pakirpti plaukai buvo sušukuoti aukštyn. Jo ramių pilkų akių žvilgsnis buvo geraširdis ir švelnus, o balsas gilus, dvasingas ir raminantis. Jis buvo tikra paguoda savo parapijiečiams, bet jo moraliniai principai buvo tvirti ir nepajudinami, nepaisant naujų vėjų.

Pradinis tėvų džiaugsmas išvydus jaunesniąją dukterį dabar atlėgo, kai jie įsisąmonino, ką mato priešais save. Lorė pastebėjo nusivylimą jų akyse ir jų mylimuose veiduose. Jai plyšo širdis suvokus, ką jie dabar galvoja.

– Manau, su Dreiku jūs jau susipažinote prie durų, – pasakė Lorė, kad nutrauktų nemalonią tylą. – Kaip jūs čia atsidūrėte? Klausiu ne todėl, kad nesidžiaugčiau jus matydama, – pridūrė Lorė skubotai, – tik todėl, kad aš...

Bet jos tiradą nutraukė tėvas:

– Mes norėjome tau padaryti staigmeną, brangioji. Atvykome su mama į pastorių konferenciją, kuri prasidės rytoj vakare Santa Fe. Pagalvojome, kad galėtume atvažiuoti viena diena anksčiau ir kartu aplankyti tave.

– Džiaugiuosi, kad taip nusprendėte, – pasakė Lorė.

– Bet mes nesitikėjome čia rasti misterį Rivingtoną, – pasakė Endrius, žiūrėdamas į Dreiką. Dreikas jau buvo pasiėmęs savo megztinį nuo sofos galo ir vėl jį apsivilkęs.

Lorės tėvas iš karto eidavo prie reikalo, o Lorė būtų norėjusi turėti daugiau laiko įtikinamam paaiškinimui sugalvoti. Bet ar laikas tikrai padėtų? Lorė abejojo. Ar jai tik pasirodė, ar apatinė jos motinos lūpa iš tikro pradėjo virpėti? Kodėl jie atsirado čia būtent šį vakarą? Kas būtų atsitikę, jei jie

būtų pasirodę penkiolika minučių vėliau? Lorė sudrebėjo ir pati save apkabino rankomis. Buvo per daug siaubinga net galvoti apie tai.

Lorė aplaižė lūpas ir kuo šaltakraujiškiau pasakė:

– Dreikas... Jis atvažiavo prieš keletą dienų aplankyti Dženifer. Netrukus tu pati pamatysi ją, mama, – pridūrė netvirtu balsu. – Ji tave sužavės.

Kadangi niekas nieko daugiau nesakė, Lorė tęsė toliau:

– Dreikas labai ilgėjosi mergaitės... Todėl paprašė trumpų atostogų televizijoje... Dženifer labai apsidžiaugė pamačiusi tėtį...

Lorė nutilo. Juk ji negalėjo pasakyti nieko sąmoningo ir tik mėgino išsisukti nuo to, kas visiems labiausiai rūpėjo.

Endrius apžiūrinėjo dvi vyno taures ant kavos staliuko. Tada pasakė:

– Jis čia su tavimi gyvena.

Lorė pamatė skausmą tėvo akyse, kai jis priėjo prie tokios išvados. Ji troško tą skausmą palengvinti. Jie juk niekados nesupras. Lorė net užsimerkė, kad nematytų įskaudintų ir kaltinančių tėvų veidų.

– Lore, brangioji, gal geriau pasakykime tėvams visą tiesą, – ramiai pasakė Dreikas.

Jis priėjo prie Lorės, švelniai apkabino per pečius ir prisitraukė ją arčiau. Lorė su siaubu žvelgė į Dreiką, nežinodama, ką jis gali pasakyti. Jo šypsena

buvo švelni, kai jis pažvelgė žemyn į Lorę. Tada pasakė:

– Mes buvome susitarę, kad kurį laiką tai bus mūsų paslaptis. Bet kai priėmėme tą sprendimą, nežinojome, kad tavo tėvai mums ruošia tokią staigmeną. Dabar bijau, kad jie tikisi blogiausio.

Ir jie teisūs, norėjo pasakyti Lorė, bet Dreiko žodžiai ir rūpestinga laikysena pakerėjo ją ir atėmė žadą.

– Sere, – oficialiai kreipėsi Dreikas į Lorės tėvą, – mes susituokėme šiandien Elberkeke. Jūs pataikėte atvykti per mūsų medaus mėnesį.

Jei Dreiko ranka nebūtų laikiusi Lorės, ji būtų apalpusi ir parkritusi ant grindų. Visas kraujas jai sutekėjo į galvą, neramiai tvinkčiojo pulsas. Ausyse taip ūžė, kad tame ūžime paskendo tėvų šūkčiojimai. Tačiau ji suvokė, kad ši žinia tėvus pradžiugino ir nuramino. Jie džiūgavo ir apstulbę lemeno sveikinimus. Mama priėjo prie Dreiko nė kiek nesidrovėdama, apkabino jį ir, bučiuodama į skruostą, pasveikino:

– Sveikas atvykęs į mūsų šeimą!

Tuo pat metu tėvas plekšnojo jam per nugarą ir sakė:

– Keletą akimirkų buvau pasimetęs. Net nenorėčiau jums pasakoti, ką aš tuo metu galvojau.

Tada jie abu puolė glėbesčiuoti Lorę ir ją užliejo jų meilės ir atsinaujinusio pasitikėjimo potvynis. Ji

vis dar buvo per daug priblokšta, kad galėtų kalbėti ar kaip nors kitaip reaguoti.

– Endriau, ar tu suvoki, kad dabar mes turėsime dar vieną anūkę? – Alisa net suplojo rankomis nuo tokios jaudinančios minties. – Lore, gal mes galėtume į ją pažvelgti? Pasistengsiu jos nepažadinti. Tu minėjai, kad Dženifer nuostabus vaikas ir aš taip troškau ją pamatyti! O dabar, kai ji priklauso mūsų šeimai, – dar labiau.

Rudos Alisos akys tiesiog degė ir Lorė nenorėjo dar kartą jos nuvilti.

– Dženifer yra viršuje, mama. Mažesniame miegamajame. Kodėl jums su tėčiu ten nenuėjus ir nepažvelgus į ją? Aš užkaisiu kavą. Jūs užklupote mane taip netikėtai, kad aš pamiršau svetingumą, – pasiteisino Lorė. Lorės smegenyse dar sunkiai formavosi aiškios mintys, o dar sunkiau sekėsi jas išreikšti žodžiais.

– Eime, Endriau! – pasiūlė Alisa ir paėmė vyrą už rankos. Endrius imituodamas susierzinimą pakėlė akis ir pasakė:

– Ši moteriškė eina iš proto dėl vaikų, Dreikai. Jums teks priprasti prie jos rodomo per didelio susižavėjimo.

– O man tai labai patinka ir žinau, kad Dženifer taip pat patiks, – šiltai pasakė Dreikas.

„Kodėl Dreikas nerodo jokių susierzinimo ženklų? Ar jis nesuvokia, kad ši akivaizdi apgaulė ne-

galės ilgai tęstis? Kodėl jis pasakė tai, ką pasakė", – karštligiškos mintys skriejo Lorės galvoje.

Jos tėvams užlipus laiptais aukštyn ir pranykus iš akių, Lorė įtartinai primerkusi akis atsigręžė į Dreiką, tačiau Dreikas žvelgė į ją atviru žvilgsniu. Lorė sugniaužė kumščius. Kažkas toje arogantiškoje Dreiko laikysenoje ją supykdė. Dreiką džiugino jos sumišimas!

– Kodėl, Dreikai? – pašnibždomis paklausė Lorė, nenorėdama, kad tėvai išgirstų šį pokalbį. – Kodėl tu taip absurdiškai primelavai?

– Tai buvo akademijos apdovanojimo vertas spektaklis, ar ne? – pasiteiravo Dreikas ir tęsė: – Maniau, kad tu būsi man dėkinga už tai, kad išgelbėjau tavo kailį, Lore. Visi įkalčiai buvo prieš tave. Tavo tėvai ėjo prie teisingos išvados, o aš nemanau, jog tu norėjai, kad jie prisikastų prie tiesos. Be to, dabar jau truputį per vėlu apie tai kalbėti.

Lorė įjungė lempą, o Dreikas pridūrė:

– Geriau paliktum ją išjungtą, nes tik dar ryškiau matyti, kaip tu nubučiuota ir...

Bet Lorė jį nutraukė:

– Ar nenutilsi tu pagaliau? – sušnypštė ji ir treptelėjo koja. – Dreikai, ką man dabar daryti, kai tėvai galvoja, kad mes vedę? Ką reikės jiems pasakyti, kai jie sužinos tiesą?

– Pasakysi, kad nieko iš to neišėjo ir mes išsiskyrėme, – ramiai paaiškino Dreikas.

Lorė susmuko ant sofos ir užsidengė veidą rankomis.

– Jų širdis sudaužė mano ir Polio skyrybos. Nenorėčiau, kad jiems vėl ką nors panašaus reikėtų išgyventi.

Dreikas patylėjo, po to lėtai ištarė:

– Tada aš jiems pasakysiu, kad aš tik norėjau tave paerzinti. Tu galėsi jiems pąaiškinti tikrąsias mūsų gyvenimo čia aplinkybes. Aišku, kad jie supras. Juk tavo tėvo užsiėmimas ir yra nuolat atleisti, ar ne?

Žaismingas Dreiko balsas erzino Lorę dar labiau už nuogą jo melą.

– Nereikia, Dreikai, – paprašė Lorė, jos akys degė. Tas pavojingas spindėjimas nebuvo židinio liepsnos atšvaitai. – Nedrįsk tyčiotis nei iš manęs, nei iš jų, – įspėjo Lorė žemu atšiauriu balsu.

Pamatęs jos šaltą draudžiantį žvilgsnį, Dreikas akimirksniu surimtėjo:

– Atsiprašau, aš tikrai nežiūriu lengvabūdiškai nei į tavo tėvo profesiją, nei į tavo keblią padėtį.

Nors Lorė Dreiko veide nematė nė šešėlio nenuoširdumo, vis tiek atsiduso ir pasakė:

– Esu tikra, kad tau visa tai atrodo kaip scena iš romantiško farso. Bet man tai kas kita. Negalėčiau matyti savo tėvų įskaudintų.

– Lore, tau beveik trisdešimt metų, – samprotavo Dreikas. – Ir tu turi visišką teisę gyventi savo gyvenimą taip, kaip manai esant teisinga. Galbūt

tavo tėvams ne viskas patiks, ką tu darysi. Nėra tokių tėvų, kuriems viskas patiktų. Tėvai gyvena pagal savo standartus, tu gyvensi pagal savo.

– Tu nesupranti, – sunkiai atsiduso Lorė. – Aš niekada nesu padariusi nieko, kas galėtų sugriauti jų pasitikėjimą manimi. Jei nuspręsčiau padaryti ką nors, kam, žinau, jie nepritartų, tai pasistengčiau tai nuslėpti, kad apsaugočiau juos, o ne save. Niekada nesu puikavusis savo neapgalvotais poelgiais prieš juos.

– Bet tu nieko blogo nepadarei! – nukirto Dreikas. Po to jau tylesniu balsu pridūrė:

– Aš žinau, kaip dorovingai tu elgeisi. Gana skausmingai tai jaučiu.

Nepaisant situacijos keblumo, Lorę ypač paveikė Dreiko žodžiai. Ji turėjo nukreipti nuo jo akis.

– Mano sąžinė yra švari. Jeigu supažindinčiau juos su tikrais faktais, jie manimi patikėtų. Tik tai... – Lorė sumosavo rankomis, ieškodama tinkamų žodžių, – tai viską pakeistų, ir tiek. Jie priklauso kitai kartai. Jiems nebūtų priimtina tai, kad gyvenu su vyru nesusituokusi. Tu tikriausiai niekada nieko taip nemylėjai, kad tau būtų svarbu, ką jie apie tave galvoja.

Vos tik Lorė ištarė šiuos žodžius, ji jau žinojo, kad nereikėjo jų sakyti. Dreiko veido raumenys įsitempė, o burna po ūsais persikreipė. Jis susikišo

rankas į džinsų kišenes ir, apsisukęs ant kulnų, pradėjo spoksoti į blėstančią židinio ugnį.

Jie išgirdo, kaip Perišai išėjo iš Dženifer kambario, ir Dreikas nežiūrėdamas į Lorę pasakė:

– Palieku viską spręsti tau. Tu vadovauk, o aš improvizuosiu.

Alisa pradėjo tarškėti dar nepasiekusi paskutinio laiptelio:

– Dreikai, mergaitė – tikras angelas! Aš jau ją myliu ir negaliu sulaukti, kol ji atsibus rytą, kad galėčiau su ja pažaisti.

Alisos veidas tiesiog švietė džiaugsmu, ir Lorei suspaudė širdį pagalvojus apie apgavystę.

– Oi, atleiskit! – skubiai ištarė Lorė. – Aš dar neužkaičiau kavos.

Ir ji pasuko virtuvės link, tačiau tėvas ją sustabdė.

– Ačiū, bet mums jos nevirk. Mes per seni, kad gertume kavą taip vėlai vakare. Paskui negalėsime užmigti. Geriau mes vyksime pasiieškoti vietos nakvynei, o čia grįšime rytoj iš ryto, jeigu jums taip tinka.

– Nesąmonė! – įsiterpė Dreikas. – Jūs miegosite mano namuose. Čia yra pakankamai vietos.

– O ne! – protestavo Alisa. – Jums su Lore juk medaus mėnuo!

– Tačiau aš nieko neturiu prieš jūsų nakvynę čia, – pasakė Dreikas truktelėjęs pečiais. – Ar tu neprieštarauji, brangioji? – kreipėsi jis į Lorę.

– Aš – taip. Tai yra noriu pasakyti, aišku, neprieštarauju, – sumikčiojo Lorė, stengdamasi atspėti Dreiko ketinimus.

– Kitoje virtuvės pusėje yra nedidelis miegamasis, – paaiškino Dreikas. – Pastarosiomis dienomis aš jame miegojau, bet šiandien, šiaip ar taip, jau ruošiausi persikelti į pagrindinį miegamąjį.

– Suprantu! – sugriaudėjo Endrius ir širdingai patapšnojo Dreikui per nugarą. – Aš daug mieliau pasilikčiau čia, negu važiuočiau į motelį, o ką tu pasakysi, mama? – paklausė Endrius Alisos.

Atrodė, kad visi pamiršo Lorę, kuri smarkiai krūptelėjo, kai Dreikas užsiminė apie persikėlimą į didįjį miegamąjį. Pagaliau ji suprato, kur link suka Dreikas, ir ją tai įsiutino.

– Aišku, kad ir aš mieliau pasilikčiau čia, su Lore, – neprieštaravo Alisa.

– Tada nuspręsta, – tvirtai pasakė Dreikas. – Leiskite man iš ten susirinkti kelis savo daiktus, kol Lorė pakeis patalynę, po to galėsite eiti miegoti. Tikriausiai labai pavargote.

Kitas pusvalandis buvo kupinas blaškymosi. Dreikas nuėjo į svečių miegamąjį ir netrukus pasirodė gyvenamajame kambaryje su skutimosi reikmenų ir kitų asmeninių daiktų dėže. Ant jo peties kabėjo užmestas aksominis chalatas. Jis mirktelėjo Lorei, kuri klausėsi detalaus tėvų pasakojimo apie jų skrydį į Elberkeką ir važiavimą automobiliu į

Šnabždesius. Lorė tik sužaibavo akimis už tėvų nugarų, kad jie nepastebėtų.

Miegamajame Lorė pradėjo lėtai kloti lovas, tikėdamasi, kad Dreikas tuoj sugrįš į kambarį. Ji tikėjosi galėsianti jam iškloti viską, ką galvoja apie jo miegojimą pagrindiniame miegamajame, tačiau Dreikas jos vengė ir neatėjo. Kai atėjo laikas palinkėti tėvams labos nakties,.Dreikas savininkiškai uždėjo rankas ant Lorės liemens ir prisitraukė ją prie savęs.

– Man malonu, kad tu esi mano žentas, Dreikai. Rūpinkis mano dukra ir mylėk ją. Tai viskas, ko aš iš tavęs noriu, – pasakė Endrius.

– Mylėsiu ir rūpinsiuos, – iškilmingai pasižadėjo Dreikas. Lorei knietėjo įspirti jam į blauzdą.

Tėvai nuėjo į savo kambarį. Lorė paklusniai nusekė Dreiką laiptais aukštyn, bet vos tik jie uždarė didžiojo miegamojo duris, ji karingai puolė:

– Žinau, ką tu čia planuoji, Dreikai, bet tavo mažytis planas neišdegs.

– O ką tokio aš planuoju? – paklausė Dreikas, jau antrą kartą tą vakarą nusivilkdamas megztinį.

– Tu tikiesi, kad aš gulsiuos į vieną lovą su tavimi.

– Apie tai nepagalvojau, – nerūpestingai tarė Dreikas, tuo pačiu metu sagstydamas džinsus.

– Ką tu čia dabar darai?! – springdama paklausė Lorė.

– Nusirengiu. O kaip tau atrodo?

Nusirengdamas Dreikas pridūrė:

– Vieną vasarą aš buvau gastrolėse su spektakliu „Plaukai" ir nuo tų laikų nesikuklinu. Jei tave žeidžia šis reginys, gali nusisukti.

Dreiko apatiniai buvo šviesiai melsvi, trumpi ir prigludę prie kūno. Jis nusimovė džinsus ir nerūpestingai švystelėjo juos ant kėdės. Lorė pasistengė nuryti gerklėje įstrigusį kamuolį. Dreikas nusisuko nuo jos ir nuo lovos pradėjo traukti užtiesalus.

– Aš miegosiu ant sofos, – sumurmėjo Lorė ir atidarė spintą, kurioje buvo sudėtos antklodės.

– Daryk kaip žinai! Tavo tėtis pastorius, bet matyti, kad jis supranta gyvenimo realijas. Ką tu paaiškinsi tėvams, kai jie tave ryte pamatys ant sofos? Kad įsimylėjėliai pykstasi?

Lorė būtų galėjusi trenkti į švytintį iš pasitenkinimo Dreiko veidą, kai atsisuko ir pamatė jį lovoje, pasirėmusį ant pagalvių ir iki pusės užsiklojusį paklode.

– Aš atsibusiu anksčiau, negu jie mane pamatys, – pasakė Lorė.

– O, džiaugiuosi, kad tu viską apskaičiavai, – Dreikas nusižiovavo ir paskendo tarp pagalvių. – Labanaktis, – dar pridūrė.

Taip ir nesugalvojusi kandaus atsakymo Lorė išslinko iš kambario. Jos glėbys buvo pilnas antklodžių. Ji tyliai tipeno laiptais, o paskutiniai židinio

ugnies atšvaitai rodė jai kelią. Ji stryktelėjo iš netikėtumo, kai staiga virš galvos užsidegė lempa.

– O Viešpatie! Tikiuosi, kad tavęs neišgąsdinau! Aš kaip tik ėjau paprašyti keleto papildomų antklodžių. Aš ketinu miegoti ant sofos, nes tavo tėvas baisiai knarkia. Šalia jo aš niekada neužmigsiu. Jis ypač knarkia, kai yra labai pavargęs. Ką tu ruošies daryti su šitom antklodėm? – paklausė Alisa, pamačiusi antklodes Lorės rankose.

– Aš... aš... pamaniau, kad prieš rytą tau ir tėčiui gali jų prireikti. Nors ruduo dar ankstyvas, naktys čia siaubingai šaltos.

Mano motina miegos ant sofos! Oi, kaip blogai, šaukė Lorė mintyse.

– Man čia bus labai gerai. Galėsiu užmesti daugiau malkų ant ugnies, jei sušalsiu. Tavo tėvo net ir pūga nepažadintų iki ryto, taigi lipk aukštyn pas savo vyrą, o dėl mūsų nesirūpink, – motina pabučiavo Lorę į skruostą. Ji vilkėjo dygsniuotą chalatą, kurį Lorė jai padovanojo per praėjusias Kalėdas. Jos veido kremo kvapas skaudžiai priminė Lorei vaikystę, tuos vakarus, kai mama ateidavo į jos ir Elenos miegamąjį apkamšyti jų nakčiai.

– Labanakt, mama, – švelniai pasakė Lorė prieš grįždama į miegamąjį.

Prie didžiojo miegamojo durų Lorė sustojo. Pasvarstė, ar nevertėtų eiti į Dženifer miegamąjį ir miegoti su ja, bet Dženifer lova nebuvo pakanka-

mai didelė. Be to, jei ji prižadins Dženifer vidury nakties, kils bereikalinga erzelynė. Taigi pasirinkimo nebuvo. Reikėjo eiti ir įsitaisyti plačioje lovoje šalia Dreiko.

Lorė atidarė duris lėtai ir tyliai, tikėdamasi, kad Dreikas bus užsnūdęs. Tačiau jos viltims buvo lemta sudužti – Dreikas atsisuko ir klausiamai pažvelgė į ją. Lorė neuždegė lempos, bet užteko pro langus srūvančios mėnulio šviesos, kad ji ryškiai matytų Dreiko kūno kontūrus po antklode. Jos širdis skausmingai daužėsi krūtinėje.

– Apsigalvojai? – paklausė Dreikas.

– Ne, – pabrėžtinai tvirtai ištarė Lorė, – mama, norėdama išvengti tėvo knarkimo, miega ant sofos.

– Tikiuosi, kad tu nepaveldėjai šio tėvo bruožo, – sumurmėjo Dreikas, dėdamas galvą atgal ant pagalvės ir nusisukdamas nuo Lorės.

Ak, tyliai pyko Lorė, jis tiesiog nepakenčiamas! Ji labai triukšmingai nusiprausė ir išsivalė dantis. Vis dar kunkuliuodama pykčiu nusimetė chalatą ir patraukė į miegamąjį. Bet ką aš čia darau, mąstė Lorė. Ji nebuvo pratusi miegoti su naktiniais marškiniais, bet juk negalėjo lipti į lovą pas Dreiką visai nuoga. Todėl nuėjo prie komodos ir iš stalčiaus išsitraukė kelnaites bei liemenėlę, vis bus geriau negu nieko. Jei miegos susisupusi į chalatą, iki ryto plauks prakaite. Vis vien šviesos užgesintos ir Dreikas jos nematys.

Ji nuėjo prie lovos ant pirštų galų ir įsmuko po paklodėmis. Stengėsi gulėti ant paties lovos krašto. Galvą padėjo ant pagalvės, stipriai užsimerkė ir pamėgino atsipalaiduoti. Kai jau beveik pasisekė tai padaryti, tamsoje pasigirdo Dreiko balsas:

– Ar nepamiršai užsidėti šarvų?

– Užsičiaupk ir palik mane ramybėje! – atkirto Lorė, bet nelabai tvirtai.

– Tą ir planuoju daryti. Kol kas. Bet tu dar pakeisi požiūrį, – pasakė Dreikas ir patapšnojo Lorę per užpakalį. Tada apsivertė ant kito šono ir atsuko jai nugarą.

Ačiū Dievui, jis bent per jėgą nebruko savo dėmesio. Lorė galėjo džiaugtis, bet ar tas džiaugsmas buvo tikras? Nė pati to nežinojo.

Švelni violetinė aušra įslinko pro miegamojo langus, bet ne šis dienos pranašas pabudino Lorę iš gilaus miego. Ji gulėjo ant pilvo, veidą panardinusi į pagalvę. Staiga pajuto, kad kažkas šiltas ir drėgnas lėtai ir atsargiai glamonėja jos nugarą. Ji prabudo nenoriai. Dar norėjo saldžiai pasnūduriuoti. Norėjo, kad tai tęstųsi amžinai.

Liemenėlės susegimas pasidavė įgudusiems pirštams. Nugaros nebedengė plona juostelė. Tuo metu Lorė jau galutinai pabudo ir juto, kaip jos raumenys įsitempė nuo hipnotizuojančio masažo, kuris vertė ją atsipalaiduoti.

– Dreikai? – sušnibždėjo Lorė.

– Hm? – išgirdo atsakymą.

Lorei buvo sunku pasipriešinti jausmui, kuris ją apėmė.

– Ką tu darai? – sulaikiusi kvapą paklausė Dreiko.

– Pusryčiauju, – sumurmėjo Dreikas, lūpomis ir liežuviu liesdamas švelnią Lorės pečių odą. Jo ranka tuo kartu glostė jos strėnas ir šlaunis. – Kaip skanu! – pasakė taip tyliai, lyg atsikvėptų. Lorė tik dūsavo ir dar giliau slėpė veidą pagalvėje, alpdama nuo drėgno, švelnaus Dreiko liežuvio prisilietimo.

Sunki, šiurkščiais plaukeliais apaugusi viena Dreiko koja gulėjo ant jos šlaunų ir laikė ją prispaudusi prie lovos, o jo lūpos ir rankos nesiliovė jos glamonėjusios. Dreiko lūpos keliavo Lorės stuburu žemyn iki liemens, o tada vėl atgal, aukštyn, tik jau šonu, šonkauliais. Kai pasiekė pažastį, švelniai apvertė Lorę ant nugaros ir ranka nubraukė sutaršytus plaukus nuo jos veido, kad galėtų žvelgti į mieguistas gintarines akis.

– Labas rytas! – pasveikino Lorę Dreikas.

– Labas rytas! – atsiliepė Lorė.

Dreikas nutraukė liemenėlės petnešėles nuo Lorės pečių ir išlaisvino jos krūtis. Tada ėmė žiūrėti į jos rausvą, dar šiltą nuo miego odą. Lorė užsimerkė, nepajėgdama atlaikyti degančio jo žvilgsnio.

Dreikas iškėlė Lorės rankas virš jos galvos ir, pradėjęs nuo alkūnės, keliavo aukštyn, bučiuodamas ir

dantimis suspausdamas jautrias vidines rankų puses, kol Lorė tiesiog užsimanė šaukti iš džiaugsmo. Toliau Dreiko lūpos keliavo jos raktikauliu ir aukštyn kaklu, kol pasiekė lūpas ir nusileido ant jų, jau pravertų ir laukiančių.

Dreiko kantrumas ir lėtumas mėginant sužadinti Lorės jausmus buvo apdovanotas karštu bučiniu. Liežuviai, dantys ir lūpos judėjo sinchroniškai, kaip gerai išlavinti šokėjai, ir leido pajausti Lorei ir Dreikui didžiausią malonumą.

Dreikas jau seniai troško Lorės, o jo apetitas dar nebuvo patenkintas, todėl jis puolė ją godžiai. Ir jo burna, ir rankos maldavo nuslopinti alkį, kurį jis jautė nuo to karto, kai pirmą kartą pamatė Lorę.

– Tu tokia skani, tokia miela... šilta... švelni, – šnibždėjo Dreikas, lūpomis keliaudamas žemyn prie jo prisilietimo laukiančių krūtų. Jas pasiekęs, mielai pradėjo tenkinti jų troškimus. Lorė, apglėbusi pečius, švelniai šnibždėjo jo vardą. Nors Lorė kratėsi bet kokių minčių, kurios būtų galėjusios aptemdyti šią palaimingą akimirką, mintys lyg neprašyti svečiai vis brovėsi į galvą. Ji nepajėgė pamiršti, kad Dreikas pirmiausia siekia tik fizinio suartėjimo. Jis jos nemyli, negali mylėti. Kas atsitiks, kai jo aistra bus numalšinta? Ar jis tiesiog apsisuks ir nueis, sveikas ir gyvas, nesijaudindamas, o ją paliks tuščia širdimi? Ne! Negalima leisti, kad taip atsitiktų. Lorė galėjo toleruoti jo arogančiją, jo vaidybą,

galų gale net panieką ir pyktį, bet jo abejingumo ji neištvertų. Žinojo tai labai gerai.

Tačiau jos kūnas troško Dreiko, nors protas tą neigė. Lorė rietėsi lanku ir rangėsi nuo svaiginančių Dreiko bučinių į pilvą. Jo pirštai nuslydo žemyn jos pilvu iki švelnaus kalnelio, apsunkusio nuo karščio bei drėgmės. Lorė sunkiai gaudė orą, bet šis Dreiko prisilietimas grąžino ją į realybę. Ar jis bent suvokė, kad būtent Lorė guli po juo? O gal jis galvoja tik apie Sjuzaną? Įsivaizduodamas...

Ši mintis sukėlė Lorei pasišlykštėjimą – sugriebusi už pečių ji ėmė paniškai stumti Dreiką nuo savęs.

– Ne, Dreikai! Ne! Prašau.

Dreikas pakėlė galvą ir pažvelgė į kančios kupiną Lorės veidą. Ir ašaras, kurių ji pati nejautė. Jos sruvo iš Lorės akių ir tekėjo į išsidraikiusias ant pagalvės rausvų plaukų sruogas.

– Lore, – švelniai kreipėsi Dreikas, pasirėmęs viena alkūne ir pasilenkęs virš jos, – aš tavęs neprievartausiu.

Jis pirštu sustabdė iš vienos akies tekantį ašarų upelį, o kitą nudžiovino rūpestingomis lūpomis. Dreiko balse nebuvo jokios pašaipos.

– Žinai, aš taip pat gerokai skrupulingas. Tavo tėvai mane besąlygiškai priėmė į savo šeimą. Man pačiam neatrodo teisinga paimti tave, nors ir labai to trokštu, kai jie miega apačioje, būdami tikri, kad mes vedę.

Dreikas paglostė Lorės smilkinį ir sušnibždėjo:

– Tau niekada nereikės manęs bijoti, – ir jis švelniai pabučiavo Lorę į lūpas.

Lorė juto Dreiko kvėpavimą, kai jis ištarė:

– Prašau, dar vieną gurkšnį pieno su medumi, – ir Dreikas suėmė delnu jos krūtį, kilstelėjo ją, o pats prisilenkė arčiau. Burna apžiojo Lorės spenelį. Tame veiksme nebuvo aistros, tik begalinis ilgesys. Jis švelniai pačiulpė krūtį. Ir Lorė tai pajuto kiekviena savo kūno ląstele.

Dreikas atsitraukė nuo Lorės ir išlipo iš lovos. Maudamasis džinsus pasakė per petį:

– Man atrodo, kad girdėjau krutant Dženifer. Aš ją aprengsiu ir susitiksime apačioje.

Prie durų Dreikas stabtelėjo ir tarė:

– Už tai, ko atsisakiau šį rytą, turėčiau būti arba pasmerktas, arba paskelbtas šventuoju, – ir jis prieš palikdamas kambarį švelniai nusišypsojo.

Taigi kol kas viskas klostėsi gerai.

10 skyrius

Bet iš tikrųjų ne viskas buvo taip jau gerai ir nebuvo prasmės save apgaudinėti. Lorė jautėsi kaip tikra veidmainė, kai atsisėdo prie pusryčių stalo su tėvais, Dreiku ir Dženifere. Alisa primygtinai norėjo, kad pusryčiai būtų iškilmingi – jaunųjų garbei. Jau vien tai Lorę vertė jaustis kalta. Alisa taip pat visus linksmino žiniomis apie Elenos šeimą. Rodė jiems jos dviejų sūnelių nuotraukas, kurias Dreikas labai atidžiai apžiūrinėjo. Jei Lorė nebūtų žinojusi tikrosios situacijos, būtų patikėjusi, kad jam viskas labai įdomu. Dreikas elgėsi kaip tikras žentas, mėginantis padaryti gerą įspūdį savo žmonos šeimai.

Jis meilikavo Lorės motinai ir labai atidžiai klausėsi monotoniškų tėvo pasakojimų. Tėvų paragin-

tas, netgi papasakojo apie televizijoje sklandančius gandus, susijusius su muilo opera. Alisai buvo įdomu sužinoti apie visus užkulisių meilės romanus – kas vedęs, kas ne. Pavyzdžiui, ar kokia nors aktorė gyvenime atrodo taip pat nuostabiai kaip ir seriale, ar po filmavimo aktoriai gali pasilikti sau drabužius, kuriuos dėvėjo, kas gamina maistą, kurį aktoriai valgo vaidindami. Na, ir visas kitas smulkmenas. Dreikas kantriai atsakinėjo į visus klausimus, kartais paspalvindamas vaizduotę aitrinančias istorijas, kad būtų dar įdomiau.

Pokalbiai buvo perpasakojami ženklais Dženifer, nors buvo aišku, kad mergaitė visko suprasti vis vien negalės. Abu Lorės tėvai mokėjo ženklų kalbą. Išmoko ją, kad galėtų bendrauti su savo dukra Elena. Dėl šių įgūdžių jie greitai užsitarnavo Dženifer simpatiją. Ši simpatija buvo abipusė. Ar Dženifer dar turėjo kokius senelius, Lorė nežinojo. Dreiko tėvai buvo mirę, bet apie Sjuzaną ji žinojo taip mažai, kad net neįsivaizdavo, ar Sjuzanos tėvai yra matę savo dukraitę.

Dreikas netgi pasisiūlė padėti Alisai suplauti indus po pusryčių. Lorė tuo metu paklojo lovas. Endrius įsitaisė svetainėje paskaityti laikraščių, o Dženifer užsikorė jam ant kelių ir žiūrinėjo komiksus.

Paklojusi lovas apačioje Lorė nuėjo tvarkytis į viršų. Nesinorėjo pripažinti, bet gerklę spaudė širdgėla ir reikėjo didžiulių pastangų, kad sulaikytų iš

akių besiveržiančias ašaras. Kaip būtų nuostabu, jei viskas būtų iš tikrųjų. Bet, deja, visa tai tik apgaulė, spektaklis. Dreikas nuostabiai atliko savo sunkų vaidmenį. Galėjo savimi didžiuotis.

Lovos, kuria jie naktį dalijosi, klojimas pažadino prisiminimus, giliai įsirėžusius į atmintį. Naktį Dreikas buvo mielas ir švelnus ir sukėlė jai tokius pojūčius, kokių joks vyras iki tol nebuvo sukėlęs.

Savo vestuvių su Poliu naktį ji buvo nekalta. Jų meilės ritualas pirmąją naktį nebuvo niekuo ypatingas, ir Lorė nutarė, kad seksas yra paprasčiausiai pervertinamas. O gal jis prarado visą mistiką, nes buvo per daug tikėtasi? Gal tikrovė neatitiko per didelių lūkesčių?

Lorė labai ryškiai prisiminė vieną naktį, kai Polis buvo ypač susierzinęs dėl dainos, prie kurios dirbo. Kaip jam buvo įprasta, kai jis būdavo ypač nusiminęs, jis atėjo į lovą ieškodamas išsivadavimo nuo jį apėmusios būsenos. Polis prižadino Lorę, ir ji mieguista turėjo mylėtis. Patenkinęs savo poreikį Polis atsikėlė ir, segiodamas džinsus, su pasišlykštėjimu pasakė:

– Tu niekada nepasivarginsi padaryti ko nors, kas nebūtina, ar ne?

Lorę šie žodžiai skaudžiai įgėlė. Juk Polis pats neparodė jokio švelnumo, jokios meilės. Nebuvo jokių glamonių, jokių pastangų sužadinti žmonos jausmus. Tačiau jis tikėjosi, kad skubotas, siutingas jo seksas sukels jai aistrą.

Nuo skaudžių Polio žodžių Lorė pašoko, atsisėdo lovoje ir įsikarščiavusi pasakė:

– Žinai, Poli, aš negaliu „įsijungti“ taip žaibiškai, kaip elektros jungiklis, kai tu staiga užsinori sekso. Jeigu iš tikrųjų mane mylėtum, pasistengtum...

Bet Polis ją šiurkščiai nutraukė:

– Tik nemokyk manęs, kaip reikia mylėtis!

– Tada tu mane mokyk! – sušuko Lorė. – Aš noriu išmokti tave patenkinti. Išmokyk mane.

Ji desperatiškai troško jo meilės. Visa savo siela ir kūnu ji šaukėsi, kad jis ją mylėtų.

Tačiau Polis ryžtingu judesiu baigė segiotis džinsus.

– Ir kas gero iš to išeitų? Tu visada būsi mažytė, kuklutė pastoriaus dukrytė! – jis nusisuko nuo jos ir išėjo iš miegamojo. Lorė verkė tol, kol išsekusi užmigo.

Dabar, lygindama Dreiko lovos patalynę, ji suvirpėjo atsiminusi Dreiko prisilietimus. Jis glamonėjo ją taip, kaip Polis niekada nebuvo glamonėjęs. Dreikas žiūrėjo į ją, tyrinėjo jos kūną, gyrė jį, o ne paprasčiausiai juo naudojosi. Lorė su baime laukdavo to momento, kai Polis šiurkščiai ir skausmingai įsibrauna į ją. Jai tai visada buvo panašu į prievartavimą.

Instinktyviai ji jautė, kad su Dreiku viskas bus kitaip. Jis paims Lorę kaip vertingą dovaną ir, deramai ją įvertinęs, atsilygins su kaupu. Taip, kaip Lorė anksčiau niekada nebuvo patyrusi.

Lorė pamėgino atsikratyti šių širdį draskančių minčių, greitai apsirengė ir nuėjo apačion. Dženifer nelabai apsidžiaugė, kad dabar teks nulipti nuo Endriaus kelių ir eiti į klasę. Tačiau Lorė būtinai norėjo padirbėti su Dženifer, nes jau dieną prieš tai pamokų nebuvo – jie visi važiavo į Elberkeką.

Ar tai tikrai buvo tik vakar?

Kad Dženifer mažiau spyriotųsi, Endrius pasisiūlė eiti į pamokas kartu su ja. Lorė su tuo sutiko, nes atsiminė, kad jos tėvas taip pat dalyvaudavo savo dukters Elenos pamokose, jis tik padės Dženifer sukaupti dėmesį.

Dreikas pasisiūlė Alisai pasižvalgyti po miestelį, ši pasiūlymu apsidžiaugė. Jie išvyko, pažadėję sugrįžti priešpiečiams.

Priešpiečiai buvo šventiškesni ir laisvesni už pusryčius. Visi jautėsi linksmai, išskyrus Lorę, kuriai nedavė ramybės kaltės jausmas dėl apgaulės. Apgaulės, kurios ji nepasistengė atskleisti. Tai neturi tęstis! Bet kaip tai sustabdyti? Ji sėdėjo iš susirūpinimo suraukusi antakius, Dreikas atrodė suglumęs, kai pažvelgė į ją. Lyg nežinotum, kas su manimi darosi, svarstė Lorė, svaidydama žaibus savo gintarinėmis akimis.

– Ar esi žvejojęs aplinkiniuose upeliuose, Dreikai? – paklausė Lorės tėvas, nutraukdamas jos apmąstymus.

– Taip, sere, gal norėtumėte pažvejoti kartu šią popietę?

– Na, aš neturiu tam tinkamos aprangos, nors mielai pažvejočiau, – jo balse skambėjo nusivylimas.

– Tai niekis, – nusijuokė Dreikas. – Juk galime pažvejoti nuo kranto. Ką apie tai manote? – Ir Dreikas nusišypsojo savo akinančia šypsena.

Lorę erzino tai, kad Dreikas pasitikėdamas savimi valdė šią keistą situaciją, o ji tik nervinosi ir buvo sudirgusi.

– Kodėl ne, brangusis? – įsiterpė motina. – Juk būsi įkalintas susirinkimuose visas tris ateinančias dienas. Kalnų oras tau išeis į sveikatą.

Endrius pirštais braukė nosį mąstydamas. Jo akys sustojo ties Dženifer. Jis ištiesė ranką ir paglostė jos garbanotą galvą.

– Tiktai jeigu Dženifer galės eiti drauge, – pasakė ir pasiteiravo Dženifer. – Ar norėtum eiti su mumis?

Dženifer atsigręžė į Lorę klausiančiomis akimis. Ji žinojo žodį „eiti“, kaip ir kiekvienas kitas vaikas, bet norėjo pasitikslinti. „Eiti kur, Lore“, – parodė ji savo mažomis, putliomis rankytėmis taip greitai, kaip tik galėjo.

„Eiti žvejoti“, – paaiškino Lorė, bet iš Dženifer akių matė, kad ji nesuprato žodžio „žvejoti“.

– Eik kartu su mumis, Lore, – paprašė Dreikas. – Tai bus gera pamoka Dženifer.

– Ne, man reikia pasilikti čia, su mama.

– O, ne! – pasakė Alisa. – Tau visiškai nereikia čia pasilikti dėl manęs. Aš turiu ką veikti. Atsivežiau su savimi siuvinį. Taigi galėsiu pasiuvinėti, o paskui mielai nusnūsiu valandėlę. Namuose amžinai skamba telefonas ir aš retai ištaikau ramiai pamiegoti.

– Tada viskas nutarta, – pasakė Dreikas atsistodamas. – Eime, Endriau, pasižiūrėsime į žvejojimo įrankius. Jie visi sudėti lauko pašiūrėje.

Endriaus nereikėjo ilgai kviesti ir jis isskubėjo paskui Dreiką, o Dženifer išbindzeno jiems iš paskos.

– Lore, brangioji, – kreipėsi į ją mama. – Eik persirenk, o aš suplausiu šituos indus.

Alisa pradėjo nurinkinėti indus nuo stalo.

– Gerai, – pasakė Lorė, netekusi vilties. Ji nebegalėjo valdyti įvykių tėkmės.

Nuėjusi apsimovė savo sunešiotus džinsus ir apsiavė batus, kuriems jau joks purvas nebebuvo baisus. Tada paėmė striukes sau ir Dženifer, keletą senų pledų ir nulipo žemyn. Alisa jau buvo į didelį krepšį jiems supakavusi sausainius, vaisius, šaltus gėrimus ir termosą kavos.

– Mama, juk mes išeiname tik maždaug valandai, – protestavo Lorė, – kam mums tiek maisto?

– Žinau, bet atvirame ore labai išalkstama, – gynė savo pozicijas mama.

– Tu tikra, kad tau viskas bus gerai? – dar kartą paklausė Lorė.

– O Viešpatie! Aišku! Iš tikrųjų aš trokštu vienumos, nes keletą ateinančių dienų turėsiu labai daug kalbėti.

Dreiko vadovaujama ketveriukė, pamosavusi rankomis Alisai, išėjo kalnų papėdės link. Dreikas nešė didžiąją dalį žvejybos įrankių. Endrius norėdamas padėti pasisiūlė nešti pledus ir dėžę su kai kuriais žvejybos reikmenimis. Dženifer nešėsi mažą krepšelį ir žaislinį zuikutį, o Lorė mamos įduotus užkandžius.

Nebuvo sunku rasti malonią vietą jų iškylai. Kalnų papėdės liepsnojo auksaspalvėmis drebulėmis. Kai jie ėjo per mišką, po jų kojomis šiureno nukritę lapai. Upelis, kurį pasirinko Dreikas, gurgėjo žemyn nuo kalno, o krištolinio tyrumo vanduo žibėjo saulėje. Upelio dugnas buvo nuklotas nugludintais akmenukais. Dangus buvo toks gilus, jog atrodė lyg dugnu į viršų apversta žydra taurė. Oras buvo gaivus ir grynas. Tai buvo tiesiog nuostabi rudens diena.

Abu vyrai ėmė žvejoti, nors jiems ir nebuvo labai svarbu, ką jie sugaus. Didžiausią džiaugsmą jiems teikė pats spiningavimas. Tik keletą kartų jiems pasisekė pagauti po mažą upėtakį, bet ir tuos sumetė atgal į vandenį po to, kai Dženifer juos atidžiai apžiūrėjo.

Dženifer nepasotinamai troško vis naujų žinių. Ji klausinėjo Lorės kiekvieno daikto pavadinimo ir Lorei nebuvo lengva patenkinti begalinį mergaitės smalsumą. Dženifer žvejojimas buvo įdomus, bet kai Lorė paaiškino, kad sugautos žuvys galiausiai suvalgomos, apatinė mergaitės lūpytė ėmė drebėti, ir Lorė skubiai pasistengė nukreipti jos dėmesį į medyje liuoksinčią voverę. Anksčiau Dženifer jau buvo turėjusi pamoką apie tai, iš kur atsiranda mėsa ir kitas maistas, bet, matyt, realūs gyvūnai ją stipriai paveikė. Taigi Lorė nutarė viską su mergaite aptarti, kai ji nebus taip smarkiai susijaudinusi.

Pagaliau jie nutarė užkąsti, po to pailsėti. Vyrų poilsiui labai pravertė pledai, kuriuos Lorė įžvalgiai buvo atsigabenusi su savimi. Kai Dreikas pakilo po pogulio ir vėl nuėjo prie upelio, Endrius pasakė:

– Atrodo, kad man jau užteks. Gal aš nuvesiu Dženifer namo, o ten mes rasime paprastesnio darbo.

– Ir aš eisiu su jumis, – pasiskubino įsiterpti Lorė.

– Ne, ne! – paprieštaravo tėvas. – Aš puikiausiai rasiu kelią pats. Be to, aš noriu praleisti šiek tiek laiko pats vienas su dukraite. Lik čia su savo vyru. Aš dar nepamiršau, kad tai jūsų medaus mėnuo, ir žinau, kada man laikas dingti jums iš akių.

Endrius pamerkė akį Dreikui, o Dreikas atsakė jam velnišku šypsniu. Lorei kilo didžiulis noras

vožti Dreikui į veidą. Jai neliko jokio kito pasirinkimo, kaip tik likti su juo miške. Ji sąmoningai labai lėtai segiojo megztinį Dženifer, kad šiek tiek atitolintų neišvengiamą išsiskyrimą. Endrius eidamas kažką aiškino Dženifer apie rudeninius lapus. Netrukus jie abu dingo medžių tankmėje, palikdami Lorę ir Dreiką vienus.

– Argi čia nejauku? – paklausė Dreikas, slinkdamasis arčiau Lorės ant pledo. – Susivyniokim į antklodę! – pasiūlė.

Lorė rankų krumpliais įsirėmė į jo pečius.

– Žinai, gali nustoti buvęs lipšnus ir linksmas su manimi. Gali nustoti vaidinęs mylintį jaunikį. Vis vien nėra kam stebėti stulbinančio vaidinimo. Apsaugok mane nuo viso šito.

– Aš tikrai varau tave iš proto, ar ne? – Dreiko veidas taip priartėjo prie Lorės, kad žaliose jo akyse ji galėjo matyti auksinius ir rudus taškelius.

– Taip, tikrai! – atšovė Lorė įsikarščiavusi.

– Būk atsargesnė, – įspėjo Dreikas monotonišku balsu ir pamosavo pirštu tiesiai Lorei prieš veidą. – Tai pavojinga!

– Apie ką čia kalbi?

Dreikas suėmė jos žandikaulį stipriais pirštais ir privertė pažvelgti į jį. Prisitraukė jos veidą dar arčiau prie savęs ir labai tyliai sušnibždėjo:

– Jeigu tu manęs taip baisiai negeistum, tikriausiai negalėčiau tavęs taip įsiutinti.

Nedavęs progos Lorei atsikirsti, Dreikas ją paskubom, bet stipriai pabučiavo ir pašoko ant kojų.

Sėdėdama ant pledo Lorė stebėjo, kaip lengvai Dreikas nuėjo atgal prie upelio ir pakėlė nuo žemės spiningą. Lorės viduje viskas virė – Dreiko žodžiai palietė opią vietą. Jis buvo teisus. Kurių galų ji kankino save? Pyktis buvo tik viena iš emocijų, kurias jai kėlė Dreikas. Iš viso ji per daug atvirai ir per daug dažnai rodė jam savo jausmus.

Meistriškai demonstruodama abejingumą, kurio iš tikrųjų nejautė, Lorė nusisuko nuo Dreiko ir išsitiesė ant pledo. Gulėdama ant nugaros Lorė jautė, kaip saulės šiluma glosto jai veidą, ir užsimerkė nuo ryškių spindulių. Dreikas negalėjo žinoti, kad ji skendėja prisiminimuose – kiekvieno jo bučinio, kiekvieno prisilietimo. Kad jos širdis pradeda daužytis, kai ji prisimena rytą ir save nuogą, glamonėjamą įgudusių jo rankų ir bučiuojamą jo lūpų. Dieve, jo rankos... jo lūpos... jo akys...

Ji krūptelėjo ir pabudo nuo ausies kutenimo. Norėjo nubraukti tai, kas kuteno, bet Dreikas sugriebė ją už riešo, prispaudė jos ranką prie krūtinės ir toliau lūpomis kuteno jos ausį.

Po to jo lūpos nuslydo žemyn jos kaklu. Bučiniai buvo tokie trumpi ir lengvučiai, kad Lorei ėmė svaigti galva.

Dreikas gulėjo ant pilvo už jos galvos visu ūgiu išsitiesęs į priešingą pusę. Taip gulėdami jie sudarė

vientisą liniją, lietėsi tik jų galvos. Dreikas patraukė Lorės marškinių apykaklę, kad galėtų glamonėti jos kaklą. Nesąmoningai ji atlošė galvą, apnuogindama beveik visą kaklą. Pagaliau Dreikas pakėlė akis ir įsistebeilijo į ją.

– Žadinti tave jau tampa įpročiu. Netgi nusisukusi tu esi nuostabi.

– Ak, tu melagi! Ką tik prabudusi aš visada atrodau siaubingai!

– Neteisybė, – gundomai sušnibždėjo Dreikas, – pačią pirmąją dieną, kai pamačiau tave studijoje prie to butaforinio stalo, prie kurio tu stovėjai išsigandusi, bet išdidi, pagalvojau, kad esi nuostabi.

Lorė nusijuokė.

– Pamenu... tu buvai žiaurus Luisei, ar toks buvo jos vardas?

Dreikas linktelėjo.

– Tu jai pasakei, kad jos skonis kaip picos su ančiuviais.

– Aš niekada nieko panašaus nesakiau! – pasipiktino Dreikas.

– Žinoma, sakei! Tai privertė Murėjų... – Lorė nutilo galiausiai suvokusi, kad Dreikas viso labo ją tik erzina. Juodu nusijuokė.

– Aš suprantu, kad sunku bučiuoti ką nors, ką nelabai mėgsti, ir atrodyti nuoširdžiam. Niekada negalėjau suprasti, kaip aktoriai tai daro.

– Na, to išmokstama per „šimtą vieną pabučia-

vimą", – paaiškino Dreikas. – Tai privalomas kursas aktorystės mokykloje.

– Tikrai? – naiviai pasiteiravo Lorė.

– Žinoma! – pagyrūniškai atsakė Dreikas. – Štai atsisėk minutėlei!

Lorė atsisėdo veidu į Dreiką.

– Dabar, – tarė Dreikas profesionaliu balsu, – pirmasis bučinys, kurio išmokstama, yra abejingo ir išsiblaškiusio vedusio vyro bučinys. Taip bučiuojant beveik neprisiliečiama prie partnerio. Štai taip! – ir jis pabučiavo orą prie pat Lorės smilkinio.

– Arba taip, – tęsė Dreikas ir lengvai skruostu palietęs jos skruostą skubiai nusisuko. – Aišku, į šį bučinį galima įdėti ir truputį daugiau emocijų, kai sveikiniesi su netekėjusia teta per šeimos susiėjimą ar su artimu šeimos draugu.

– Ar tu čia teisybę kalbi? – sausai paklausė Lorė.

– Žinoma. Būna netgi bučiavimosi testų.

– Bučiavimosi testų? – nusistebėjo Lorė.

– Taip. Ir aš buvau šioje srityje labai gerai įvertintas, – baltais dantimis sužybčiojo Dreikas.

– Nė kiek tuo neabejoju.

– Ar kartais negalėtume tęsti pamokos? – nekantraudamas paklausė Dreikas. Lorė pritariamai linktelėjo galva.

– Štai skubotas ir brutalus bučinys. Jį paprastai lemia baimė, pyktis ar desperacija, – Dreikas rankomis sugriebė Lorę už žastų, grubiai prisitraukė prie savęs ir šiurkščiai pabučiavo.

Lorė buvo priblokšta, kai jis ją atstūmė nuo savęs.

– Supratai, ką aš turėjau galvoje? Taip bučiuojantis lūpos niekada nebūna praviros, – paaiškino pedantiškai.

– Ačiū Dievui už mažytes malones, – sumurmėjo Lorė, liesdama skaudančias lūpas.

– Tačiau svarbiausias yra besimylinčiųjų bučinys, – ramiai tęsė Dreikas. – Prireikia daug repeticijų, kol jis tampa tobulas. Jis turi būti įtikinamas. Kiekvienas, kuris stebi tą bučinį, turi jį jauste jausti. Paprastai aktorius suima mergaitę į savo rankas štai taip, – Dreikas švelniai apkabino Lorę. – Tada jo lūpos taip priartėja prie jos lūpų, kad žiūrovai pradeda dusti belaukdami bučinio.

Dreikas neužbaigė frazės, nes jo lūpos prisilietė prie Lorės lūpų. Įsitraukusi į žaidimą, Lorė pakėlė rankas ir apkabino Dreiko kaklą. Bučinys nebuvo ilgas.

Dreikas pakėlė galvą ir pervėrė Lorę savo žaliomis akimis. Jo balsas prikimo:

– Dar yra bučinys, kuris nedviprasmiškai leidžia suprasti, kad laikas nuo bučinių pereiti prie rimtesnių dalykų. Štai toks, – ir Dreikas taip pasilenkė prie Lorės, kad jai nebeliko nieko kito, kaip tik vėl atsigulti ant pledo. Dreikas užgulė ją savo stangriu kūnu. Liežuviu palaižė jos burnos kampučius, po to juo apvedė Lorės apatinę lūpą, o tada ėmėsi tyri-

nėti saldžias jos burnos ertmes. Lorė atsakė bučiniu į bučinį ir jie bučiavosi, kol pritrūko oro.

– Tu ne tik puikus bučiavimosi studentas, tu taip pat puikus instruktorius, – netvirtai pasakė Lorė.

– O, man sekasi tik su ypač gabiais mokiniais, – išsišiepė Dreikas.

– O kiek tu jų turėjai? – pirštais sklaidydama Dreiko plaukus pavydžiai paklausė Lorė.

– Tūkstančius, ne mažiau, – pasigyrė Dreikas, pirštu provokuojamai braukydamas Lorės lūpas. – Kai Sjuzana mokėsi vaidybos...

Dreikas nutilo nebaigęs sakinio, jo pirštas sustingo vienoje vietoje, o netyčia ištartas Sjuzanos vardas pakibo ore, nors buvo nematomas, bet galingas. Žalios akys, kurios ką tik žybsėjo ir buvo šiltos, tapo plieninės, šaltos. Dėl kilusios įtampos abu gulėjo visiškai nejudėdami. Tada Dreikas atsitraukė nuo Lorės.

– Galbūt mums reikėtų jau grįžti namo, – pasakė keldamasis.

Lorė nepajėgė nieko atsakyti. Gerklė buvo taip užgniaužta, kad iš jos negalėjo ištrūkti nė menkiausias garsas, todėl ji tik linktelėjo pritardama.

Savo daiktus jie susirinko tylėdami. Saulėtas džiaugsmas kažkur išnyko, ir Lorė paskendo tamsoje. Sjuzana. Visada Sjuzana.

Jie pasuko namo lapais nuklotu taku. Dreikas mėgino ją kalbinti, bet Lorė buvo tokia užsisklendusi, kad jis pasidavė ir nutilo.

Priartėję prie namų, kieme jie pamatė stovintį nepažįstamą automobilį. Jis stovėjo šalia jų mersedeso ir Perišų išsinuomoto automobilio.

– Kas tai galėtų būti? – paklausė Dreikas, eidamas šaligatviu.

– Nežinau. Tai tikrai ne Betės mašina.

Dreikas atidarė duris ir pirma savęs praleido Lorę. Vos įžengusią Lorę apakino fotoaparato blykstė. Apstulbinta ir akimirką apakinta ryškios šviesos, Lorė žengė atatupsta ir atsirėmė į Dreiko krūtinę. Jis impulsyviai apkabino Lorės liemenį.

– Kas čia, po velnių, dedasi?! – sušuko Dreikas.

Vėl blykstelėjo.

– Gal jau gana fotografuoti? Leiskite jiems bent įeiti į namus, – įsikišo Endrius.

Kai Lorės ir Dreiko akys priprato prie namų prieblandos, o ryškiai violetinės dėmės jų akyse virto blyškiai gelsvomis, jie pamatė prieš save jauną vyrą su fotoaparatu rankose. Jaunuolis mūvėjo džinsus ir avėjo sportbačius, kurie visai nesiderino su jo švarku, marškiniais bei kaklaraiščiu.

– Sveiki, misteri Slounai! – pasveikino jis Dreiką. – Aš esu Bobas Skotas, – ir jis pasakė žurnalo pavadinimą. – Dieve, kaip puiku! – džiūgavo nepažįstamasis. Nuo straksėjimo po kambarį jo šukuosena šokinėjo kaip didžiulė kempinė.

Lorė neturėjo jokio supratimo, kodėl šis jaunas vyriškis buvo čia su jos tėvais ir Dženifer, kuri sė-

dėjo Endriui ant kelių ir susidomėjusi viską stebėjo. Tačiau Lorė buvo girdėjusi jo paminėto žurnalo pavadinimą. Tai buvo savaitinis žurnalas, parduodamas milijoniniais tiražais prekybos centruose visoje šalyje. Jo straipsnių antraštės tiesiog rėkte rėkė, o įvykiai kartais buvo taip traktuojami, kad tai buvo visai nepalanku tiems, apie kuriuos buvo rašoma. Leidėjai su pasigardžiavimu ir nediskretiškai atskleisdavo įvairius skandalus ir paslaptis. Ką gi čia daro tas fotožurnalistas?

Kai susijaudinęs vyriškis vėl pridėjo fotoaparatą prie akių, Dreikas sukomandavo:

– Padėkit tą aparatą, – čia jis vos susilaikė nuo riebaus žodelio tik dėl Alisos ir Endriaus, – padėkit jį ir paaiškinkit, ką jūs darote mano namuose!

Nepažįstamasis tik dabar sukluso. Lorės tai nestebino. Dreiko išraiška būtų prigesinusi bet ką.

– Aš, sere, aš... mėginau aptikti jūsų pėdsakus keletą savaičių. Girdėjau visokiausių spėlionių, kodėl jūsų nėra „Širdies atsakymo“ filmavimuose. Tas prodiuseris ar režisierius, ar velniai žino kas – Murėjus man nieko nepasakė. Jis tylėjo kaip lavonas. Galų gale traukte ištraukiau iš operatoriaus, kad jūs nuvykote į Niu Meksiką aplankyti savo dukters. Tada man pasisekė rasti pėdsakus – oro uostas, išnuomotas automobilis ir galiausiai šiandien jūs pats.

– Ką norite sužinoti dabar, kai radote mane?

Dreikas jau seniai žinojo, kokie atkaklūs ir net kerštingi gali būti bulvarinių žurnalų reporteriai, ypač kai nepatenkini jų smalsumo.

– Manau, neprieštarausite – žinia apie jūsų vedybas išvers visus iš kojų! – jis išsišiepė, bet susidūręs su akmeniniu Dreiko žvilgsniu suprato, kad nužengė per toli, ir tik sumurmėjo. – Atleiskite man, ponios.

Lorė negalėjo patikėti tuo, ką išgirdo. Kaip tai galėjo atsitikti? Žinoma, Dreikas paneigs šią žinią, bet ką tada reikės sakyti tėvams?

Alisa atsistojo ir priėjo prie Dreiko. Uždėjusi jam ranką ant peties pasakė:

– Dreikai, tikiuosi, aš jūsų baisiai nenuliūdinau. Jis atėjo čia netrukus po to, kai jūs išėjote. Jis kalbėjo taip greitai ir tiek daug klausinėjo, kad aš nejučiomis išplepėjau apie jūsų vedybas. Kaip suprantu, jūs norėjote tai laikyti paslaptyje kurį laiką, – jos balsas pradėjo drebėti. – Aš atsiprašau.

– Čia dabar! Nusiraminkit! – ir ratu apėjęs Lorę, jis paguosdamas apkabino Alisos pečius. – Aš juk žinau, kokie gali būti reporteriai, kai jie aptinka ypatingą istoriją. Jūs išgelbėjote mane nuo rūpesčio pranešti apie tai spaudai pačiam.

Jeigu Lorė nebūtų jau anksčiau įsimylėjusi Dreiko, būtų įsimylėjusi jį dabar. Jis juk lengvai galėjo išplūsti jos motiną, nes Lorė puikiai žinojo, kad po tariama jo ramybe virė pyktis.

Pastebėjęs, kad Dreikas šiek tiek atsipalaidavo, atsigavo ir Bobas Skotas. Jis pasakė:

– Jei turiu tokią teisę, tai pasakysiu, kad tikrai išsirinkote gražų vaikelį vedyboms, misteri Slounai.

Ir jis pamerkė akį Lorei, kuri dar nebuvo tokia stipri, kad tinkamai reaguotų į tai, kas vyksta.

– Galite taip sakyti, bet pasilaikykite tai sau, – suurzgė Dreikas ir įspėjamai prisimerkė. – Šiuo metu mergaitė yra mano!

Dreikas ir vėl vaidino, o jaunas drąsus reporteris viską ėmė už gryną pinigą.

– Kaip supratau, jūs jau susipažinote su mano žmonos tėvais, ar ne? – mandagiai paklausė Dreikas.

Bobas Skotas linktelėjo.

– O štai čia mano dukra Dženifer, – Dreikas pakėlė mergaitę ant rankų ir su meile patapšnojo jai nugarą.

– Mes visi žinojome, kad jūs turite dukrą, tik nežinojome, kur ji yra. Ar jūs ją slėpėte todėl, kad ji negirdi?

Lorė net žioptelėjo ir tikėjosi, kad dabar Dreikas suvarys kumštį tiesiai reporteriui į veidą. Tačiau Dreikas prabilo ramiai, ir tik Lorė pastebėjo, kaip jo veide sujudėjo raumuo.

– Ne, aš tiesiog norėjau ją apsaugoti nuo spaudos atstovų, kurie gali būti ne tokie jautrūs kaip jūs, misteri Skotai. Aš jos neatidaviau į privatų internatą, nes tai daryti man neleido sąžinė.

Reporteris nervingai aplaižė lūpas ir pasakė:

– O Jėzau, misteri Slounai! Aš neturėjau galvoje...

– Pasakyk „sveikas“ Bobui, – kreipėsi Dreikas į Dženifer, nutraukdamas mikčiojantį vyruką.

Dženifer reagavo meiliai, nusišypsojo savo angeliška šypsena, užburiančia kiekvieną, kuris tik buvo ja apdovanojamas. Bobas Skotas paklausė:

– O kaip man jai parodyti „sveika“?

Dreikas jį pamokė, o Lorė nusijuokė, pamačiusi kaip negrabiai jis tą ženklą parodė.

– „Eik ir atsisėsk prie senelio“, – ženklais paliepė Dreikas, pastatęs mergaitę ant grindų ir paplekšnojęs jai per užpakaliuką. Vaikas iš karto pakluso.

Atsitiesęs Dreikas pasakė:

– O štai čia Lorė. Ji buvo Dženifer mokytoja.

Dreikas priėjo prie Lorės ir drąsiai apkabino ją per liemenį bei prisitraukė prie savęs.

– Jėzau, ar negalėtumėte man papasakoti, kaip jūs susitikote?

Dreikas drąsiai pagražino istoriją ir taip vingriai bei pikantiškai ją papasakojo, kad pati Lorė beveik ja patikėjo. Kai Dreikas baigė pasakoti, Bobas paklausė:

– Ar galėčiau dar padaryti keletą nuotraukų?

– Tik keletą, o tada jau prašyčiau mus palikti. Perišai dar šį vakarą išvažiuoja į Santa Fe ir mes norėtume kuo daugiau laiko praleisti su jais.

– Žinoma, kaip pasakysite, misteri Slounai.

Dabar, kai jau turėjo rankose savaitės sensaciją, Bobas Skotas staiga pasidarė kuklus ir tiesiog vergiškai nuolankus.

Keletą kitų minučių Lorei teko kęsti pozavimą su Dreiku ir Dženifer. Ji jautėsi kaip kvailė, vaidindama apgaulingą spektaklį ir išgyvendama dėl to, kas iš tos apgaulės išeis.

Kaip tik tuo metu, kai reporteris pradėjo pakuotis savo daiktus, iš virtuvės į kambarį įlėkė Betė Grouz.

– Kas atsitiko, Lore? – paklausė uždususi. – Aš pamačiau tiek mašinų prie namo! O mes ką tik grįžome iš Elberkeko, tai nieko nežinome.

Lorė kaip tik tyliai džiaugėsi tuo, kad Betė yra išvykusi ir jai nereikia jos pažindinti su savo tėvais. Sprendžiant iš susiklosčiusių aplinkybių, tai būtų buvę nelengva.

Dabar, kai uždususi Betė jau stovėjo vidury kambario, Lorė pasijuto lyg blogame sapne, kuriam nėra galo. Kas dar galėtų atsitikti? Kaip atsakymas į jos klausimą į kambarį lyg du maži viesulai įlėkė Semas ir Selė ir pripuolė prie Dženifer, kuri džiaugsmingai pasveikino savo draugus.

– Kas visi šie žmonės? – paklausė Betė garsiai, kad girdėtųsi per vaikų cypimą.

Dreikas beviltiškai skėstelėjo rankomis ir garsiai nusijuokė. Endrius ir Alisa atsistojo ir nuėjo prie Betės susipažinti.

Tuo metu Bobas Skotas pleškino savo fotoaparatu taip greitai, kaip tik galėjo.

– Jos tėvai? – Lorė išgirdo, kaip nustebo Betė. – Ką gi, malonu...

– ...jų vestuvės... – išgirdo motinos balsą.

– ...apsivedė... – atsklido iš Endriaus pusės.

– Dieve, kas per maišatis, – tyliai ištarė Dreikas.

Netrukus Lorę apkabino putlios Betės rankos.

– Jūs susituokėt?! O Lore! O Dreikai! Aš taip džiaugiuosi dėl jūsų! Aš jau seniai sakau – paklauskit Džimo, jei netikit, kad jūs priklausote vienas kitam. Aš buvau tikra, kad jūs įsimylėję! O mažoji Dženifer? Ką ji apie tai galvoja? Oi, aš tuoj verksiu!

Tai pasakiusi Betė iš tikro prapliupo verkti ir verkė dar ilgai po to, kai Dreikas jau buvo išlydėjęs Bobą Skotą prie mašinos.

Dėkingas reporteris pažadėjo jaunavedžiams, kad išspausdins jų nuotrauką žurnalo viršelyje, o jų istoriją papasakos sulankstomoje įklijoje, kurioje bus daugybė spalvotų nuotraukų. Mandagiai, bet ryžtingai sodindamas vyruką į automobilį, Dreikas kalbėjo pabrėžtinai trumpais sakiniais.

Betė maloniai pasisiūlė pasiimti Dženifer pas save į namus, kad Lorė, Dreikas ir Perišai galėtų atsikvėpti po viso jaudulio. Lorės tėvai nuėjo susidėti daiktus kelionei, nes po valandos jau turėjo išvykti, kad spėtų į pirmąjį pastorių susirinkimą, kuris turėjo įvykti tą vakarą.

Lorė užlipo į viršų, nusimetė drabužius ir nuėjo į dušą. Ji stovėjo po karšto vandens srove tikėdamasi, kad vandens čiurkšlės išsklaidys susikaupusią įtampą.

Kai galų gale ji užsuko čiaupus, atstūmė skaidraus stiklo dušo duris ir siekė rankšluosčio, jai teko staiga atšokti atgal – tarpduryje stovėjo Dreikas. Lorė vikriai pagriebė rankšluostį ir priglaudė prie savęs.

– Gali nesidangstyti, – pasakė Dreikas, – šiaip ar taip, jau mačiau viską, ką buvo galima pamatyti.

– Gerai. Nesidangstysiu, – nepatenkinta pasakė Lorė ir pradėjo šluostytis. Nuo jos sklindantis atšiaurumas sustabdė Dreiką. Ji šluostėsi kūną kruopščiai, mechaniškai, visiškai ignoruodama Dreiką ir tai jį dar labiau trikdė. Jau geriau ji būtų bėgusi pasislėpti.

– Aš jau anksčiau esu tave įspėjęs, kad namuose nuoga nevaikščiotum, – pasakė Dreikas.

– Aš nevaikščiojau, aš maudžiausi ir nesitikėjau žiūrovų.

Pabaigusi šluostytis, Lorė iš stalčiaus išsitraukė kelnaites, apsimovė jas ir dailiai pasitaisė ties ta vieta, kur prasidėjo grakščios, lygios jos šlaunys. Dreikas, atsirėmęs į komodą, negalėjo atplėšti nuo jos akių.

Lorė vėl įkišo ranką į stalčių ir ištraukė nėriniuotą liemenėlę. Tačiau dar jai nespėjus jos už-

segti, Dreikas išplėšė ją Lorei iš rankų ir numetė ant grindų. Lorė tik abejingai gūžtelėjo pečiais ir apsivilko megztinį tiesiai ant nuogo kūno. Ir toliau nekreipdama jokio dėmesio į Dreiką, ji užsimovė kelnes, kurias buvo atsinešusi į vonios kambarį.

Vos tik Lorė spėjo užsisegti džinsus, Dreikas metėsi prie jos, smarkiai apkabino ir įsisiurbė į lūpas. Rankomis glostė Lorei nugarą. Lorė stengėsi nereaguoti į jo veiksmus ir išlikti rami. Pagaliau Dreikas pakėlė galvą ir tarė:

– Tu atrodai labai nusiminusi.

Lorė stūmė jį nuo savęs sakydama:

– Tikriausiai taip ir yra.

– Viskas pakrypo nenumatyta linkme, ar ne? – patylėjęs paklausė Dreikas.

– Tikrai taip, – atsiliepė Lorė. – Ar tu turi nors kokį supratimą, kokią sumaištį sukėlei mano gyvenime? Mano tėvų gyvenime? Ar tau rūpi kas nors be tavęs paties? – ji giliai ir trūkčiodama įkvėpė. Aš atsiprašysiu už apmaudžią savo motinos klaidą, bet ji bent jau nuoširdžiai klydo. Nieko panašaus iš viso nebūtų atsitikę, jei tu nebūtum taip įžūliai pamelavęs.

Lorė žvelgė į Dreiką su panieka.

– O ar aš ką nors kaltinu? – tyliai paklausė Dreikas. – Turbūt dabar turėčiau pasakyti, kad pjaunu tai, ką pasėjau, arba kad neįmanoma pabėgti nuo savo paties nuodėmių.

– Tu visada žinai, ką pasakyti, ar ne? Niekada nepamiršti savo teksto.

Lorė piktai ir išdidžiai norėjo pražingsniuoti pro Dreiką, bet jis spėjo sugriebti ją už rankos ir pritraukti prie savęs.

– Lore, mažoji ugnies kurstytoja! Tu visą laiką užimi gynybos pozicijas ir visada esi pasiruošus kovai. Kodėl negalėtum bent kartą pasiduoti? – Dreikas lūpomis prisilietė prie Lorės smilkinio. – Ar niekada nepagalvojai, kad man visai patinka, kai visi galvoja, jog tu mano žmona. Tai mane apsaugo nuo liežuvautojų. Ir mes galėtume...

Lorė taip pastūmė Dreiką, kad jis apstulbo.

– Ką, ką mes galėtume?! – Lorė jau šaukte šaukė. – Gyventi šitame išgalvotame pasaulyje, kurį tu sukūrei? – ji karčiai nusijuokė. – Tavo arogancija, pasipūtimas ir nejautrumas yra neišsenkantis mano nuostabos šaltinis, Dreikai. Ar tu tikrai įsivaizduoji, kad man patiktų apsimesti tavo žmona?

Dreikas atsuko Lorei nugarą ir susikišo rankas į kišenes. Jis taip darydavo, kai užsisklęsdavo savyje. Tai rodė, kad jis yra pažeidžiamas.

– Aš turėjau žmoną, – sumurmėjo Dreikas. – Jau sakiau tau...

– O taip! – atkirto Lorė. – Tu man viską papasakojai apie savo žmoną. Tu ją mylėjai ir dabar vengi bet kokių emocinių saitų.

Lorė priėjo prie Dreiko iš nugaros pusės ir atgręžė jį į save.

– Leisk man štai ką *tau* pasakyti. Aš nenoriu būti tavo žmona. Nei tikra, nei apsimestine. Man jūsų pasipiršimas, misteri Slounai, visai nepatinka. Ir aš visai nesuprantu, kodėl jūs vis mėginate mane įsitempti į savo lovą. Ar jums neatrodo, kad joje bus per mažai vietos man, jums ir jūsų žmonos vaiduokliui?

Dreiko skruostų oda taip įsitempė, o raukšlės prie burnos taip akivaizdžiai pagilėjo, jog Lorė ėmė bijoti, kad jis jai trenks. Dreikas skausmingai sugriebė ją už pečių ir prisitraukė prie savęs. Lorė jautė, koks pyktis verda jame. Staiga pasigirdo Endriaus balsas:

– Lore, Dreikai, aš noriu minutėlę su jumis pasikalbėti, jeigu galima.

Po šių žodžių jie išgirdo nedrąsų beldimą į duris.

Reikėjo dar kelių sekundžių, kad Dreiko pyktis atslūgtų. Lorė pajuto, kaip po truputį glemba jo rankos, kol galiausiai jis jas visai nuleido.

– Tėveli, – virpančiu balsu atsiliepė Lorė, – ko tu nori?

– Na, aš nenoriu jūsų trukdyti, bet tai svarbu, bent jau mamai ir man.

Lorė per petį atsargiai žvilgtelėjo į Dreiką.

– Užeik, – pakvietė ji tėtį.

Endrius skubiai įėjo į kambarį ir dar kartą atsiprašė už netikėtą įsibrovimą. Tada pasakė:

– Mes netrukus turėsime išvykti, todėl norėjau paklausti jau dabar, ar jūs patenkinsite seno žmogaus užgaidą.

Akies kraštu Lorė matė, kad Dreikas priėjo ir atsistojo šalia jos. Lorė lyg gindamasi sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Kas tai per užgaida, tėveli? – paklausė ji apgaulingai ramiu balsu.

– Aš visada jaučiau, kad tau viskas būtų buvę geriau su Poliu, jei aš būčiau sutuokęs jus savo bažnyčioje. Žinau, kad tai senamadiškas požiūris, – skubiai pridūrė, kai Lorė pradėjo protestuoti. – Bet prašau jūsų, Lore, Dreikai, leiskite man atlikti jūsų sutuoktuvių apeigas.

11 skyrius

Lorė spoksojo į savo tėvą, mėgindama suvokti jo žodžių prasmę. Dreikas stovėjo prie pat jos. Lorė jautė jo žvilgsnį, kai jis iš viršaus žvelgė į ją. Tėvas laukė kokio nors atsakymo. Galiausiai Lorė nervingai nusijuokė ir pasakė:

– Tėti, tai visai nebūtina.

– Žinau, Lore, bet prašau patenkinti mano prašymą. Nei tavo mamai, nei man niekada nepatiko, kad tu ištekėjai už žmogaus, kurio mes nebuvome anksčiau sutikę, o vestuvių ceremonija buvo civilinė ir šalta. Kai tavo vedybos tau neatnešė jokios laimės, tik nereikia to neigti – žinau, kad nebuvai laiminga – mes jautėmės esą už tai atsakingi. Mums atrodė, kad reikėjo glaudžiau bendrauti su tavimi

ir tavo vyru. Šį kartą aš noriu būti tavo santuokos, tavo šeimos dalimi.

Jo akys sušvelnėjo ir jis abiem rankom suėmė šaltą ir drėgną Lorės ranką.

– Didžiausias mano troškimas buvo atlikti jūsų abiejų, tavo ir Elenos, santuokos sakramentą. Atsimeni, aš juk atlikau Elenos sutuoktuvių apeigas. Leisk man sutvirtinti ir tavo su Dreiku santuoką.

Lorę smaugė ašaros ir ji tik linktelėjo galva. Nors mėgino kalbėti, nieko iš to neišėjo – baisiai spaudė krūtinę. Kaip nemalonu jai buvo apgaudinėti šį švelnų, mylintį žmogų, kuris jai padovanojo gyvenimą ir visada linkėjo tik laimės. Ji jau žiojosi sakyti jam visą tiesą, bet lūpos buvo kaip guminės ir jai nepakluso.

Tik ant pečių uždėta Dreiko ranka jai buvo tvirta atrama.

– Mums tai bus garbė. Kalbu už mus abu, – paaiškino Dreikas.

– Oi, kaip gerai! – apsidžiaugė Endrius ir sudėjo rankas lyg maldai. Pilkos jo akys švietė džiaugsmu. – Eisiu žemyn pasakyti mamai. Ji bus tokia laiminga! Mes lauksime jūsų apačioje.

Ir jis išskubėjo iš kambario, uždarydamas paskui save duris.

Būtų galima diskutuoti dėl to, kas ėmėsi iniciatyvos, tačiau Lorė atsidūrė Dreiko glėbyje, o jos galva pasislėpė jo peties linkyje. Visas Lorės liūde-

sys, pyktis ir kaltė prasiveržė ašarų srautu, nuo kurio Dreiko marškiniai priekyje permirko kiaurai.

Dreikas nieko nekalbėjo, tik savo tylėjimu pritarė ir guodė Lorę. Glostydamas jos rausvaplaukę galvą ir tapšnodamas per nugarą jis laukė, kol išseks ašarų fontanas. Pagaliau Lorė išsikvėpė ir aprimo, bet vis tiek buvo beviltiškai nusiminusi.

Kai Lorė prabilo, jos žodžiai buvo tokie duslūs, jog Dreikui teko pasilenkti, kad ją išgirstų.

– Aš esu baisiausia veidmainė. Keikiu tave už tavo melą, o pati darau viską, kad tas melas amžinai gyvuotų, – ji garsiai šniurkštelėjo nosį. – Aš tiesiog negaliu jo įskaudinti.

– Tiki ar ne, o aš tikrai abejoju tuo, kad tiki, tačiau aš irgi nenoriu griauti jų iliuzijų. Kai pamačiau, kaip tu kaupiesi pasakyti jam tiesą, negalėjau to leisti. Turėjau įsikišti.

Jis lengvai atstūmė Lorę ir nušluostė ašaras nuo skruostų.

– Oriai atlaikykime tą vestuvių ceremoniją. Mes žinome, kad tai nieko nereiškia. Teisiškai tai negalios. Vėliau ką nors sugalvosime.

Dreikas pastebėjo pykčio blyksnį Lorės akyse ir numanė jo šaltinį.

– Aš tavęs neapleisiu, Lore, – pasakė jis. – Aš prisiimu visą atsakomybę. Dabar eik ir nusiprausk. Jie laukia mūsų.

Ir prieš jai išeinant jis švelniai pabučiavo Lorę į kaktą.

– Skelbiu jus vyru ir žmona. Ką Dievas sujungė, žmogus teneišskiria, – Endrius ištarė žodžius, kurie jei būtų juridiškai teisėti, būtų sujungę Lorės ir Dreiko gyvenimus amžiams. – Gali pabučiuoti savo nuotaką, sūnau!

Dreikas uždėjo rankas ant Lorės pečių ir pasuko ją į save. Mėgindamas perprasti jos nuotaiką, atidžiai pažvelgė jai į akis, o tada pasilenkė ir švelniai pabučiavo į lūpas. Tai buvo trumpas, bet aistringas bučinys. Lorė pajuto jį visu savo kūnu.

Juos apsupo Endrius, Alisa, Betė ir visi trys vaikai. Alisa norėjo, kad ceremonijoje dalyvautų ir vaikai. Betė verkė per visas apeigas, o vaikai stovėjo tylūs, baimingai klausydamiesi Endriaus balso ir stebėdami, kaip Endrius pagarbiai pasirašė už Dženifer. Lorė ir Dreikas taip pat pasirašė savo priesaiką.

Bet kuriuo kitu atveju Lorė tai būtų palaikiusi nuostabiausia vedybų ceremonija pasaulyje. Nors pati aplinka ir apranga nebuvo tam skirti, ji jautė, kad prisiekdama Dreikui ji tai darė nuoširdžiai. Tai buvo jaudinantis vyksmas. Ji prisiekė jam meilę ir kūno bei sielos ištikimybę. Darė tai visai ne todėl, kad tokius žodžius tikėjosi išgirsti liudytojai. Ji norėjo, kad Dreikas suprastų, kad ji iš tikro turi galvoje tai, ką sako.

Lūpos tik patvirtino tai, ką širdis jau seniai žinojo. Tas gilus, nepakenčiamas, bet saldus ilgesys, kurį jautė Dreikui, buvo ne kas kita, o meilė. Meilė. Taip, Lorė jį mylėjo. Nors ir matė jo trūkumus, prieštaringą temperamentą, tačiau tai neatsiliepė jos jausmams. Jis išprovokuodavo Lorės pyktį dažniau negu bet kas kitas, bet ji vis vien jį mylėjo.

Tačiau tai neturi prasmės, mąstė Lorė, nes jis jau kartą mylėjo. Mylėjo stipriai ir amžinai. Jo širdyje nebuvo vietos jokiai kitai moteriai, išskyrus Sjuzaną. Dreikas buvo sąžiningas su ja, tokia ir ji jam turėjo būti. Ji prisipažino mylinti, jeigu ne jam, tai bent sau pačiai.

Po ceremonijos Dreikas stipriai pabučiavo Betę į lūpas, o ji teatrališkai suvaidino krintančią iš kojų. Po to jis džiugiai apkabino Alisą ir paspaudė ranką Endriui, kuris paplojo Dreikui per nugarą. Tada Dreikas atsiklaupė, paėmė ant rankų Dženifer, priglaudė ją ir ūsais pakuteno jai skruostą. Nuo to Dženifer visada pradėdavo kikenti.

Beveik buvo galima patikėti, kad tai džiaugsminga šventė, jei ne nuotakos veidas. Jis buvo išblyškęs, o Lorės kūną retsykiais suvirpindavo drebulys, ir atrodė, kad ji ypač stengiasi suvaldyti savo emocijas.

Netrukus Perišai susiruošė į kelionę. Jų manta jau buvo sudėta į išsinuomoto automobilio baga-

žinę, o jie patys stovėjo namo prieangyje ir sakė paskutinius atsisveikinimo žodžius.

Alisos akys žvilgėjo nuo ašarų, kai ji bučiavo Dženifer, o Dženifer į bučinį atsakė irgi neslopindama jausmų. Lorė apkabino savo tėvus taip, lyg jie būtų buvę gelbėjimosi lynas. Kai jie jau buvo mašinoje ir leidosi stačia nuokalne, jie vis dar mojavo atsisveikindami ir žadėjo skambinti bei rašyti. Visą tą laiką Dreikas stovėjo šalia Lorės ir vaidino mylintį vyrą. Viena ranka jis laikė Dženifer, o kita buvo apkabinęs Lorę per liemenį.

– Viešpatie, ir kas per diena! – atsiduso Dreikas ir sudribo ant sofos. Po to užsikėlė Dženifer ant kelių.

– Lore, nevirk šiandien nieko pietums. Bus gerai ir užkandžiai, nes, žinau, tu irgi pavargusi.

– Gerai, Dreikai, tik išimsiu kelis produktus iš šaldytuvo, – ir ji išskubėjo į virtuvę. Kažkodėl ją pradėjo erzinti buvimas vienoje patalpoje su Dreiku.

Po lengvo užkandžio Dženifer buvo išmaudyta ir paguldyta miegoti. Ji išvargo po dienos įvykių ir dar valgydama tapo irzli. Lorei palengvėjo, kai irzlus vaikas buvo paguldytas į lovą. Ji grįžo į virtuvę į indaplovę sudėti indų, bet juos jau buvo sudėjęs Dreikas.

– Tau nereikėjo vargintis, Dreikai, aš būčiau tai padariusi, – pasakė Lorė.

Dreikas nusišypsojo per petį.

– Tu turėjai pakankamai vargo su Dženifer. Aš pasirinkau lengvesnę išeitį.

– Mergaitė buvo labai pavargusi. Ji paprastai taip blogai nesielgia, ypač kai tu esi šalia. Tikiuosi, kad ji nepradeda sirgti.

Dreikas nusijuokė ir, priėjęs prie Lorės, ją apkabino.

– Kalbi visai kaip motina, – sušnibždėjo jai į plaukus.

– Iš tikrųjų? – šaltai atsiliepė Lorė. Ji atsitraukė nuo Dreiko ir nuėjo prie virtuvės kriauklės įsipilti stiklinę vandens.

Tokia Lorės reakcija Dreiko neišgąsdino. Jis priėjo prie Lorės iš nugaros ir padėjo rankas ant kriauklės iš abiejų jos pusių. Nosimi nustūmė plaukus nuo kaklo ir pradėjo meiliai kandžiotis.

– Dreikai... – sumurmėjo Lorė.

– Tavo oda tokia neįtikėtinai švelni, – suniurzgė Dreikas.

Lorę supurtė drebulys, kai Dreikas liežuvio galiuku ėmė laižyti jai už ausies.

– Prašau, Dreikai, – maldavo Lorė ir mėgino apsisukti. Dreikas pasidavė, bet tik tam, kad matytų ją iš priekio. Dabar Lorė buvo prispausta prie kriauklės standaus jo kūno.

Dreikas paėmė Lorę už rankų ir padėjo jas sau ant krūtinės, kad Lorė galėtų jausti, kaip plaka jo

širdis, kokia šiluma sklinda nuo jo odos po plonais marškiniais ir galėtų jausti garbanotus plaukus ant jo krūtinės.

– Lore, ar tu suvoki, kad kai kuriose kultūrose santuoka tik tada laikoma legali, kai pora susituokia bažnyčioje, o jų sąjungą palaimina Dievas? Tokiu atveju mes būtume vedę. Civilinė ceremonija dažnai nereiškia nieko.

Rankomis Dreikas sklaidė Lorės plaukus. Jo pirštai hipnotizuojančiai ritmiškai masažavo jai smilkinius. Pirmiausia pabučiavęs kaktą jis perėjo prie jos užmerktų akių, po to prie skruostų. Kiekvienas bučinys buvo lėtas ir apskaičiuotas, lyg Dreikas būtų norėjęs lūpomis išdeginti amžiną žymę jos odoje.

Jis čiulpė Lorės lūpas gundydamas, kol visiškai jas užvaldė. Nei lūpos, nei dantys netapo nenugalimu barjeru landžiam Dreiko liežuviui, trokštančiam įsiveržti į Lorės burną. Pats Dreikas, prisiglaudęs prie Lorės, elgėsi taip, kad buvo visiškai aišku, jog bučinys tebuvo to visa apimančio noro galutinai užvaldyti Lorę simbolis.

Pakliuvusios į Dreiko spąstus Lorės kojos neteko jėgų, lyg būtų iš vandens, tačiau rankos buvo tvirtos. Jos nuslydo Dreiko krūtine į viršų ir tvirtai apkabino jo kaklą. Pati Lorė dar stipriau prisiglaudė prie Dreiko, džiaugdamasi tuo saldžiu jo kūno tvirtumo ir švelnumo kontrastu. Ji dar kartą suvokė, kaip tobulai jie vienas kitą papildo.

– Lore, – šaižiai ištarė Dreikas, – tu įkalinai mane kažkur tarp dangaus ir pragaro, bet turiu pripažinti, kad šitas pragaras yra saldesnis už viską, ką iki šiol buvau patyręs.

Jis siaubė Lorės kaklą, bet ji pati to norėjo ir mielai pasidavė jo dantims ir liežuviui, kurie, atrodo, pažinojo Lorę geriau už ją pačią. Jiems nereikėjo ilgai ieškoti pažeidžiamų vietų, atrodė, kad jie instinktyviai, be didelių pastangų jas randa.

Lorė galėjo būti Dreiko žmona visomis prasmėmis. Ji norėjo ja būti, ir mintyse jau buvo. Moraline prasme jos sąžinė buvo švari. Dievui ir jo teisėtam tarpininkui žemėje ji prisiekė meilę šitam vyrui. Pažadėjo jam savo gyvenimą. Niekas nebūtų galėjęs sugriauti jos įsitikinimo, kad jos priesaika buvo tikra ir juos jungianti.

Tačiau Dreikas nieko neprisiekė.

Jis pakartojo poetiškus žodžius, pažįstamas eilutes, bet jo žodžiai neplaukė iš širdies gilumos. Norėdamas apsaugoti Lorę ir iš pagarbos jos tėvams jis įtikinamai suvaidino savo vaidmenį. Tačiau pati Lorė juk žinojo, kad jo motyvas nebuvo meilė. Jo meilė buvo dingusi amžiams, palaidota kape ir to niekaip nebuvo galima pakeisti.

Dabar Dreikui jos reikėjo. Ji buvo jo glėbyje ir mėgavosi aistringais jo bučiniais. Jeigu dabar Lorė pasiduotų tam jo jausmui ir su juo pasimylėtų, tai kiek laiko reikėtų Dreiko aistrai išblėsti? Per kiek

laiko jis pasitrauktų į savo pasaulį, kaip kad padarė Polis? Kai reikės jo meilės sielos žaizdoms užgydyti, ar bus galima jį prisišaukti? Lorė negalėjo rizikuoti. Jau geriau gyvens visai be jo meilės, negu tenkinsis jos trupiniais.

Prireikė šiek tiek laiko, kol Dreikas suvokė, kad paniški Lorės judesiai visiškai nėra sukelti aistros. Ji kovojo su juo, norėjo išsivaduoti. Visa tai taip jį nustebino, kad jis nedelsdamas ją paleido. Lorė jį pastūmė ir išlėkė iš kambario. Kai ji jau buvo užbėgusi iki pusės laiptų, Dreikas pašaukė ją vardu:

– Lore!

Jo balsas buvo švelnus. Todėl tik dar labiau kaustė. Lorė sustingo viduryje laiptų, bet neatsisuko. Žinojo, kad jei pažvelgs į jį, pražus amžiams. Netgi dabar, jei tik jis pasakytų, kad myli ją, ji pultų jam į glėbį ir išsivaduotų nuo ją kamuojančios kančios. Mintyse ji šaukte šaukė: „Pasakyk, kad myli mane!“

– Lore... – buvo matyti, kad Dreikas abejoja, bet jis tik palinkėjo jai labos nakties.

Tai buvo viskas, ką jis pasakė.

Kažkas pažadino Lorę. Nuojauta, kad kažkas negerai, kažkas atsitiko. Minutėlę pasiklausiusi ir nieko neišgirdusi, ji numetė nuo savęs antklodę ir atsikėlė iš lovos. Jos chalatas gulėjo ant kėdės prie lovos ir ji apsivilko jį prieš išeidama į tamsų koridorių.

Pirmiausia ji pagalvojo apie Dženifer. Priėjo prie mergaitės miegamojo durų. Lova buvo tuščia. Lorė pamėgino užslopinti viduje kylančią paniką ir nuėjo į vonios kambarį. Dženifer nebuvo ir ten.

Kliūdama už savo chalato padurkų ji nulėkė laiptais žemyn ir patikrino kambarius apačioje. Dženifer niekur nesimatė. Vildamasi, kad vaikas užsimanė sausainio ar atsigerti, Lorė nuėjo į virtuvę ir įjungė šviesą. Viskas veltui. Dženifer nebuvo ir virtuvėje. Tik galinės durys buvo praviros ir pro jas veržėsi šaltas nakties oras. Lorei stojo širdis.

Vaikas pagrobtas!

Tokia buvo pirma į galvą šovusi mintis. Dreikas buvo įžymybė, todėl jis ar jo dukra galėjo lengvai tapti kokio bepročio, trokštančio pralobti ar išgarsėti, taikiniu.

Lorė norėjo mestis stačia galva pro duris ir pati ieškoti vaiko, bet stabtelėjo viduryje kambario. O ką jei pagrobėjai vis dar čia? Juk jie ją lengvai nugalės. Lauke buvo tamsu ir šalta, o Lorė neturėjo jokio ginklo.

Ji įbėgo į Dreiko kambarį ir stipriai papurtė jį už nuogo peties.

– Dreikai, pabusk! – sušuko iš baimės virpančiu balsu. Jos balsas skambėjo beveik kaip kūkčiojimas. – Dreikai, prašau tavęs, atsibusk!

Dreikas pašoko iš miego, atsisėdo ir pradėjo žiūrėti į Lorę nieko nematančiomis, ką tik pažadinto žmogaus akimis.

– Lore, kas atsitiko?!

– Dženiferė. Ji... ji dingo. Aš atsibudau, nes kažką išgirdau. Man atrodo, kad išgirdau uždarant galines duris. Aš pagalvojau, kad pagrobėjai...

Lorė mikčiojo ir sunku buvo suprasti, ką ji nori pasakyti, bet Dreikas suvokė, kad ji siaubingai išsigandusi. Be to, jam užteko to, ką ji pasakė.

Jis nusimetė antklodę ir vienu lanksčiu lyg gyvūno šuoliu iššoko iš lovos.

Pribėgęs prie durų pagriebė savo veliūrinį chalatą, užsimetė jį ir išskubėjo paskui Lorę, kuri jau leidosi į virtuvę.

Dreikas priėjo prie laukujų durų ir pažvelgė į nakties tamsą.

– Ar mums nereikėtų išsikviesti policijos? – grąžydama rankas drebančiu balsu paklausė Lorė. – Dreikai, ką... – bet ji negalėjo tęsti, nes pradėjo raudoti.

– Nusiramink, Lore, – tildė ją Dreikas. – Isterika nieko nepadės. Taip, iškviesk policiją. Aš nueisiu į pašiūrę pasiimti žibintuvėlio.

– Bet jie vis dar gali būti lauke. O Dreikai, neik!

– Kas tie *jie?* – paklausė Dreikas. – Mes netgi nežinome, kas iš tikrųjų atsitiko. Bet prisiekiu Dievu, jei Dženifer kas nors nutiko, aš užmušiu...

Tačiau jis negalėjo baigti sakinio, nes nuskambėjo klausimas:

– Ar jūs ieškote naktinės klajūnės?

Du paklaikę žmonės, stovintys kambario viduryje, vienu judesiu atsisuko ir išsižioję ėmė spoksoti į Betę, laikančią ant rankų Dženifer.

– O Viešpatie! – sušuko Lorė ir ranka pridengė burną. Po to pribėgo prie Betės pasiimti vaiko. Ji priglaudė Dženifer prie savęs ir sūpavo ją pirmyn atgal su palengvėjimu, bet dar sunkiai galėdama patikėti, kad vaikas atsirado.

– Kas atsitiko? – paklausė Dreikas netvirtu balsu. Jis laikė priglaudęs ranką prie mergaitės nugarytės.

– Aš giliai miegojau, – pradėjo pasakoti Betė, – kai išgirdau kažką prie galinių durų. Žinoma, aš tiesiog ***žinojau,*** kad tai įsilaužėlis ar prievartautojas, ir mane apėmė panika. Aš niekada nepriprasiu prie to, kad Džimo amžinai nėra, o aš turiu būti namie viena.

Betės akys vis krypo į nuogą Dreiko krūtinę chalato iškirptėje.

– Tačiau aš nutariau, kad tai nelabai protingas prievartautojas, nes jis kėlė labai daug triukšmo, mėgindamas atidaryti duris. Aš ne tiek bijojau, kiek man pasidarė smalsu, kas vyksta. Nuėjau į virtuvę ir atsargiai pažvelgiau pro langą. Ant laiptelių stovėjo Dženifer ir mėgino atidaryti duris. Kai aš ją įleidau, ji tiesiu taikymu nulėkė į Selės kambarį. Pasirodo, ji ten buvo pamiršusi savo kiškutį. Kai ji rado tai, ko atėjo, apsisuko eiti namo. Aš nutariau geriau eiti kartu su ja, kad jai nieko blogo neatsi-

tiktų. Ar įmanoma buvo įsivaizduoti, kad ši maža išdykėlė išeis iš namų vidury nakties niekam nieko nepasakiusi?

– Mergaitė buvo pavargusi, kai aš ją guldžiau, o ji iš nuovargio net nepastebėjo, jog nebeturi kiškučio. Kai prabudo vidury nakties ir suvokė, kad žaislo nėra, išėjo jo ieškoti, – paaiškino Lorė ir nusišypsojo Dženifer, kuri glaudė prie savęs kiškutį ir mieguistai žiovavo. Lorė nubraukė susivėlusias garbanėles nuo skruostukų su duobutėmis ir juos pabučiavo.

Dreikas ištiesė rankas į dukrą, paėmė ją ir pasistatė priešais save. Tada parodė ženklais, pabrėždamas kiekvieną žodį:

– „Niekada daugiau nebėk nuo manęs ir Lorės. Tai mus..."

Dreikas bandė atsiminti žodžio „gąsdina" ženklą, bet jam teko kreiptis pagalbos į Lorę. Ji parodė jam ženklą ir jis tęsė:

– „Tai mus gąsdina ir liūdina. Mes nežinojome, kur tu pradingai. Jei vėl taip padarysi, man teks tave prilupti".

Apatinė Dženifer lūpa ėmė drebėti, nes ji žinojo, kad tėvelis kalba rimtai. Baigęs šnekėti Dreikas apkabino mergaitę, tvirtai prispaudė prie savęs ir užsimerkė nuo minties, kas būtų galėję atsitikti. Mergaitė taip pat tvirtai apkabino jo kaklą, nors vis dar nepaleido ir kiškučio. Dreikas pakėlė ją ant rankų ir išsinešė iš virtuvės.

– O Dieve, aš...

Bet Lorė neleido jai baigti.

– Ačiū Bete, – padėkojo ji Betei, – negaliu apsakyti, kaip man palengvėjo, kai pamačiau tave su mergaite ant rankų. Aš buvau ką tik pakėlusi Dreiką ir mes abu jau įsivaizdavome baisiausius dalykus.

Lorė buvo dėkinga kaimynei, bet visiškai nepasiruošusi klausytis energingų jos monologų.

– Na, man reikia bėgti pas savo vaikus. Labanaktis. O tu eik į viršų su savo maža šeimynėle, Lore, – pasakė Betė. Ji užjausdama palietė Lorės ranką ir išskubėjo pro galines duris. Prieš eidama į viršų Lorė patikrino, ar durys tikrai užrakintos. Dar negalėjo atsigauti po patirtos baimės.

Dreikas vis dar sėdėjo Dženifer kambaryje ant jos lovos krašto ir glostė dukters kaktą, nors mergaitė jau ramiai snaudė. Pamatęs Lorę jis pasilenkęs pabučiavo vaiką ir išėjo iš miegamojo kartu su Lore. Kai jie priėjo holą, Dreikas pasakė:

– Tu drebi, Lore.

– Taip, nežinau, ar nuo šalčio, ar nuo baimės.

– Gal norėtum vyno ar šiaip ko nors išgerti?

– Ne, man viskas bus gerai, – atsakė Lorė, kai jie pasiekė didžiojo miegamojo duris. Ji pažvelgė į Dreiką šypsodamasi, bet šypsena bemat dingo nuo jos lūpų, kai jo veide pamatė nuogą alkį. Tokį alkį, kurio nebuvo įmanoma nepastebėti. Jie ilgai negalėjo atitraukti žvilgsnio vienas nuo kito.

Dreikas nelietė Lorės, bet to ir nereikėjo. Ji puikiai jautė Dreiko kūną, kuris, atrodo, traukte ją traukė. Jie artėjo vienas prie kito kaip priešingų polių magnetai. Juos traukė instinktyvi, protu nevaldoma jėga. Kai galiausiai jie priartėjo, stipriai apsikabino, tarsi bijotų išsiskirti. Lorė nebesipriešino, kai Dreikas pakėlė ją ant rankų ir nunešė į miegamąjį, kur švelniai paguldė ant pagalvių. Vienu greitu judesiu Dreikas nusimetė chalatą ir kelnaites. Nuogas ir žavingas jis atsigulė šalia Lorės, lyg pagonių dievas, pasiruošęs meilės ritualui.

– Prašau, Lore, nekalbėk. Negalvok. Dėl Dievo meilės, negalvok. Tik jausk. Jausk, – prašė Dreikas.

Jo rankos iš naujo pradėjo tyrinėti jos kūną. Neskubėdamas, pamažu Dreikas nuvilko Lorei naktinukus. Tada prisitraukė ją ir laikė suspaudęs taip karštai ir tvirtai, kad tik švelnumas šiek tiek atleido gniaužtus. Lūpomis Dreikas prigludo prie Lorės lūpų, o jo rankos glostė jos kūną, įkvėpdamos jam gyvybę.

Lorės pečiai, krūtys ir pilvas mėgavosi jo glamonėmis. Dreikas atsiklaupė virš Lorės ir karštom lūpom bučiavo jos krūtis. Prisilietimas prie slapčiausios jos vietos privertė ją išsilenkti lanku po Dreiko delnu. Palietęs intymiausią vietą Dreikas įsitikino, kad ji šilta ir drėgna, trokšta jo.

Dreiko prisilietimas buvo švelnumo viršūnė ir toks dangiškai intymus, kad Lorė sukūkčiojo nuo niekad anksčiau nepatirto jausmo.

– Lore, tu esi nuostabi... moteris... skirta man, – Dreikas kalbėjo padrikai, bet jei ir iš viso nebūtų kalbėjęs, Lorė vis vien būtų žinojusi, ką jis galvoja. Jo lūpos ir pagarbus prisilietimas pasakė jai viską, ką reikėjo žinoti.

Polio žodžiai persekiojo Lorę lyg vaiduokliai. Ji niekaip nesugebėjo jo patenkinti. Dabar jau žinojo, kad nelabai to ir norėjo. Bet Dreikas buvo visai kas kita. Ji norėjo, kad jo kūnas džiūgautų taip, kaip džiūgavo jos.

Lorės rankos klaidžiojo standžia oda, maigydamos pakeliui sutiktus raumenis. Ji galutinai nusimetė kuklumo apsiaustą, užmiršo visus stabdžius ir teikė begalinį džiaugsmą Dreiko vyriškumui.

– Lore... – šnibždėjo Dreikas, – o taip, taip, brangioji, mylėk mane.

Jis priglaudė galvą prie Lorės kaklo ir dar tvirčiau ją apkabino.

Dreiko reakcija įkvėpė Lorei pasitikėjimo, ir užgaulūs Polio žodžiai nuėjo į užmarštį, kai ji išgirdo duslias pasitenkinimo dejones. Dreikas vis kartojo ir kartojo jos vardą. Jis suėmė jos veidą į delnus ir stipriai pabučiavo į lūpas. Jau buvo bepradedąs tikėti savo pergale. Šiek tiek abejodamas jis pažvelgė į ją. Lorė pakėlė vieną ranką ir pirštais pradėjo vedžioti jo veidu. Apvedė lūpas, išlygino ūsus. Abu negalėjo atitraukti akių vienas nuo kito.

– Lore, – atsiduso Dreikas.

Lorė pajuto, kaip jis ateina. Tada užsimerkė ir pritraukė jo galvą prie savosios. Kai pajuto jį visą savyje, garsiai ištarė jo vardą. Nuostabiausia, kad tuo viskas nesibaigė, ne taip kaip su Poliu. Šnibždėdamas meilius žodelius Dreikas toliau mėgavosi Lore. Sumaištis Lorės kūne stiprėjo, užvaldydama ir širdį, ir sielą. Dreikas triumfuodamas sušuko Lorės vardą, kai jo aistra buvo patenkinta. Ji išgirdo tą šauksmą prieš pat vulkano išsiveržimą jos viduje. Vulkanas nurimo negreit – sprogimai vis tęsėsi.

– Man taip niekad anksčiau nebuvo, – droviai sušnibždėjo Lorė tamsoje.

Jos galva ilsėjosi ant Dreiko krūtinės, o jis laikė ją priglaudęs. Jų kojos buvo susipynusios po antklode. Dreikas palengva glostė jai nugarą.

– Niekada? – paklausė jis švelniai, didžiuodamasis. – Net su...

– Poliu? – nutraukė jį Lorė. – Ne.

Ji liūdnai papurtė galvą.

– Net nežinojau, kad taip gali būti, – prisipažino. Dreiko krūtinės plaukai kuteno jai nosį.

Dreiko juokas, kurį pirmiausia išgirdo jo krūtinėje, nuskambėjo jos ausyje:

– Na, dabar jau žinai, kaip būna, ar ne? – jis paplekšnojo per intymiausią vietą ir tai netrukus vėl virto glamone.

Lorė turėjo apgailestauti dėl to, kas atsitiko, bet kažkodėl nesugebėjo savyje sukelti to jausmo. Jai

visiškai nebuvo apmaudu, nes tai, ką padarė, padarė iš meilės. Žinojo, kad darys tą ir toliau. Dabar tai buvo neišvengiama. Ji daugiau nebenorėjo kovoti su ją apėmusiais jausmais. Tik dar tvirčiau prisiglaudė prie Dreiko.

– Ar tau šalta? – paklausė jis rūpestingai.

– Truputį, – atsakė Lorė.

– Visos antklodės nuspirtos į lovos galą, – apsimestinai nustebęs pasakė Dreikas.

– Keista, – sukikeno Lorė.

Jie vėl užsitraukė antklodes ant savęs. Dreikas švelniai suėmė dantimis Lorės ausį ir vėl ją prisitraukė prie savęs.

– Pažadu, kad nesujauksiu antklodžių šį kartą, – pasakė jis.

– Šį kartą? – netikėdama perklausė Lorė. – Vėl mylėsimės? Dabar?

– O ar tu nenori? – pasiteiravo Dreikas. Net tamsoje Lorė matė, kaip jo antakiai pakilo iš nuostabos.

– Na, aš... – pradėjo ji, bet nebaigė. Dreiko burna, užgniaužusi jos žodžius, kaipmat įtikino. Lorė išgirdo tylų, bet aiškų savo pačios pritarimą:

– Taip, taip.

12 skyrius

Per kitas keletą dienų tvyrojo idilė. Dreikas buvo karštas meilužis ir retai kada paleisdavo Lorę iš savo akiračio. Jam neužteko to, kad jie miegojo vienoje lovoje. Jam reikėjo liesti Lorę jei ne rankomis, tai bent akimis. Jų naktys buvo kupinos aistros, žavinčios juos abu. Dienomis, kai jie būdavo su Dženifer, mergaitė maudėsi jų laimės spinduliuose.

Jie dažnai vykdavo į miestelį ir maldavosi po mažas parduotuvėles, išsidėsčiusias kalvotose vaizdingose gatvėse. Vieną popietę jie aplankė Džoną Medouzą jo medžio dirbinių parduotuvėlėje. Džonas juos pasitiko labai šiltai ir neišsidavė, kad atsimena, kaip šiurkščiai su juo elgėsi Dreikas per jų susitikimą.

Lorė buvo patenkinta, kad Dreikas nuoširdžiai domisi Džono darbu ir mandagiai klausinėja apie parduodamus dirbinius. Du vyrai, tokie nepanašūs, maloniai šnekučiavo. Tačiau Dreikas visą laiką savininkiškai laikė savo ranką ant Lorės pečių.

Tiek Lorei, tiek Dreikui patiko jų dažnos išvykos, tačiau labiausiai jie džiaugėsi tais ramiais vakarais, kuriuos praleisdavo namie sėdėdami prie židinio su vyno taurėmis rankose ir dalydamiesi mintimis.

Lorė paprastai sėdėdavo sofos kampe, o Dreikas gulėdavo padėjęs galvą jai ant kelių taip, kaip ir tą vakarą, kai juos netikėtai aplankė Lorės tėvai. Dreikas pasakodavo apie savo siekius vaizdingai gestikuliuodamas, o jo akys degė vidine liepsna.

Kad ir kokią daug minčių sukeliančią temą jie būdavo pasirinkę, ji greitai išsekdavo ir viskas baigdavosi glamonėmis. Tos rankos, kurios ką tik gestikuliavo, kad pabrėžtų tariamus žodžius, imdavo glostyti Lorę, kol židinio ugnis nublankdavo, palyginti su tuo gaisru, kuris liepsnojo jų širdyse.

Kai prieš grįždami į Nebraską paskambino Lorės tėvai, jai nereikėjo apsimetinėti laiminga, ji tokia jautėsi iš tikrųjų. Lorė norėjo įkalbėti tėvus dar kartą stabtelėti Šnabždesiuose, bet svarbūs reikalai vertė juos vykti namo iš karto po pastorių konferencijos. Prieš padėdama telefono ragelį Lorė juos patikino, kad jaučiasi laiminga. Tuo metu jos laimė liejosi per kraštus.

Po pamokų su Dženifer jie visi leisdavosi į ilgus pasivaikščiojimus. Betė su vaikais dar nebūdavo atėję į savo ženklų pamokas. Lorė dažnai pasiimdavo su savimi maisto. Jie atsisėsdavo ant senų antklodžių prie upelio po dabar jau belapėmis drebulėmis ir neskubėdami suvalgydavo priešpiečius.

Vieną giedrą popietę, kai jie taip iškylavo, baigusi valgyti Dženifer, susirangiusi ant antklodės, užsnūdo. Dreikas atsirėmė į medį ir pasisodino tarp kelių Lorę, kad ji galėtų atsiremti į jo krūtinę.

– Gal užsnūsiu kaip Dženifer, jei taip patogiai įsikursiu, – mieguistai sumurmėjo Lorė ir padėjo galvą Dreikui ant krūtinės.

– Taip ir padaryk, – pritarė Dreikas ir apklojo ją ir save antklode.

Lygus Dreiko kvėpavimas migdė Lorę ir ji netrukus užsnūdo. Miegas buvo negilus, į galvą plūdo neramios mintys. Jau daug dienų ji ginė nuo savęs bet kokią mintį apie Sjuzaną. Lorė neabejojo Dreiko jausmais, tačiau net pačiais aistringiausiais momentais jis nė karto nepasakė, kad ją myli.

Ar jis ir Sjuzana kada nors sėdėdavo kaip mes dabar? Ar jis ją pamylėdavo dar aistringiau? Ar jis galės kada pamilti Lorę taip pat stipriai? Matyt, šios mintys privertė Lorę neramiai blaškytis, tad Dreikas ją apkabino tvirčiau ir paklausė:

– Blogi sapnai?

Lorė papurtė galvą, bet jos mintys nuslopino šios dienos euforiją ir įleido nerimo kirminą į širdį.

Kai ji jau ruošėsi atsitraukti nuo Dreiko ir stotis, vėl pajuto jo rankas. Jis apkabino Lorės liemenį ir užkišo rankas už džinsų. Šito vieno Dreiko judesio pakako, kad Lorė pajustų dabar jau pažįstamą geismą, suglebtų ir atsipalaiduotų.

Dreiko rankos kilstelėjo jos megztinį, nuslydo ant krūtinės ir pradėjo ją švelniai glamonėti. Jo glamonės buvo tokios pačios nedrąsios ir švelnios kaip ir pirmąjį kartą. Nors Dreikas puikiai pažino Lorės kūną, kaskart liesdavo ją taip, lyg ji būtų naujas atradimas.

– Dreikai, – pradėjo Lorė, bet Dreikas ją nutraukė.

– Netrukdyk žmogui, kai jis užsiėmęs.

Staiga Lorė susidrovėjo. Ji negalėjo tiesiai jam pasakyti, kad myli jį, norėjo tai išreikšti kitaip, kad jis pajustų, ką jis jai reiškia.

– Aš tik norėjau, kad tu žinotum, jog kiekvienas mūsų suartėjimas yra ypatingas.

Dreiko rankos nustojo judėjusios. Delnai ramiai gulėjo ant Lorės krūtų. Jis buvo gąsdinamai tylus.

– Lore, – prikimusiu balsu ištarė Dreikas, – pažvelk į mane.

Lorė atsirėmė į jo petį ir užvertė galvą, kad galėtų jį matyti.

– Man kiekvienas kartas taip pat yra ypatingas, – pasakė Dreikas ir pasilenkęs pabučiavo Lorę, o jos kraujas užvirė gyslose. Dreiko rankos nuslydo jos liemeniu, po to pilvu pakilo ir į saujas suėmė krū-

tis. Jis pakėlė jas ir nykščiais ėmė glamonėti dilgsinčius spenelius. Tuo pačiu metu lūpomis ir dantimis Dreikas įsikibo į Lorės ausies lezgelį. Lorei išsprūdo riksmas, kai jo ranka palietė šlaunį. Dreikui pradėjus segioti jos džinsus, Lorė sumetė, kas tuoj atsitiks, ir susigriebė.

– Dreikai, ne, – šūktelėjo ji ir pradėjo muistytis. – Ne čia, – pasakė pabrėžtinai tvirtai ir pasitvarkė savo drabužius po antklode.

– Kodėl? – paklausė Dreikas, jo akys žaismingai žvilgėjo. – Mylėtis miške malonu. Prisimink vikingus, romėnus arba Robiną Hudą ir ledi Marijaną.

– Taip, žinau, bet aš nesu viena iš jų, – galvos linktelėjimu Lorė parodė į miegančią Dženifer. Ji vis dar laikė suėmusi į savąsias Dreiko rankas ir bijojo jas paleisti.

– Mergaitė miega, – ginčijosi Dreikas, – eikš, Lore, prašau!

Jis pasilenkė ir ūsais perbraukė Lorei burną. Tai buvo pavojinga, o Dreikas puikiai žinojo, kaip tai veikia.

– Ne, – prieštaravo Lorė. – Kas, jeigu mus kas nors užklups?

– Na, jiems pasidarys truputį nepatogu ir jie nugręš akis.

– Aš jausčiausi pažeminta! – sušuko Lorė.

Toliau ji kalbėjo jau minkštesniu, daug žadančiu tonu:

– Ar negalėtum luktelėti iki vakaro?

– Na, atrodo, neturiu kito pasirinkimo, – suniurzgė Dreikas. – Pabučiuok vieną kartelį, tada aš pabučiuosiu tave ir eisime namo.

Lorė nepastebėjo vylingo blyksnio jo akyse ir jai tai pasirodė nekaltas prašymas. Ji pasisuko į Dreiką ir pabučiavo jį į lūpas. Tai nebuvo aistringas bučinys, bet jame buvo galima justi visą meilę, kurią Lorė jautė Dreikui. Kai galų gale jie atsitraukė vienas nuo kito, Dreikas tarė:

– Dabar mano eilė.

– Ką tu darai? – sušuko pritrenkta Lorė, kai Dreikas pakėlė jos megztinį iš priekio.

– Atsilyginsiu. Juk nesakiau, kurią vietą bučiuosiu.

Jis kyštelėjo galvą po minkštu megztuku ir pabučiavo iš pradžių vieną krūtį, po to kitą, drėgni jos speneliai pastiro. Kai vėl pažvelgė į Lorę, pamatė, kad auksaspalvės jos akys paplūdusios meilės ašaromis.

– Dar vieną bučiniuką, – pasakė Dreikas ir ėmė bučiuoti Lorės lūpas.

Dabar Lorė buvo tikra, kad apie Sjuzaną jis negalvoja.

Kitą rytą, kai Lorė buvo pamokoje, tarpduryje pasirodė Dreiko galva. Jis pasakė:

– Aš turiu reikalų mieste, juos norėčiau sutvarkyti, kol jūs mokotės. Drauge nupirksiu tamalių,

naminių meksikietiškų vyniotinių su kukurūzų lapais. Prieš keletą dienų susipažinau su moterimi, kuri gamina juos savo virtuvėje. Aš ragavau. Jie fantastiški!

Lorė pakštelėjo Dreikui į lūpas ir nusijuokė:

– Jei tau patinka apkūnios moterys, manau, tamaliai – tinkamas pasirinkimas.

– Tu man patinki, – pasakė Dreikas prikimusiu balsu ir nužvelgė Lorę geidulingu žvilgsniu. – Pasimatysim vėliau, – šelmiškai atsisveikino. – Sudie, Dženifer! – pasakė dukrai, kuri žaidė kaladėlėmis, naudojamomis per skaičiavimo pamokas. Kai mergaitė atsiliepė, jis išėjo.

Maždaug prieš pusvalandį, kai Dreikas turėjo grįžti, Lorė nusivedė Dženifer į virtuvę.

Ji pasodino mergaitę prie virtuvės stalo ir pasakė:

– Pamatysi, Dženifer, tau tai patiks. Mes pažaisime žaidimą, kuris parodys, ar tu gali atskirti paprastą pieną nuo šokoladinio.

Kaip paprastai Lorė ženklais rodė kiekvieną žodį. Dženifer stebėjo ją susidomėjusi. Mitybos pamokos jai buvo įdomiausios.

– Gerai, – tęsė Lorė, – žiūrėk, aš pripilsiu dvi stiklines – vieną paprasto pieno, kitą šokoladinio. Parodyk man ženklus ir pasakyk žodžius.

Kai Dženifer gana tiksliai parodė žodžius „paprastas pienas“ ir „šokoladinis pienas“ bei juos ištarė, Lorė pasakė:

– Dabar aš tau duosiu šiaudelį, pastatysiu stiklines priešais tave, o tu ragausi pieną ir sakysi, kurioje stiklinėje koks pienas. Ar supranti, ko noriu?

Dženifer taip linktelėjo galvą, kad net jos auksinės garbanėlės sukrutėjo.

– Užsimerk, kad nematytum, – paliepė Lorė. Kai įsitikino, kad Dženifer nežiūri, įdėjo šiaudelį į paprasto pieno stiklinę. Dženifer sriūbtelėjo truputį pieno ir parodė teisingą ženklą. Jos tol kartojo šį pratimą, kol Lorė įsitikino, kad mergaitė tikrai įvaldė šiuos žodžius ir gali sieti skonį su pavadinimu.

Kai tik jos baigė, įžengė Dreikas, nešinas skaniai kvepiančiais tamaliais.

– Ką jūs abi veikiate? – paklausė jis ir, padėjęs tamalių maišelį ant spintelės, nusivilko striukę.

– „Patikrinkim, ar Dreikas mokės atlikti mūsų pratimą“, – Lorė ženklais kreipėsi į Dženifer. Mergaitė iš džiaugsmo suplojo rankomis. Lorė paaiškino žaidimo taisykles, ir, Dženifer džiaugsmui, Dreikas apsimetė, jog jis nėra tikras, kad galės atlikti tą pratimą teisingai. Prieš užmerkdamas akis jis suvaidino visą spektaklį. Galų gale jis sriūbtelėjo pro šiaudelį iš stiklinės ir parodė ženklais: „paprastas pienas“. Kai Lorė ištiesė ranką į šokoladinio pieno stiklinę, pamatė, kad Dženifer ją jau beveik ištuštino.

– Dženifer! – juokais papriekaištavo Lorė. Juokėsi visi trys. Dženifer pirštuku rodė į savo viršuti-

nę lūpą su tamsiai rudais šokoladiniais ūsais. Ji gretino juos su Dreiko ūsais.

– „Ir tu taip padaryk, Lore, ir tu", – parodė Dženifer.

Lorė triukšmingai protestavo, bet Dženifer ir Dreikas neatstojo. Tada Lorė paėmė šokoladinio pieno stiklinę ir gurkštelėjo taip, kad šiek tiek pieno liktų ant viršutinės lūpos. Dženifer spiegė ir šokinėjo iš džiaugsmo. Kai jie galų gale apramino vaiką, Lorė liepė jai nueiti į viršų ir nusiprausti veidą bei rankas, kol ji paruoš priešpiečius. Dženifer džiaugsmingai nustriksėjo daryti ką paliepta.

– O tu ar nesiruoši nusiprausti? – paklausė Dreikas Lorės. – Tavo ūsai nesiderina su plaukais.

– Ak, aš visai apie juos pamiršau! – sušuko Lorė ir pasisuko prie kriauklės.

– Leisk man tave nuprausti, – sušnibždėjo Dreikas, suimdamas Lorę už pečių.

Šiurkštus aksominis jo liežuvis greitai išgelbėjo Lorę nuo pieninių ūsų, kaip paprastai jų apsikabinimas buvo ilgas. Jie ilgai bučiavosi, galiausiai pritrūkę kvapo atsitraukė vienas nuo kito.

– Jeigu mes taip tęsime, tu niekada negausi priešpiečių, – pagrasino Lorė, lūpomis liesdama Dreiko smakrą.

– Gal aš užsimaniau pakeisti meniu, – dusliai ištarė Dreikas, bučiuodamas Lorės kaklą.

– Tamaliai atšals, – giliai atsiduso Lorė, kai Dreikas rado jautrią kaklo vietelę.

– Štai dėl ko buvo išrastos mikrobangų krosnelės. Ar nežinojai to? – suniurnėjo Dreikas Lorei į ausį.

Lorė beviltiškai atsiduso ir švelniai išsivadavo iš Dreiko glėbio.

– Elkimės gražiai, – pasakė, – netrukus čia nusileis Dženifer ir pareikalaus priešpiečių.

– Kur ta mažoji nenaudėlė? – paklausė Dreikas. – Tikiuosi, nepabėgo vėl.

Jis pažvelgė į Lorę švelniu žvilgsniu. Jis, kaip ir Lorė, prisiminė, kad tąnakt, kai pabėgo Dženifer, jie mylėjosi pirmąsyk.

– Eisiu ir pažiūrėsiu, ką ji daro, jei tu padengsi stalą, – greitai pasakė Lorė ir išlėkė iš kambario, dar Dreikui nespėjus jos apkabinti.

Lorė užlipo laiptais ir jau norėjo eiti į Dženifer kambarį, tačiau pastebėjo kažką judant savajame. O Dieve, tik nesiųsk dar vienos nelaimės! – maldavo Lorė, praverdama plačiau duris.

Jai beveik stojo širdis.

Pirmas daiktas, už kurio užkliuvo Lorės akys, buvo rausvi atlasiniai baleto bateliai. Jie būtų tikę trapioms, grakščioms, aukštos kelties kojytėms. Buvo matyti, kad šie bateliai ne kartą buvo naudoti, nes jų apvalūs galai buvo nusitrynę, o atlasiniai raišteliai susiraukšlėję nuo dažno raišiojimo.

Bateliai gulėjo tarp nuotraukų, drabužių, keleto teatro programų ir didelės iškarpų knygos odiniais

viršeliais. Apstulbusios Lorės akys pamatė atvirą spintą, iš kurios buvo išimtas visas šis turtas.

Dženifer sėdėjo ant grindų ir iškilmingai susikaupusi apžiūrinėjo vieną iš nuotraukų. Lėtai, lyg švininėmis kojomis Lorė priartėjo prie Dženifer ir pamėgino nukreipti jos dėmesį į save.

– „Lore, ar matai? Graži moteris“, – parodė ženklais ir ištiesė nuotrauką Lorei.

Virpančia ranka Lorė paėmė nuotrauką ir pradėjo įdėmiai apžiūrinėti joje įamžintą moterį. Taip, ji buvo nuostabi. Vilkėjo šokėjos drabužiais. Ilgos vilnonės kojinės buvo aptempusios jos blauzdas ir šlaunis. Ji stovėjo atsirėmusi į turėklą, lyg ilsėtųsi po pratimų. Žvelgė iš nuotraukos atsipalaidavusi ir nepozuodama, lyg būtų tikra, kad objektyvas neužfiksuos jokių trūkumų. Jos plaukai buvo tamsūs, su sklastymu per vidurį ir susukti į kuodelį. Širdies pavidalo veide labiausiai traukė tamsios didelės akys.

– Taip, tikrai. Ji graži, – vos girdimai ištarė Lorė. Dabar ji jau buvo atsiklaupusi ant grindų prie Dženifer. Jos pečiai susmuko, kai ji pamatė moterį, kuriai vis dar priklausė Dreiko širdis.

– Ei, jūs ten, abidvi! Kur dingote? Aš mirštu badu, – džiugus Dreiko šūksmas pažadino Lorę iš susimąstymo, bet dar prieš jai atsiliepiant Dreikas jau stovėjo prie kambario durų. Iš pradžių jo akys ir veidas švietė šypsena, bet kai pamatė kambary tvy-

rančią betvarkę – buvusiai savininkei priklausančias ir be jokios pagarbos išmėtytas dėžutes, mergaitę ir moterį, kurios išniekino jo žmonos atminimą, jo veidas sustingo į niūrią kaukę.

Lorė nusigręžė nuo tokio vaizdo, ji nenorėjo būti baisaus Dreiko skausmo liudytoja. Ji atėmė iš Dženifer baleto batelius, kuriuos ši jau movė ant savo kojyčių.

– Dženifer, eik ir nusiprausk veidą bei rankas, – paliepė Lorė šaltakraujiškai kaip tik įstengė. Mergaitė mėgino protestuoti ir vėl ištiesė rankas į batelius, bet Lorė dar kartą paliepė:

– Eik!

Paliepta buvo taip griežtai, kad ginčytis buvo neįmanoma, todėl Dženifer pakluso ir nuėjo į vonią pro tėvą, kuris stovėjo spoksodamas į nuotrauką ir nematydamas nieko aplinkui. Kai ji išėjo iš kambario, Lorė pasakė:

– Atrodo, kad vaikas knaisiojosi ten, kur nederėtų, aš viską surankiosiu.

– Ne, nesurankiosi, – nukirto Dreikas. – Palik viską. Aš pats surinksiu.

Lorė paleido baleto batelius iš rankos, lyg jie būtų ją nudeginę.

– Puiku, – pasakė ir išlėkė iš kambario.

Dreikas vis dar stovėjo viduryje kambario ir žiūrėjo į išmėtytas nuotraukas.

Virtuvėje Lorė padarė Dženifer sumuštinį su riešutų sviestu ir džemu. Kramsnodama jį mergaitė kalbėjosi su savo kiškučiu, kuris sėdėjo šalia jos lėkštutės. Lorė paduodavo Dženifer viską, dėl ko ji niurnėjo ar į ką rodė. Kitąkart Lorė to nedarytų, bet dabar ji buvo per daug išsekusi, kad galėtų į tai kreipti dėmesį.

Kai tik Dženifer suvalgė priešpiečius, tarpduryje pasirodė Semas ir Selė. Jie norėjo pasikviesti draugę pas save žaisti. Lorė užvilko Dženifer megztuką – tą patį, kurį Dreikas nupirko jai Elberkeke – ir paprašė Semo, kad po pusvalandžio parsiųstų ją namo.

– Žinoma, – sutiko Semas, – šiaip ar taip, tuo laiku mes turėsime eiti pogulio.

Jis padėjo Dženifer lipti laipteliais. Nors Lorė stebėjo, kaip juodu lekia per kiemą, iš tikrųjų ji nieko nematė. Jos akyse stovėjo balerinos veidas, tos pačios, kuri pasitikėdama savimi žvelgė į fotoaparatą.

Dėl ko ji mirė? Dreikas niekada to nebuvo sakęs. Jis stengėsi visiškai nekalbėti apie žmoną. Lorė tik tiek apie ją težinojo, kad ji buvo šokėja, klasikinės pakraipos balerina ir kad Dreikas susitiko su ja per atranką į spektaklį.

Gal ji žuvo avarijoje? Gal lėktuvo katastrofoje? O gal susirgo mirtina liga? Gavo insultą? Bet ne. Buvo per daug jauna. Tai kas gi jai atsitiko?

Lorė nurinko nuo stalo Dženifer paliktus indus. Tamalius išnešė į didelę šiukšlių dėžę lauke. Na-

muose buvo tylu. Ji ėjo per kambarius, ieškodama ko nusitverti, bet taip ir nesurado. Nekantriai laukė grįžtant Dženifer. Kai ji sugrįžo, pasisiūlė kartu pavartyti knygą. Dženifer nuėjo į klasę ir atsinešė knygą apie įvairias transporto rūšis. Susėdusios ant sofos jos aptarinėjo lengvuosius automobilius, autobusus, lėktuvus ir laivus, nupieštus didelėje knygoje. Tik po dviejų valandų Lorė ant laiptų išgirdo Dreiko žingsnius. Ji buvo pasiruošusi bet kam. Koks jis bus dabar? Kaip reaguos į tai, kas atsitiko? Tačiau kai tik jį pamatė, pati žinojo atsakymą.

Jis vilkėjo kelnes, sportinį švarką ir ryšėjo kaklaraištį. Taip apsirengdavo ypač retai nuo tada, kai atvyko į Niu Meksiką. Kairėje rankoje Dreikas laikė lagaminą, per dešinį petį buvo persimetęs lietpaltį.

Jį pamačiusi Lorė atsistojo ir priglaudė delnus prie liemens. Baisusis momentas atėjo.

– Lore, aš grįžtu į Niujorką, – trumpai tarė jis.

– Taip, – tegalėjo ištarti Lorė.

Dreikas nusuko žvilgsnį nuo jos.

– Per ilgai čia užsibuvau, – pasakė. Buvo neaišku, ką jis mėgino tuo įtikinti – Lorę ar save? – Yra dalykų, kuriuos turiu padaryti. Negaliu čia likti ilgai.

– Negali.

Jeigu Dreikas tikėjosi, kad Lorė nepritars jo išvykimui, jo laukė nusivylimas. Ji visai nesiruošė jam trukdyti. Kažkada ji maldavo Polio, kad leistų jam padėti. Visi jos pasiūlymai buvo atmesti su panieka.

Lorė iš to pasimokė: jai buvo gana vieno atstūmimo. Dabar ji neleis Dreikui aitrinti jos žaizdų.

– Ar tu paaiškinsi Dženifer, kodėl išvykstu? – pasiteiravo jis, iš tikrųjų nelaukdamas atsakymo. Tačiau Lorė jo nuostabai atsakė:

– Ne. Tau pačiam teks viską jai paaiškinti.

Dreikui buvo pažįstama ši išdidi Lorės laikysena. Ginčytis tokiu atveju beprasmiška. Jis padėjo lagaminą ant grindų ir atsiklaupė šalia dukters, kuri vis dar buvo įsigilinusi į knygą.

– Dženifer, – kreipėsi į mergaitę.

Tai buvo viskas, ką išgirdo Lorė. Toliau ji nesiklausė. Skubiu žingsniu nuėjo prie paradinių durų ir priglaudė kaktą prie kieto šalto medžio. Aš to neištversiu, šaukė mintyse, aš mirsiu, kai jis išvažiuos. Bet išgirdusi jo artėjančius žingsnius atsitiesė ir ryžtingai pažvelgė į Dreiką, neparodydama tikrųjų jausmų.

– Mergaitė labai nusiminusi, – pasakė Dreikas, – prašau, pasistenk ją nuraminti.

O kas nuramins mane, norėjo paklausti Lorė. Tačiau matė, kad Dreikas yra taip pat sutrikęs. Jei būtų mažiau jį pažinojusi, būtų maniusi, kad tai ašaros žvilga jo akyse. Ar jis taip nusiminęs dėl to, kad reikia palikti dukrą? Gal jis tik meistriškai vaidina?

– Aš pasiimsiu automobilį, bet susitarsiu su kuo nors, kad tau jį rytoj grąžintų.

Lorė pritardama linktelėjo.

– Ką gi, tada sudie. Palaikysime ryšį.

Atrodo, jis norėjo pasakyti daugiau. Arba... bet ne, jis negalėjo norėti jos pabučiuoti. Gal jai tik pasirodė, kad jis palenkė galvą, lyg mėgintų tai padaryti.

– Sudie, Dreikai, – atsakė Lorė prislopintu balsu ir atidarė jam duris.

Raukšlės prie Dreiko burnos paryškėjo, o antakiai grėsmingai nusileido. Jis beviltiškai atsiduso ir praėjo pro Lorę. Ji uždarė duris paskui jį.

Pilki debesys kabojo virš kalnų viršūnių. Pradėjo kristi pirmosios snaigės. Tačiau sniegas neišsklaidė namus persmelkusio niūrumo. Dženifer nieko nenorėjo veikti, ir Lorė jai leido likusią dienos dalį žiūrėti televizorių.

Kai pagaliau atėjo laikas gulti, mergaitė į lovą nusinešė kiškutį ir priglaudusi jį prie savęs vos girdimai kartojo ir kartojo: „Tėve...lis“. Rausvais jos skruostais nesulaikomai tekėjo ašaros. To jau Lorei buvo per daug. Ji pati buvo sukrėsta. Ji atsigulė šalia mergaitės, tvirtai ją apkabino ir abi verkė tol, kol užmigo.

13 skyrius

Laikui bėgant širdies skausmas, kurį Lorei ir Dženifer sukėlė išsiskyrimas su Dreiku, aprimo. Tačiau jis tuoj pat sukildavo, jei tik kas primindavo Dreiką. Vaikai greitai atsigauna po sukrėtimo, todėl kitą rytą Dženifer atsikėlė čiauškėdama, pasiruošusi smagiai pradėti naują dieną. Ją džiugino iškritęs sniegas. Kad abi greičiau nusiramintų, Lorė sugalvojo užsiėmimų, kurie jas nuvargintų ir sutrumpintų ilgas dienos valandas. Atrodė, kad po Dreiko išvykimo dienos pailgėjo.

– Negaliu patikėti, kad jis tave paliko taip greitai po vestuvių, – stebėjosi Betė, kaip paprastai sėdėdama ant virtuvės kėdės. Lorė stebėjo, kaip vaikai kepa kukurūzų spragėsius. Jie išsiterliojo cukrumi

nuo pirštų galiukų iki alkūnių, nes kimšo spragėsius dar prieš jiems atauštant.

– Dreikas turi darbą, Bete. Jam reikėjo išvykti, – atrėmė Betės pastabą Lorė.

– Žinau, bet turi pripažinti, kad tai keistas elgesys per medaus mėnesį.

Lorė tyliai pagalvojo, kad iš tikrųjų tai joks medaus mėnuo. Betė jau trečią kartą vartė žurnalą, kurį įsigijo apsipirkinėdama tą rytą, ir iš karto atlėkė parodyti Lorei. Spalvota besišypsančios poros nuotrauka ant viršelio Lorei atrodė kaip begėdiškas pasityčiojimas. Jai visiškai nebuvo įdomu, kas parašyta žurnale, tačiau Betė vis vien garsiai perskaitė straipsnį, nekreipdama dėmesio į ašaras, riedančias iš Lorės akių. Įdomu, ar Dreikas matė šią nesąmonę? Ką pagalvojo apie šią melagingą istoriją, mąstė Lorė.

Dėl sau pačiai nesuprantamos priežasties Lorė nenorėjo sakyti Betei, kad iš tikrųjų ji visai neištekėjo už Dreiko. Betė nesuprastų situacijos sudėtingumo ir užverstų Lorę per daug skausmingais klausimais. Lorė nusprendė, kad bus geriau, jei Betė, kaip ir Lorės tėvai, kol kas nežinos tikrosios padėties.

Kada nors jie visi sužinos tiesą. Lorė jausis kaip kvailė, bet ji jau ir dabar kvailai jaučiasi. Per tas dienas, kurios praėjo po netikrų jų vestuvių, Lorė įtikino save, kad Dreikas ją myli ne mažiau negu

ji myli jį. Juk jis taip stengėsi padaryti ją laimingą. Tačiau jai nereikėjo užsimiršti ir užmiršti jo profesijos. Juk jam kasdien mokami didžiuliai pinigai už tai, kad jis puikiai mėgdžioja jausmus. Šįkart jam prireikė suvaidinti įsimylėjusį jaunikį ir jis puikiai tai atliko. Jam už tai buvo mokama kiekvieną naktį didelėje miegamojo lovoje. Juk pirmiausia jis to ir siekė!

Ši mintis privertė Lorę nurausti iš gėdos ir pykčio. Juk Dreikas iš pat pradžių pasakė, ko reikia tikėtis. Tačiau ji maitino save iliuzijomis, kad jis ją pamils, kad viskas pavirs į kažką daugiau nei fizinis potraukis.

Lorės tikslas nebuvo priversti Dreiką pamiršti Sjuzaną. Žinojo, kad jis niekada Sjuzanos nepamirš. To nė nereikėjo. Lorė tik norėjo, kad jis vėl galėtų mylėti ir pamiltų ją. Ji jau buvo pradėjusi manyti, kad jai pasisekė. Tačiau kai jis žvelgė į ant grindų išmėtytas žmonos nuotraukas ir drabužius, jo veide buvo tiek skausmo... Buvo matyti, kad tai jam priminė moterį, kuri juos kažkada dėvėjo ir avėjo atlasinius, taip pat ant grindų besimėtančius batelius. Ar jam pasirodė, kad miegodamas su Lore jis išdavė Sjuzaną? Ar todėl jis išvyko?

Nors Lorė ir mėgino nugrūsti šitas pragaištingas mintis į tamsiausius smegenų užkaborius, jos atkakliai priešinosi. Jeigu ne giedra Dženifer nuotaika, ji tikriausiai išprotėtų. Bent jau Dženifer tikrai

reikėjo Lorės meilės. Ir ji apdovanojo Dženifer ja su kaupu. Lorei nesinorėjo galvoti, kas atsitiktų su ja ir vaiku, jei ji pati staiga sumanytų išvykti.

Išvykti? Taip. Jai tektų išvykti, jei Dreikas sugrįžtų. Ji negalėtų elgtis lyg nieko nebūtų įvykę. Lorė negalėtų būti jo meiluže, visada pasiruošusia tenkinti norus, kai tik jis užsimano. Ne ką svarbesnį vaidmenį ji vaidino Polio gyvenime ir žinojo, kad šis veda į aklavietę.

Atrodė, Lorei teks laukti progos, kad pamatytų, ko iš tikrųjų Dreikas iš jos tikisi. Jis atsiųsdavo vieną ar dvi trumpąsias žinutes per savaitę Dženifer, bet nieko Lorei. Nė vieno žodelio. Jis niekada neskambino. Ar visiškai ją pamiršo?

Praėjo dvi, trys ir keturios savaitės. Blogas oras trukdė iškylauti, todėl Lorei teko susigalvoti darbų namuose. Jos tapė akvarele, vėrė karolius, kepė sausainius, kurių netrukus buvo pilnas šaldytuvas.

Vieną dieną, kai jos kepė šokoladinį tortą, Lorė paklausė Dženifer, ar ji norėtų tortą pasidalyti su Džonu Medouzu. Dženifer entuziastingai sutiko.

Diena buvo giedra, bet labai šalta. Jos šiltai apsirengė ir pėsčiomis išėjo į miestelį. Džonas dirbo savo tuščioje parduotuvėje. Šiomis dienomis jis nedaug teturėjo darbo. Slidinėjimas nebuvo populiarus Šnabždesiuose, todėl šiuo metų laiku žmonės rinkosi kitus miestelius.

Džonas nudžiugo jas pamatęs. Kadangi nebesitikėjo klientų, uždarė parduotuvę ir pasikvietė jas į gyvenamąsias patalpas.

– Prašau, Dženifer, – pasakė Lorė, paduodama mergaitei didelį torto gabalą.

– Sunku sugalvoti, kuo užsiimti žiemą, – ji paaiškino savo dosnumą Džonui. – Dženifer patinka kepti, bet mes galime priaugti keturiasdešimt svarų per sezoną, jei nesulėtinsime kepimo tempų.

Džonas maloniai nusišypsojo ir atsisuko. Jis jau buvo įpylęs Lorei kavos iš mėlyno emaliuoto kavinuko.

– Man to torto užteks daugeliui dienų. Nors, žinoma, būtų užtekę ir jūsų apsilankymo, – pasakė jis.

– Mes tavęs taip pat pasiilgome. Nuo to laiko, kai Dreikas... – Lorė nebaigė minties. Nuo to laiko, kai išvyko Dreikas, jai nieko nesinorėjo daryti. Dabar Lorė pamėgino sutelkti visą dėmesį į karštą kavą ir ėmė ją pūsti, kad atauštų.

– Lore, kaip jautiesi būdama be Dreiko? – tyliai paklausė Džonas. Jis priėjo prie stalo, rankose laikydamas didelį kavos puodelį.

– Jis... aš... – Lorė springo žodžiais. Mėgindama paslėpti savo emocijas, ji ištiesė delną prie Dženifer ir nubraukė atgal jos garbanėles, pavojingai priartėjusias prie šokoladinio glaisto, juosiančio burną. Dženifer pažvelgė į savo mokytoją žaliomis Dreiko

akimis. Jos taip skaudžiai priminė Dreiką, kad Lorė net nepajuto, kaip skruostais pradėjo riedėti ašaros.

– Ar tu nieko nenori man apie tai papasakoti? – paklausė Džonas ir uždėjo savo delną ant Lorės rankos, padėtos ant languotos staltiesės. Džono akys buvo tamsios, šiltos ir kėlė pasitikėjimą. Lorė pradėjo kalbėti ir žodžiai liete liejosi.

Džonas jos nepertraukinėjo. Jis tylėjo ir tada, kai Lorė sustodavo išsipūsti nosį ar nuryti širdgėlą. Dženifer, rodydama jos metus pranokstantį švelnumą bei supratimą, priėjo prie Lorės ir užsiropštė jai ant kelių. Ji padėjo galvą Lorei ant krūtinės, o ranka ramindama paplekšnojo jai per petį.

– Mes net nesame iš tikrųjų susituokę, – kimiai ištarė Lorė. – Nors ceremonija buvo tikra, priesaikos nebuvo. Dreikui ji nieko nereiškė.

– Bet tau ceremonija buvo prasminga? – įžvalgiai paklausė Džonas.

Lorė mėgino atsakyti, bet nesugebėjo. Ji tik pažvelgė į Džoną ir liūdnai linktelėjo.

– Aš myliu jį, Džonai, – pasakė. – Jau pirmą sykį pamačiusi žinojau, kad jį mylėsiu, bet mėginau kovoti su tuo jausmu. Kovojau dėl to, kad žinojau, jog niekada nebūsiu Dreikui daugiau nei šiltas kūnas lovoje.

Lorė visai nesidrovėjo savo žodžių. Ji žinojo, kad Džonas niekada nieko nepasmerks už meilę.

– Dreikas be užuominų mane įspėjo, kad jis vis dar tebemyli savo žmoną ir nenori jokio pastovaus ryšio.

Lorė nusišnypštė į popierinę nosinaitę, kuri jau buvo permirkusi ir sumaigyta. Dženifer žvelgė į ją tokia susirūpinusi, kad Lorė paglostė mergaitės nugarą ir padrąsindama nusišypsojo. Mergaitė neturėtų matyti jos tokios sutrikusios. Ji juk buvo vienintelis jos ramstis. Tai, kad Dženifer matys savo mokytoją ir kartu mamą tokią nuliūdusią, nieko gero nežadės. Tik siaubingai sukrės jos mažytį pasaulėlį.

– Manau, kad tu neteisingai galvoji apie Dreiką, – pasakė Džonas. – Nebūk per daug tikra, kad esi jam tik „šiltas kūnas lovoje“. Jis tau patikėjo savo dukters auklėjimą. Pats jis, aišku, negali viso savo laiko paskirti vaikui. Tai būtų per sunku bet kuriam vyrui.

– Jis man už tai moka, Džonai. Jis lengvai galėjo nusisamdyti bet ką kitą.

– Ko gero, tikrai galėjo. Bet, kaip matai, to nepadarė. Nepaisant to, kad graži moteris, gyvenanti jo namuose, sukelia daugybę problemų, jis vis dėlto pasirinko tave.

– Ne, jis manęs neišsirinko. Aš jam buvau išrinkta. Ir turėjau labai geras rekomendacijas.

– Gerai gerai, – nuolankiai sutiko Džonas. – Aš dėl to su tavimi čia visą dieną nesiginčysiu. Bet žinau, kad čia kažkas yra.

Džono balsas taip pasikeitė, kad privertė Lorę pažvelgti į jį.

– Aš mačiau, kaip Dreikas į tave žiūrėjo. Mačiau jo žvilgsnį.

– Tai, ką tu matei, buvo aistra. Tiesiog vyko cheminė reakcija. Aš žinau... jis nori manęs.

– Ne, Lore. Aš žinau, kaip atrodo aistra, – Džonas nusijuokė giliu juoku. – Ji kitokia. Argi tu neatpažįsti meilės, kai ją matai? – Džono šypsena buvo liūdna ir atrodė, kad jo žodžiai turi potekstę.

Lorė prasižiojo, bet neištarė nė žodžio. Tiesiog nebuvo ką pasakyti. Džonas kalbėjo toliau:

– Nesu matęs, kad vyras taip pavydėtų, kaip Dreikas pavydėjo tą dieną, kai pas jus užsukau.

– Jis pavydėjo Dženifer meilės tau, – paaiškino Lorė. – Be to, jam pasirodė labai nepadoru, kad mudu susitikinėjame.

Ji karčiai nusijuokė.

– Tai, ką jis pagalvojo apie mūsų susitikimus kartą per savaitę, yra mažų mažiausiai juokinga, bet taip pat ir liūdna. Jam pasirodė, kad Dženifer yra palydovė ir priedanga.

– Rodos, žmona mirė prieš trejus metus.

– Taip. Daktarė Norvud sakė man, kad ji mirė, kai Dženifer buvo vos kelių mėnesių. Tai viskas, ką aš žinau. Dreikas su manimi nenusiteikęs kalbėti apie žmoną.

– Hmm... – susimąstė Džonas, – keista, kad tokio proto ir taip savimi pasitikintis žmogus taip ilgai liūdėtų.

Lorė giliai atsiduso.

– Man taip pat sunku tai suprasti, bet jo sielvartas nuoširdus. Aš tuo nė kiek neabejoju.

Netrukus Lorė ir Dženifer išėjo namo. Išsiverkusi Lorė pajuto palengvėjimą ir ji paliko Džono namus atsigavusi. Prieš atsisveikindamas Džonas ją apkabino per pečius ir pasakė:

– Lore, jei kada nors tau prireiks mano pagalbos, nedvejodama skambink. Aš žinau, ką reiškia savyje nešiotis sielvartą. Kartais palengvėja, kai juo pasidaliji.

Kažkada Džonas, matyt, buvo išgyvenęs nepakeliamą skausmą. Lorė tai nujautė. Tikriausiai dėl to jis ir nesmerkė kitų žmonių. Ar dėl to jis buvo ir toks supratingas? Ar jis suvokė ir tai, kad piktavalis elgesys dažniausiai kyla iš sužeistos sielos?

Praėjus trims savaitėms nuo vizito pas Džoną kilo pirmoji tos žiemos pūga. Nors dienos buvo monotoniškos, Lorė jau buvo ramesnė. Ji mėgino įvairius metodus, kaip išmokyti Dženifer kalbėti, ir buvo pradžiuginta akivaizdžia mergaitės daroma pažanga. Tą pūgos popietę, nejaukiai kaukiant vėjui, Lorė sėdėjo su Dženifer klasėje priešais veidrodį ir mokė ją tarti priebalsį *p*. Lorė ant delno laikė vatos gniužulą ir demonstravo, kaip jis nuskrenda,

jei garsą ištari teisingai. Dženifer mėgdžiojo ją ir švietė pasididžiavimu, kai jai pasisekdavo.

Lorė paliko vaiką praktikuotis su vatos gniužulu, o pati nuėjo į svetainę pažiūrėti, koks ten triukšmas lauke. Priėjusi prie plataus lango ji pro užuolaidų plyšį pažvelgė į lauką. Tarp sniego sūkurių ji pamatė Dreiką, lipantį iš mašinos. Jis palenkė galvą, kad apsisaugotų nuo vėjo, ir bėgte užbėgo slidžiais laipteliais į prieangį.

Dreikas pakėlė ranką pabelsti į duris, bet nespėjo. Lorė jau buvo jas atidariusi. Jis papurtė sniegu aplipusius plaukus ir nuleido savo vilnonio palto apykaklę. Tada pažvelgė į Lorę ir ištarė:

– Lore.

Lorė taip pat pamėgino ištarti jo vardą, bet tik judino lūpas, pro kurias neišsprūdo joks garsas.

– Kaip tu laikaisi? – paklausė Dreikas.

– G...gerai, – sumikčiojo Lorė. Tada ji lengvai krestelėjo galvą ir jau tvirčiau pasakė:

– Aš... mes laikomės gerai. Viskas yra gerai.

Ji neklausė Dreiko, kodėl jis atvyko. Kažkas panašaus jau buvo atsitikę anksčiau.

– Kur Dženifer? – paklausė Dreikas.

– Ji klasėje. Mes truputį pakeitėme savo tvarkaraštį nuo tada, kai tu... – Lorė nutilo. Po to pamėgino paaiškinti: – Mums taip patogiau.

Dreikas nieko nepasakęs nuėjo tiesiai į klasę. Dar jam nepriėjus klasės durų Lorė išgirdo džiaugsmingus Dženifer šūksnius.

Įėjusi į klasę Lorė pamatė, kad Dreikas stovi viduryje kambario ir ant rankų laiko Dženifer. Mergaitė buvo rankomis apsivijusi jo kaklą, o kojomis – krūtinę. Dreikas laikė pakišęs delnus jai po užpakaliuku. Kiškutis, su kuriuo Dženifer retai kada skirdavosi, dabar gulėjo pamirštas šalia kėdės. Dženifer atsilošė ir pažvelgė tėčiui į veidą. Tada tapšnodama sau į krūtinę pasakė:

– Dženif, Dženifė.

Tada vėl prisiglaudė prie tėčio ir sučiauškėjo:

– Tėvelis, tėvelis.

– O, meilute, tai nuostabu! – pagyrė Dreikas Dženifer, bet ji negalėjo tų pagyrų išgirsti. Tik perskaitė jas tėčio akyse.

Dreikas pažvelgė į Lorę, vis dar stovinčią tarpduryje, ir plačiai jai nusišypsojo.

– Kaip puiku, Lore! Dženifer gerai sekasi, ar ne?

Lorė vėl matė priešais tą patį susirūpinusį tėvą, koks kažkada sėdėjo prieš ją rusų arbatinėje. Ji pritarė:

– Taip, Dreikai. Jai labai gerai sekasi.

Dreikas išlaisvino vieną ranką, kad galėtų pasiekti kramtomąją gumą savo kišenėje. Dženifer tuoj pat ją pačiupo, o Dreikas padėjo dukrai atplėšti vieną pakelį. Buvo aišku, kad pamokų tą dieną daugiau nebebus.

Lorės galvoje sukosi milijonai klausimų, bet ji nuslopino savyje norą pulti klausinėti. Juk ir taip

greitai sužinos, kodėl Dreikas atvykimui išsirinko tokią baisią dieną. Dabar ji tik paklausė:

– Gal norėtum kakavos ar kavos? Tikriausiai sušalai?

– Taip, žinoma. Tik užbėgsiu į vonią ir ateisiu į virtuvę.

Lorei drebėjo rankos, kai ji ruošė jo pageidautą kakavą. Iš šaldiklio ji išėmė keletą anksčiau su Dženifer keptų sausainių ir įkišo juos į mikrobangų krosnelę. Virtuvėje pasklido šviežiai iškeptų sausainių kvapas.

– Jei nežinočiau, kaip yra iš tikrųjų, galėčiau pamanyti, kad tu manęs laukei, – pasakė Dreikas, įeidamas į virtuvę ir glostydamas savo susivėlusius plaukus.

Jo žemo liemens džinsai buvo glaudžiai prigludę prie kūno, o melsvas, pynės raštu megztas megztinis paryškino akių žalumą. Dieve, koks jis seksualus! Lorės galvoje atgijo ryškūs prisiminimai ir jai reikėjo daug pastangų, kad atplėštų nuo jo žvilgsnį.

– Mes su Dženifer nemažai kepėme. Prieš kelias savaites netgi iškepėme šokoladinį tortą Džonui, – paaiškino Lorė, paminėdama Džoną ir norėdama tuo užgauti Dreiką.

Gal Dreikas ir būtų ką nors atsakęs, bet į virtuvę įbėgo Dženifer ir įsitaisė jam ant kelių, kol jis gers kakavą. Jie ėmė kalbėtis ženklais ir Lorė apsidžiau-

gė, kad Dreikas ne tik nepamiršo ženklų, bet ir padarė pažangą.

– Taigi, – Dženifer nušokus nuo kelių ir pradėjus spalvinti paveikslėlį, pradėjo kalbėti Dreikas. Jis atsilošė kėdėje ir tęsė: – Nutarėme leisti daktarui Glenui Hembrikui pailsėti.

– Ką? – sušuko Lorė nustebusi. – Ką tai reiškia?

– Tai reiškia, – paaiškino Dreikas šypsodamasis, kad Glenas neatsigavo po smūgio į galvą parke.

Lorė linktelėjo, o Dreikas tęsė:

– Jis mirė miegodamas, taip ir neatgavęs sąmonės. Vargšas vaikinas, – su pabrėžtina užuojauta užbaigė pasakojimą Dreikas.

– Tai ką tu dabar darysi? – paklausė Lorė, pamiršusi savo ankstesnį nusistatymą nieko neklausinėti.

– Tėveli, – Dženifer priėjo prie tėčio, norėdama, kad jis įvertintų jos piešinį. Po krūvos liaupsių dukrai Dreikas vėl atsisuko į Lorę, kuri nekantriai laukė, ką jis pasakys apie savo ateities planus.

– Netrukus bus filmuojamas televizijos filmas, kuriame norėčiau vaidinti. Jį statys gera filmų kompanija. Išgirdau apie tai atsitiktinai ir iš karto susisiekiau su savo agentu, kad jis gautų man vaidmenį. Po to nuskridau į Holivudą bandomajam filmavimui. Aš jiems patikau, – pasakė Dreikas ir droviai nusuko akis į šalį. – Tai filmas apie autizmu sergantį kurčią vaiką. Jiems reikia aktoriaus, kuris mokėtų kurčiųjų kalbą ir galėtų vaidinti vaiko tėvą.

– O Dreikai, tai nuostabu! – nuoširdžiai pasakė Lorė.

– Ar esi girdėjusi apie Brodvėjaus pjesę „Mažieji Dievo vaikai?“ Ji pasakoja apie kurčiuosius ir yra gavusi gausybę apdovanojimų.

– Žinoma, aš netgi mačiau jos pastatymą.

– Tai štai, būtent šio būsimo filmo prodiuseris dabar dirba su vienu dramaturgu – kuria panašų siužetą. Jis ieško naujo gero režisieriaus, kuris nebijotų režisuoti šito filmo. Aš neseniai su juo valgiau priešpiečius.

– Dreikai, aš taip džiaugiuosi ir jaudinuosi dėl tavęs.

– Nesidžiauk per greitai. Viskas dar gali pasikeisti. Viskas gali baigtis nekaip.

Dreikas tai pasakė abejingai, bet netrukus jo veidą papuošė įprasta garsioji šypsena, išryškinanti duobutes skruostuose.

– Bet iš tikro sunku nesijaudinti, ar ne? – paklausė Dreikas.

– Tikiuosi, kad viskas baigsis taip, kaip tu nori, – tarė Lorė ir paklausė: – O ar tu nepasiilgsi daktaro Hembriko?

– Gal man ir teks kęsti abstinencijos sindromą, bet, tikiuosi, tai ilgai netruks. Didžiausia nauda iš to yra tai, kad aš dabar galėsiu daugiau laiko praleisti su Dženifer. Kurį laiką man gali tekti lakstyti nuo vienos vandenyno pakrantės į kitą, ir darbo

valandos vargu ar sutrumpės, bet tarp darbų mes galėsime turėti tokias pačias atostogas kaip ir kitos šeimos.

Jis ištiesė ranką, kad paplekšnotų dukrai galvytę ir net nepastebėjo sutrikusio Lorės žvilgsnio. Ji staigiai pasikėlė nuo stalo ir nuėjo išimti iš šaldiklio mėsos troškinio, kurį buvo paruošusi vieną lietingą dieną.

Dreikas plepėjo toliau:

– Iš pradžių gali būti sunku. Gali netgi tekti taupyti, ko man jau seniai neteko daryti. Bet nieko, aš esu pakankamai susitaupęs sunkiems laikams, – jis nusijuokė. – Tiki ar ne, bet mano agentas ekstazėje! Jis sako, kad žiūrovai reikalauja mano veido ant visko – pradedant dantų pasta ir baigiant pėdkelnėmis. Jeigu tai masinė reklama, per dieną galima uždirbti krūvą pinigų! Anksčiau man reklama visiškai nerūpėjo, bet dabar aš žadu pasinaudoti ja savo įvaizdžiui kurti.

Klausydama, ką kalba Dreikas, Lorė plovė salotas.

– Esu tikra, kad tau pasiseks, kad ir ką darytum, Dreikai, – pasakė ji.

Lorė apsidžiaugė, kai Dreikas pasisiūlė pasiimti Dženifer iš virtuvės, kad ji netrukdytų ruošti pietų. Vos tik jie išėjo, Lorė užsikniaubė ant bufeto ir užsidengė veidą rankomis. Atrodė, lyg Dreikas būtų pasakęs viską, išskyrus tai, kad atleidžia Lorę iš darbo. Jis nė žodžiu neužsiminė apie netikras jų

vedybas ar juos siejantį ryšį, bet paminėjo, kad galės daugiau laiko praleisti su Dženifer. Kalbėjo taip, lyg Lorė būtų visai nereikšminga. Atlyginimas, kurį jis mokėjo Lorei, buvo daugiau negu dosnus. Tačiau dabar jis pats kurį laiką gaus mažiau pinigų, todėl jam teks apkarpyti išlaidas. Aišku, pirmiausia jis sumažins Lorės atlyginimą.

Žinoma, Lorei nebus sunku gauti kitą darbą. Kurčiųjų mokytojai visada reikalingi. Bet tuomet neliks jokio džiaugsmo. Ji vis tiek visą laiką prisimins mokinę, į kurią žvelgė lyg į dukrą.

Lore, tu gi žinojai, koks pavojus slypi suartėjus. Dabar brangiai už tai sumokėsi, priekaištavo pati sau.

Tik viena mintis ramino Lorę. Dženifer buvo per maža, kad vėliau ją ilgai prisimintų. Iš pradžių ji ilgėsis Lorės, bet labai greitai ją užmirš ir gyvens toliau. Tačiau kodėl Lorei taip skaudu apie tai galvoti?

– Lore, – išgirdo ji šaukiant Dreiką ir net pašoko iš netikėtumo. Pasistengė atrodyti rami ir paklausė:

– Ko nori, Dreikai?

– Ar dėžės su Sjuzanos daiktais vis dar viršuje, spintoje?

Lorė laikė rankas sunėrusi už nugaros. Dabar pajuto, kaip nagai sminga į delnus. Gerklėje įstrigo gniužulas, bet jai pasisekė palyginti ramiai atsakyti:

– Taip. Aš jų neliečiau.

– Gerai.

Tai buvo viskas, ką atsakė Dreikas. Ranka trinktelėjęs į durų staktą jis apsisuko ir nuėjo.

Lorei reikėjo laiko atsipeikėti. Kaip jis gali Lorės klausti tokių dalykų, visai neatsižvelgdamas į jos jausmus? Ar jam atrodo, kad Lorė jam labai lengvai atsidavė ir tos kartu praleistos naktys lovoje yra visiškai bereikšmės ir nesunkiai pamirštamos?

Ar jis galvoja, kad ji gali pamiršti jo patyrusių rankų ir burnos glamones? Lorė prisiminė, kokius meilės žodžius jis šnibždėjo, kai mokė ją kaip suteikti jam kuo daugiau malonumo. Dreikas murmėjo padrąsinančius ir pagiriančius žodžius kiekvieną kartą, kai ji grįždavo iš ten, kur viskas skleidė akinančią šviesą. Kaskart anksčiau nepažintais būdais jis ją ten nusivesdavo. Bet visada kantriai laukė jos sugrįžtant, kad galėtų apkabinti, glostyti ir branginti ją.

Per pietus jie maloniai šnekučiavosi. Dreikas džiaugėsi naminiais pietumis, kuriuos valgė pirmąkart po to, kai jis išvyko į Niujorką. Jis papasakojo apie visus naujausius gandus. Kas ką ir su kuo matė prašmatniuose vakarėliuose. Lorė atsakinėjo tik tada, kai jis norėjo atsakymo. Dreikui paklausus apie Betę ir jos šeimą, Lorė papasakojo juokingą situaciją su Semu, ir Dreikas garsiai nusijuokė. Dženifer spėjo sekti ženklus ir pateikė savo šio atsitikimo versiją. Mergaitė juokėsi kartu su Dreiku.

Po pietų Dreikas norėjo padėti suplauti indus, bet Lorė atsisakė pagalbos sakydama, kad jam reikia pabūti su Dženifer.

– Gerai. Aš kaip tik norėjau pasakyti jai kai ką svarbaus, – sutiko Dreikas.

Kai indai buvo suplauti, Lorė svarstė, ką dar galėtų nuveikti. Ji sąmoningai lėtai ruošė pietus ir sukinėjosi virtuvėje, kad nereikėtų būti su Dreiku, bet dabar tikrai nebuvo ką veikti. Jai teks bendrauti su juo. Dieve, suteik man jėgų, paprašė mintimis eidama į svetainę. Kaip ji galės bendrauti nebūdama jo dalis? Ji bus taip toli negalėdama jo paliesti! Nuo tos minutės, kai jis įžengė į namus purtydamas nuo savęs sniegą, ji troško atsidurti jo glėbyje. Tačiau to negalėjo būti. Tikriausiai labai greitai jai teks išeiti iš jo gyvenimo visai. Tai tik dienų klausimas.

Lorė nuėjo patikrinti, ar užsklęstos paradinės durys. Eidama išgirdo Dreiko balsą, sklindantį iš klasės. Jis buvo garsesnis už vėją ir šlapdribos barbenimą į langą.

– Ma-my-tė, – labai raiškiai ir pabrėždamas skiemenis tarė Dreikas. – Uždėk pirštus man ant gerklės, Dženifer, ir pajausk, kaip aš tariu šį žodį. Ma-my-tė. Ma-my-tė. Supratai? Ar gali pakartoti?

– Mau-my-tė, – sunkiai ištarė Dženifer.

– Taip, – Lorė išgirdo Dreiko pritarimą, – tai buvo panašu. Štai kaip atrodo tas žodis parašytas – M A M Y T Ė. Pamėgink vėl.

Lorė užgniaužė burną ranka, kad neištrūktų sielvarto šūksnis. Nuotraukos! Dreikas klausė, ar Sjuzanos daiktai vis dar viršuje. Jis, aišku, susirado kai kuriuos daiktus, kad galėtų paaiškinti Dženifer jos ryšį su moterimi nuotraukose.

Aš to negaliu ištverti, mintimis aiktelėjo Lorė ir užbėgo laiptais aukštyn. Vos atidariusi miegamojo duris, ji pamatė, kad spintos durys atviros. Vadinasi, Dreikas peržiūrėjo dėžes ir išsiėmė iš jų tai, ką norėjo parodyti dukrai.

O Dieve, jis vis dar myli Sjuzaną! Mylės visada. Nuo to laiko, kai Dreikas netikėtai grįžo, Lorės pasąmonėje kirbėjo mintis, kad gal jis ketina netikras jų vedybas įteisinti. Bet dabar ta viltis subyrėjo į šipulius.

Lorė suprato, ką ji turėtų daryti. Ji iš palovio išsitraukė lagaminą ir pradėjo pakuotis daiktus. Susidėjo tik būtiniausius. Vėliau galės paprašyti Betės, kad atsiųstų likusius. Juk dabar Lorė net neturi kur apsistoti.

Kai baigė pakuotis, uždarė lagamino dangtį ir vėl pakišo jį po lova. Nenorėjo, kad Dreikas sužinotų jos planus.

Lorė Periš buvo kovotoja. Pasiduoti ji nemokėjo. Tiktai kartą gyvenime jai teko trauktis iš užimtų pozicijų. Kai jos santuoka pasiekė kritinę ribą.

Ji buvo kovotoja, bet kai pralaimėjimas tapdavo neišvengiamu, ji žinojo, kaip pasiduoti nepraran-

dant orumo. Nesvarbu, kad tai buvo skausminga. Ji suvokė situacijos beviltiškumą. Dreikas niekada neatsakys į jos meilę. Todėl ji išvažiuos. Dabar pat. Kol dar yra išsaugojusi trupinėlį orumo.

Lorė iškėlė baltą vėliavą.

14 skyrius

Tą vakarą Dženifer niekaip nenorėjo eiti miegoti ir užtruko ištisą amžinybę, kol Lorei pasisekė ją paguldyti. Dreiko pasirodymas taip sujaudino mergaitę, jog ji išdarinėjo tokius triukus, kokių paprastai savo mokytojai nerodydavo.

Galiausiai Lorė šiaip taip ją išmaudė, pabučiavo ir paguldė į lovą. Kai mergaitė ženklų kalba sukalbėjo maldą, kurią Lorė ją buvo išmokiusi, Lorės akyse ėmė tvenktis ašaros. Ji atsiklaupė prie vaiko lovos, priglaudė ją arčiau prie savęs, kurį laiką mėgavosi gaiviu jos odos kvapu, po to pasakė:

– Aš myliu tave, Dženifer, – ir išlėkė iš kambario, palikdama užgesinti šviesą Dreikui.

Ji nuėjo į didįjį miegamąjį ir uždarė paskui save duris, tačiau jau po minutės beldėsi Dreikas.

– Kas ten? – paklausė Lorė.

– Kambarių tarnyba, – išgirdo šelmišką Dreiko melą ir tuo pat metu jis atidarė duris.

– Kodėl tau neatėjus ir neišgėrus su manimi stiklo vyno prie židinio? – paklausė jis. – Naktis net labai tam tinkama.

Sukta jo užuomina reiškė, kad ši naktis puiki ir kitiems dalykams. Dreiko žodžiai įsiutino Lorę ir jai reikėjo didelių pastangų to atvirai neparodyti. Jam vis dar atrodė, kad galės ja pasinaudoti kada tik užsimanęs. Nieko! Netrukus jis pamatys, kokia iš tikrųjų yra Lorė!

– Man skauda galvą, – banaliai pasiteisino Lorė. – Gal dėl visą dieną siautėjusio vėjo ar dar ko nors. Bet kuriuo atveju aš jaučiuosi prastai ir geriau eisiu atsigulti. Gerai išsimiegoti noriu labiau negu vyno taurės.

– Atrodo, ledi per daug prieštarauja.

– Atsiprašau, Dreikai, bet man visai nesinori vėl eiti žemyn, – trumpai nukirto Lorė.

Kurį laiką Dreikas spoksojo į Lorę. Po to pasakė:

– Gerai. Tokiu atveju susitiksime ryte.

Negalėdama užmigti ji ilgai žingsniavo po kambarį. Apačioje girdėjo tylų televizoriaus garsą. Pagaliau televizorius buvo išjungtas ir ji išgirdo, kaip Dreikas nuėjo į kambarį prie virtuvės. Paskui iš-

girdo vandens teškėjimą vonioje. Dreikas ruošėsi miegoti.

Pagaliau name įsitvyrojo tyla. Lorė nuslinko prie laiptų ir įsiklausė. Visur buvo tylu. Sugrįžusi į miegamąjį ji dar luktelėjo dvidešimt minučių. Po to apsivilko paltą, ant galvos užsitraukė gobtuvą, iš palovio išsitraukė lagaminą ir vogčiomis nusėlino laiptais žemyn.

Vėjas jau buvo nurimęs, bet vis dar smarkiai snigo, kai Lorė pasirodė ant priebučio laiptelių. Ji tyliai pastatė lagaminą ir uždarė paskui save duris. Atsargiai nulipo apledėjusiais laipteliais ir pusiau čiuoždama nuėjo prie mersedeso.

Automobilio durelės buvo užšalusios. Po beviltiškų pastangų atidaryti jas viena ranka Lorė padėjo lagaminą ir rankinę ant sniego ir patraukė dureles abiem rankom iš visų jėgų. Durelės atsidarė, vos neparversdamos Lorės.

Ji sudėjo lagaminus ant užpakalinės sėdynės, o pati įsitaisė prie vairo. Net per odines pirštines nuo vairo sklido ledinis šaltis ir Lorė sudrebėjo pagalvojusi, kas bus, jei variklis neužsives. Ji keletą kartų spustelėjo akceleratorių, tada pamėgino pasukti raktelį. Variklis sugirgždėjo, supupsėjo ir užgeso.

– Po velnių! – tyliai nusikeikė Lorė ir pamėgino dar kartą. Kai jau norėjo pasiduoti, variklis staiga atgijo ir jo burzgimas Lorei pasirodė lyg dangaus muzika. Per visą tą laiką, kai mėgino jį

užvesti, nervingu žvilgsniu stebėjo paradines duris bijodama, kad Dreikas išgirs mašinos ūžesį. Tačiau, matyt, vėjo švilpesys užgožė pašalinius garsus. Metusi paskutinį, gailesčio kupiną žvilgsnį į namą, Lorė įjungė pavarą, ir mašina pradėjo judėti slidžiu keliu.

Lorės mintys buvo tokios pakrikusios, kad ji nė nepagalvojo, kaip reikės vairuoti per pūgą. Ji buvo pripratusi vairuoti snieguotomis Nebraskos gatvėmis, bet Niu Meksiko kalnai gerokai skyrėsi nuo jos gimtosios valstijos lygumų. Lorę apėmė panika, kai ratai paslydo ir automobilis pasviro į šoną. Jai pasisekė išlyginti mašiną, bet susinervinusi ji net ėmė kandžioti lūpas. Tvirčiau įsikibusi į vairą ji nusprendė jokiais būdais negrįžti. Iš Elberkeko per šią pūgą juk atvažiavo Dreikas. Jeigu jam pasisekė, pasiseks ir jai. Jei ji lauks ryto, viskas dar labiau apledės.

Reikėjo maždaug dešimties minučių, kad išvažiuotų į kelią. Kai pasiekė posūkį į miestelį, mašina pradėjo slysti. Lorė paspaudė stabdžius, bet tai nieko nepadėjo. Galvodama, kad pasiseks įsukti į kelią nesustabdžius automobilio, Lorė tik truputį suktelėjo vairą, bet to užteko, kad mašina taptų nevaldoma. Ji keistai pasviro, o jos užpakaliniai ratai ėmė slydinėti nuo vieno kelio krašto į kitą. Instinktyviai Lorė paspaudė stabdžius. Ratai sustingo, o mašinos užpakalis nuslydo į griovį ir paskendo sniege. Lorė

sėdėjo atsilošusi sėdynėje, lyg būtų dantisto kėdėje. Ji nesusižeidė. Atrodė, kad ir automobilis per daug nenukentėjo, nes tik lengvai čiuožė į griovį. Lorė negirdėjo jokio metalo džeržgesio. Tačiau mašina beviltiškai skendėjo giliame sniege. Lorė išjungė variklį.

Dar nespėjus jai apgalvoti, ką daryti toliau, vairuotojo pusės durelės buvo atplėštos ir prieš save ji išvydo Dreiko veidą. Jis buvo iškreiptas pykčio.

– Ar tu sužeista?! – sustaugė Dreikas taip, jog Lorė suabejojo, ar jai džiaugtis, kad liko gyva. Ji tik nebyliai papurtė galvą. Šiuo metu labiau bijojo Dreiko nei nelaimės. Jis sugriebė ją už rankos ir ištraukė iš automobilio. Lorė priešinosi ir mėgino pasiekti savo daiktus nuo galinės sėdynės.

– Palik juos! – vėl sustaugė Dreikas.

Jis buvo apsivilkęs paltu, bet nesusisagstęs. Ilgi palto skvernai plaikstėsi aplinkui, kai Dreikas mėgino išsiropšti iš griovio. Sniegas jam siekė iki kelių. Kopimą sunkino į veidą bloškiamas sniegas ir aklina tamsa. Paskui save Dreikas tempė Lorę, nekreipdamas dėmesio, kad jai sniegas siekė net iki pusės šlaunų. Ji sušuko, kai jai pasirodė, kad per čiurnos sąnarį lūžo koja, tačiau Dreikas neišgirdo. Ar nenorėjo girdėti.

Kai jie pagaliau išsiropštė iš griovio, Lorė norėjo pailsėti, bet Dreikas jai neleido. Tvirčiau sugriebęs jos ranką, jis tempė ją keliuku namo link, klupda-

mas, slidinėdamas ir keikdamasis kas žingsnį. Lorė dar nematė jo tokio pikto. Jis buvo vienplaukis, bet atrodė, kad jis nejaučia nei baisaus šalčio, nei plaukus draikančio vėjo.

Lorė greitai pavargo ir atsiliko. Suklupo sniege. Dreikas pastatė ją ant kojų ir sušnypštė:

– Jei tu nepakrutinsi savo užpakalio, mano pėdas užneš sniegas ir mes neberasime kelio namo. Ar nori čia pasilikti? – jis papurtė Lorę, ji pažvelgė į jį su baime. Tada jie tęsė savo kelionę aukštyn į kalvą.

Ant namo laiptelių Lorė paslydo ir krito į priekį, atsiremdama rankom į laiptus. Dreikas pakišo rankas Lorei po krūtine ir vilko ją į namą be jokių ceremonijų ar švelnumo. Petimi pastūmęs duris, jis įgrūdo Lorę į vidų.

Lorės kojos stingo nuo šalčio. Kai ji pamėgino nuslinkti prie laiptų, vedančių į viršų, jai atrodė, kad jos kojos medinės. Norėjosi kuo greičiau pasislėpti nuo Dreiko. Tačiau jis atspėjo jos kėslus ir, sugriebęs jos riešą į geležinį gniaužtą, nuvilko ją prie židinio.

– Pamėgink pajudėti! – ištarė grėsmingu balsu. Tada atsiklaupė prie židinio ir, žarstekliu pamaišęs žarijas, užmetė malkų. Kai jos užsiplieskė, Dreikas atsigręžė į Lorę.

Jeigu ji dar nebūtų buvusi sušalusi iki kaulų ir drebėjusi, būtų sustingusi nuo jo žvilgsnio. Žalios

Dreiko akys buvo kupinos įsiūčio. Dantys sukąsti. Veido išraiška nepermaldaujama. Lorė krūptelėjo, kai jis pakėlė rankas. Bet vietoj laukto smūgio ji pajuto, kaip jis prisitraukė ją prie savęs taip arti, kad, norėdama jį matyti, skausmingai pasuko kaklą.

– Jei dar kada iškrėsi tokį pokštą, aš tau iškaršiu kailį! Ar girdi mane?! – sušuko Dreikas ir taip supurtė Lorę, kad jos galva tik mataravo į šonus. – Ką čia mėginai įrodyti? Ką?

Lorė tylėjo. Ugnis šildė ir netrukus ją apėmė pyktis. Kaip Dreikas gali ją tardyti? Ji laisvas žmogus. Ir gali išvykti kada panorėjusi be jokių paaiškinimų.

Ji išsivadavo iš Dreiko gniaužtų ir atsitraukė nuo jo. Dabar jos pyktis buvo ne ką mažesnis už jo. Jie žvelgė vienas į kitą lyg boksininkai, mėgindami įvertinti savo jėgas.

– Jeigu tu čia taip jaudiniesi dėl savo mašinos, tai aš viršuje buvau palikusi paaiškinantį raštelį. Ji būtų pastatyta oro uosto mašinų stovėjimo aikštelėje, galėtum ją pasiimti kada tik panorėjęs.

Lorės laikysena buvo karinga.

– Aš jaudinausi ne dėl tos prakeiktos mašinos! – sustaugė Dreikas. – Ar tu ir Dženifer palikai raštelį, kuris jai galėtų paaiškinti slaptą tavo dingimą? Nebejoju, kad ji tavęs būtų pasigedusi, – piktai pasišaipė Dreikas.

Lorė nesuprantamai sumurmėjo.

– Aš nepagavau, ką tu pasakei, – tarė Dreikas ir atsistojo arogantiška poza, sukryžiavęs rankas ant krūtinės.

Ta poza įsiutino Lorę ir ji pabrėžtinai ištarė:

– Aš *pasakiau*, kad palikau galimybę tau pačiam viską paaiškinti Dženifer.

– O ką aš jai galėčiau paaiškinti?

Liepsnojanti Lorės plaukų spalva atitiko jos nuotaiką. Joje besikaupiantis pyktis buvo vienintelis ginklas prieš Dreiko įžūlumą.

– Galėtum jai pasakyti, kad aš save per daug gerbiu, kad tapčiau viena iš sugulovių aktoriaus, kuris tikisi, kad kiekviena moteris šliaužios jam iš paskos. Galėtum jai paaiškinti, kad nepaisant to, jog aš ją myliu, negaliu leistis žeminama ir įžeidinėjama ir veltis į beprasmį, niekingą meilės vaidinimą. Man buvo mokama už tai, kad mokyčiau mergaitę, bet ne už tai, kad teikčiau lovos paslaugas jos tėvui.

Lorės krūtinė neramiai kilnojosi nuo susijaudinimo, o kūnas buvo įsitempęs lyg smuiko styga.

– Aš iš čia išvyksiu net jei reikės eiti pėsčiomis. Ir man visai nesvarbu, ar tave dar kada nors pamatysiu, Dreikai Slounai!

Lorė pasitraukė toliau nuo Dreiko.

– Ne! – ištarė Dreikas kimiu gergždžiančiu balsu.

Lorę taip pribloškė pasikeitęs jo balso tonas, kad ji sustojo lyg įbesta ir atsigręžė. Jo akys, kurios ką

tik buvo piktos, dabar žvelgė liūdnai, karštai maldaudamos.

– Aš neleisiu tau palikti manęs, Lore, – pasakė Dreikas. – Pažadėk, kad nepaliksi manęs.

Kol Lorė netikėdama žvelgė į Dreiką, jis suklupo ant kelių ir rankomis apkabino jos liemenį, o veidu įsikniaubė į jos plaukus. Tada pasakė:

– Buvau prisiekęs daugiau niekada nemylėti jokios moters, bet Dievas mato, aš vėl myliu. Aš neleisiu tau išvykti, – pakartojo Dreikas.

Prieš savo pačios valią jos rankos atsidūrė ant Dreiko pakaušio ir švelniai nubraukė paskutinius drėgmės lašus nuo sidabrinių jo plaukų sruogų. Šiek tiek atsitraukusi toliau nuo Dreiko, ji taip pat suklupo ant kelių prieš jį.

– Dreikai? Ką tu čia kalbi?

Lorė ieškojo jo veide apgavystės šešėlio. Ar jis ir vėl vaidina? Ar tai jausminga, tragiška finalinė spektaklio scena, kai įsimylėjėlių ateitis pakimba ant plauko? Ne. Negali būti. Skausmas, ilgesys ir desperacija jo veide buvo tikra. Jis nevaidina.

Dreikas nubraukė sudrėkusias nuo sniego rausvų plaukų sruogas nuo Lorės skruosto ir paklausė:

– Manai, kad aš atsiradau šiandien čia tam, kad pradėčiau viską tęsti nuo ten, kur buvau sustojęs?

Lorė linktelėjo galva.

– Tiesą pasakius, aš turėjau tokį planą, – prisipažino Dreikas sumišęs. – Bet prieš tai norėjau tavęs

paprašyti mūsų vedybas paversti tikromis. Greičiau, legaliomis. Sutuoktuvių ceremonija, kurią atliko tavo tėvas, man ir taip visada atrodė tikra.

– Dreikai, – sušnibždėjo Lorė. – Kodėl tu viso šito nepasakei anksčiau?

– Kodėl? – pasišaipė Dreikas. – Juk nebūtum manim patikėjusi. Tu juk visada tokia atsargi ir ieškai klastos. Kai matai atvirą ir sąžiningą jausmą, juk netiki juo.

Jis prisilenkė prie Lorės ir pabučiavo jai kaktą.

– Aš tave suprantu geriau negu tu pati save supranti, Lore Periš-Rivington, – pasakė Dreikas. – Dar per antrą mūsų susitikimą tavo pačios labui aš tau sakiau, kad tavo veidas per daug ekspresyvus, – jo pirštai švelniai perbraukė per Lorės skruostus.

– Tas tavo Polis turėjo būti tikras niekšas. Nors ir mažai tu man apie savo gyvenimą pasakojai, man atrodo, aš galiu daug ką nuspėti. Polis buvo ekscentriškas ir dažnai kaprizingas, o tu šokinėjai aplink jį taip atsargiai, lyg vaikščiotum po kiaušinio lukštus, kad tik nesudužtų trapus jo įvaizdis. Ar aš teisus?

– Taip, – sutiko Lorė. Įdomu, iš kur Dreikas visa tai žino, pagalvojo.

– Aš galiu būti toks pat kaprizingas ir ekscentriškas, kaip bet kuris kitas žmogus. Galiu būti bjaurus kaip velnias. Bet ir tu nevengei demonstruoti savo įniršio, jei aš perlenkdavau lazdą. Sąmoningai ar nesąmoningai jautei, kad aš ne toks kaip Polis. Aš

daug kietesnis. Ne toks trapus. Alkoholis niekada netaps mano ramsčiu sunkioje situacijoje. Gyventi su kuo nors, kas nuolat yra visuomenės dėmesio centre, nėra lengva. Aš tai suprantu. Bet, nepaisant to, ką žmonės sakys apie mane ar ką apie mane perskaitysi, niekada niekuo netikėk, kol aš pats nepasakysiu, kad tai tiesa. Jeigu kada nors reikalai ims klostytis nepalankiai, aš viską mesiu ir užsiimsiu kuo nors kitu. Man aktorystė yra tik profesija, o ne aistra. Tu ir Dženifer man visada būsite svarbesnės už vaidybą.

Dreikas giliai įkvėpė ir tęsė:

– Bet jei tu pasistengsi prisitaikyti prie mano artistiško temperamento, manau, ir aš galėsiu pakęsti aršų tavo charakterį.

– Aršų charakterį! Tik pamanyk! – sušuko Lorė, negalėdama paslėpti savo nuotaikos.

Dreikas pradėjo juoktis, nes Lorę pralinksmino jo humoras. Sutrikusi Lorė taip pat pradėjo juoktis ir atsirėmė į Dreiką.

– Ne, tu tikrai nepanašus į Polį. Ir aš tavimi dabar tikiu.

Lorės širdis džiaugsmingai daužėsi krūtinėje, bet jai reikėjo išsklaidyti visas abejones ir atsikratyti visų vaiduoklių. Todėl ji paklausė:

– Dreikai, o kaip Sjuzana?

– Sjuzana? – pakartojo Dreikas, pakeldamas galvą ir atidžiai žiūrėdamas į Lorę. – Taip ir maniau, kad tu šito paklausi.

O Dieve, ne, šaukė Lorė viduje.

– Tu vis dar ją myli, ar ne? – paklausė Lorė, pati stebėdamasi savo įžūlumu.

Dreikas žvelgė į ją pritrenktas.

– Ar tu visą laiką apie tai galvojai?

Lorė linktelėjo.

– Juk kai bučiavai mane pirmą kartą, pats taip sakei.

– Na, taip. Kalbant būtuoju laiku, taip ir buvo. Aš ją mylėjau. Kai pamačiau ją pirmą kartą, iš karto įsimylėjau. Mes gerai leidome laiką. Mūsų seksas buvo nuostabus.

Lorę smaugė pavydas ir Dreikas tai tikriausiai pastebėjo, nes išsišiepė, bet netrukus vėl surimtėjo.

– Ji buvo graži ir talentinga. Bet ji nebuvo kilniadvasė; ji neturėjo sielos. Nors man ir sunku tai pripažinti, bet ji buvo išlepinta, egoistiška ir lėkšta. Jos garbės troškimas mane varė iš proto, nes ir aš privalėjau siekti garbės.

Kalbėdamas Dreikas nusimetė paltą ir padėjo nusivilkti Lorei.

– Ji mane tiesiog privertė filmuotis toje muilo operoje, nors aš visai nenorėjau. Ji absoliučiai nenorėjo pasiaukoti ir leisti man tęsti studijas. Ji būtinai norėjo ištekėti už įžymybės, lyg tai būtų pagrindinis jos siekis, – karčiai pripažino Dreikas. – Ją žavėjo žvaigždžių gyvenimas ir šokiai. Kai ji pastojo, maniau, kad iš įsiūčio iškastruos mane. Sjuzana ne-

norėjo vartoti kontraceptinių tablečių, nes nuo jų storėjo, bet nėštumas, žinoma, buvo mano kaltė.

Lorė ir Dreikas stovėjo atsirėmę į židinį. Jis laikė jos ranką ir pirštu vedžiojo po kiekvieną gyslelę ir kaulelį.

– Kokios nuostabios rankos, – sušnibždėjo ir, pakėlęs vieną jų prie lūpų, pabučiavo į delną.

Po to tęsė pasakojimą:

– Aš beveik bijojau, kad ji pasidarys abortą. Bet po devynis mėnesius trukusių erzinančių įniršio priepuolių ir nepaliaujamo bambėjimo ji pagimdė Dženifer, ir aš buvau laimingas.

Dreikas vėl nutilo ir atsigręžė į ugnį. Mirgantys šešėliai išryškino jo veido bruožus.

– Dženifer buvo šeši mėnesiai, kai mes pastebėjome, jog ji negirdi. Ar gali įsivaizduoti, kokį skausmą tai sukėlė? Kaip kankinau save ieškodamas savo kaltės! Gal buvau baudžiamas už kokią slaptą nuodėmę? Gal už tai, kad vogiau obuolius, kai man buvo dešimt metų? Dabar suvokiu, kaip kvaila buvo taip save kaltinti, bet būtent tokia buvo mano pirmoji reakcija. Bet Sjuzana reagavo į tai dar sunkiau. Lyg man nebūtų užtekę mano paties kaltės jausmo, dar Sjuzana kaltino mane. Aš iš pat pradžių nenorėjau šito vaiko, šaukė ji ant manęs. Matai, Dženifer neatitiko Sjuzanos tobulo vaiko standartų. Sjuzanos šokis turėjo būti tobulas, jos vyras turėjo būti tobulas. Ir vaikas taip pat. Ji nega-

lėjo susitaikyti su realybe, su vaiku, kuris neatitiko aukštų reikalavimų.

Dreikas nutilo ir ilgai netarė nė žodžio. Jis bato galu vartė malkas židinyje, pristumdamas jas arčiau prie anglių. Paskui prabilo:

– Vieną dieną aš vėlai grįžau iš studijos. Tik įėjęs į namus išgirdau verkiant Dženifer. Kai įėjau į jos kambarį, vos nepradėjau žiaukčioti – mergaitė gulėjo savo pačios išmatose. Ji buvo sušalusi ir alkana. Aš įsiutau ant Sjuzanos ir pradėjau blaškytis po butą, ieškodamas jos. Ji... ji...

Dreikas nepajėgė tęsti pasakojimo ir rankomis užsidengė veidą. Lorės širdis prisipildė gailesčio. Ji jautė, ką Dreikas pasakys. Lorė nieko nesakė ir liko stovėti toje pačioje vietoje. Per šį pragarą jam visada teks eiti vienam. Ji nebuvo su Poliu jo mirties valandą, bet ji galėjo įsivaizduoti Dreiko jausmus.

– Sjuzana gulėjo vonioje perpjautais riešais. Ji jau buvo mirusi.

Dreikas ilgai tylėjo. Po to priėjo prie Lorės, atsisėdo šalia jos ir rankomis ją apglėbė.

– Aš niekada neatleidau Sjuzanai. Leidau jos tėvams organizuoti laidotuves, kuriose aš net nedalyvavau. Sjuzanos šeima leido labai aiškiai suprasti, kad nenori turėti nieko bendro nei su manimi, nei su Dženifer. Mes iš jų atėmėme jų lobį, jų princesę. Lore, – jis pastūmė ją šiek tiek nuo savęs, kad matytų akis, – aš prisiekiau sau, kad daugiau nieko

nemylėsiu. Aš mylėjau Sjuzaną, bet tada, kai man jos reikėjo labiausiai, kai mums abiem reikėjo vienas kitą visapusiškai palaikyti, ji mane paliko. Bet vis dėlto aš pamilau tave. Todėl negali manęs palikti, Lore. Man reikia tavęs, ar tu to nematai?

Dreikas desperatiškai pabučiavo Lorę. Jam nereikėjo ilgai laukti atsako. Lorė pati troško parodyti jam, kaip labai jį myli. Kai jie galų gale atsitraukė vienas nuo kito, Dreikas pasakė:

– Į Niujorką aš išvykau, kad sutvarkyčiau savo profesinius reikalus ir galutinai atsikratyčiau Sjuzanos vaiduoklio. Norėjau aplankyti jos kapą. Niekada nebuvau prie jo buvęs. Negaliu apsakyti, kokią neapykantą ir kartėlį nešiojausi širdyje. Dabar suvokiu, kad ji negalėjo būti kitokia. Mes visi esame tokie, kokie esame. Kol vėl nepamilau, negalėjau atleisti. Tai tu, mažoji raudonplauke, mane to išmokei. Aš manau, viskas prasidėjo tą dieną, kai Dženifer išsiterliojo tavo dažais. Tu pagrįstai pykai ir nubaudei ją, bet kartu ir atleidai. Jai neteko suabejoti tavo meile. Turėjau nuvykti prie Sjuzanos kapo ir jai atleisti, prieš pasiūlydamas savo meilę tau. Norėjau, kad mūsų meilė būtų visiškai švari.

Jie vėl karštai pasibučiavo. Po to Lorė pasakė:

– Šiandien tu klausei manęs apie dėžes spintoje. Aš maniau, kad tu nori parodyti Sjuzanos nuotraukas Dženifer. Girdėjau, kaip tu mokei ją tarti žodį „mamytė“.

– Ak, štai dėl ko tu nutarei išvykti! – Dreikas užvertė galvą ir pradėjo juoktis. – Aš paklausiau apie dėžes todėl, kad dabar jau galiu ramiai jas peržiūrėti. Anksčiau aš negalėjau pakęsti minties, kad teks prisiliesti prie Sjuzanos daiktų. Atrinkau tuos daiktus, kuriuos noriu išsaugoti Dženifer. Vieną dieną, kai ji bus pakankamai paaugusi, kad galėtų viską suprasti, mums teks jai papasakoti apie jos motiną.

Dreikas paėmė Lorę už smakro ir kilstelėjo jį taip, kad Lorė žvelgtų į jį.

– Aš mokiau Dženifer tari žodį „mamytė“ norėdamas nustebinti tave. Aš noriu, kad nuo šiol ji taip tave vadintų. Nuo tos akimirkos, kai mes įteisinsime savo santuoką, juk tu ir būsi Dženifer mama.

– Dreikai, – mėgino kažką pasakyti Lorė, bet jai užčiaupė burną bučinys.

– Ar tau darosi šilčiau? – suburkavo Lorė. Tada aiktelėjo:

– Dreikai! – nes jo rankos, panirusios po vonios putomis, atvirai tyrinėjo jos kūną. Nepaisant Lorės protestų, jis neatsitraukė. Nuo Dreiko prisilietimų Lorės kaklas išsirietė ir pro pračiauptas lūpas išsprūdo atodūsis. Ji pažvelgė į savo ir Dreiko atspindį veidrodžiuose, kabančiuose priešais vonią. Nors vonia buvo apšviesta tik žvakėmis, jų kontūrai veidrodžiuose buvo ryškūs.

– Kada sugalvojai čia pakabinti veidrodžius? – paklausė Dreikas.

– Patį pirmą kartą, kai tik įėjau į šią vonią, – sukikeno Lorė. – Įsivaizdavau mus ant sienos tokius, kokie esame dabar. Norėjau uždengti Dženifer akis, bet paskui suvokiau, kad tai miražas, ir tik aš jį matau savo vaizduotėje. Nors dabar manau, kad gal ji paveldėjo tavo nekuklumą, – pridūrė Lorė.

– Ar aš toks nekuklus?

– Taigi pats sakei, kad po gastrolių su „Plaukais“ praradai bet kokį kuklumą.

– Ar aš taip sakiau? – nusistebėjo Dreikas. – Tada melavau. Aš niekada nevaidinau „Plaukuose“. Taip pasakiau tik norėdamas įsitempti tave į lovą.

– Ak tu begėdi! – sušuko Lorė ir aptaškė Dreiko veidą vandeniu. Po to lėtai jį nulaižė. Kol ji tai darė, Dreiko pirštai ją be perstojo glamonėjo.

– Ar žinai, kada aš tave įsimylėjau? – kimiai paklausė Dreikas.

– Dreikai, – vėl sudejavo Lorė, kai jis palietė geismą žadinančią vietą.

– Kada? – paklausė skubotai, bijodama, kad greitai nebegalės kvėpuoti.

– Kai mes buvome toje rusų arbatinėje ir tu atvirai man pasakei, ko aš galiu tikėtis iš Dženifer, – jis prisimerkęs nusišypsojo. – Mane traukė ta raudonplaukė kiršintoja, kuri atstūmė Dreiką Slouną, visai nekreipdama dėmesio į tai, kad jis žvaigždė. Tu tą dieną atrodei nuostabiai. Mintyse aš tave nuren-

giau iki paskutinio drabužėlio. Bet realybė pranoko mano fantaziją.

Dreiko rankos patvirtino jo žodžius.

– Kada tu supratai, kad myli mane? – paklausė Dreikas po dar vieno saldaus bučinio.

– O ar aš kada nors sakiau, kad myliu tave? – šelmiškai paklausė Lorė.

Dreiko reakcija pribloškė Lorę. Jis užgulė ją nepaisydamas to, kad vanduo pasipylė iš vonios ant grindų. Ir paklausė:

– O ar tu myli mane? Ar myli?

Muilo putomis apkibusiais pirštais Lorė parodė – myliu tave visa širdimi. Ši iškalbinga tyla buvo daug išraiškingesnė už balsu tariamus žodžius. Jos šilkinės šlaunys jausmingai judėjo vandenyje po juo ir savo kalba perteikė tuos pačius žodžius. Jo akys nukrypo į Lorės krūtis, kyšančias iš vandens. Jos neapsakomai jį gundė. Dreikas lūpomis suėmė iš pradžių vieną spenelį, po to kitą, liežuviu jaudino juos prieš pradėdamas čiulpti. Šlaunimis jis dar labiau prigludo prie klusnių Lorės šlaunų ir paklausė:

– Keletą dienų keliai bus nepravažiuojami. Ar tu sutiksi gyventi su manimi nuodėmėje, kol galėsime įteisinti savo santuoką Elberkeke ar Santa Fe?

Lorė laižė jo krūtinę, jo smakrą, jo ūsus netgi tada, kai pajuto jį savyje.

– Ką tu padarytum, jei aš pasakyčiau ne? – paklausė žaismingai.

– Paskandinčiau, – suniurzgė Dreikas.

– Gerai, paskandink mane, Dreikai, – sušnibždėjo Lorė, išsiriesdama lanku, – paskandink mane savo meilėje.

Brown, Sandra

Br291 Iškalbinga tyla: romanas/Sandra Brown; iš anglų kalbos vertė Gražina Nemunienė. – Vilnius: Alma littera, 2006. – 288 p.

ISBN 9955–24–149–7

Seksualus ir jausmingas daugybės bestselerių autorės Sandros Brown romanas apie jauną kurčiųjų mokytoją Lorė, užmezgusią ryšį su klausos negalią turinčios savo mokinės Dženifer tėvu – televizijos melodramų žvaigžde Dreiku.

UDK 820(73)–3

Sandra Brown

IŠKALBINGA TYLA

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Gražina Nemunienė*

Redaktorius *Marijanas Voišnis*

Korektorė *Marijona Treigienė*

Dailininkas *Edvardas Jazgevičius*

Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Alma littera“, A. Juozapavičiaus g. 6/2, 09310 Vilnius

Interneto svetainė: http://www.almalittera.lt

Spaudė AB spaustuvė „Spindulys“, Gedimino g. 10, 44318 Kaunas

Interneto svetainė: http://www.spindulys.lt

Romantiška meilės istorija

Garsiosios amerikietės Sandros Brown plunksnai priklauso daugiau nei 60 knygų, išverstų į 30 kalbų. Bestseleriais yra tapę ne tik jos trileriai („Alibi“, „Pavydas“, Alma littera), bet ir romantiški meilės romanai.

Knygos herojė Lorė, jauna, nuoširdi kurčiųjų mokytoja, uoliai dirba, norėdama užmaskuoti savo vienatvę ir pamiršti praeities žaizdas. Dreikas – populiariausia TV šou žvaigždė, turinti dvi paslaptis: dukrytę Dženifer, kuri, jo manymu, niekada negyvens normalaus gyvenimo, nes turi klausos negalią, ir mirusią žmoną, kurios negali pamiršti.

Šie trys žmonės gali tapti pačiais artimiausiais žmonėmis pasaulyje, bet pirmiausia kiekvienas jų turi nugalėti savo širdies baimes, kad išsipildytų jų didžiausi troškimai.

ISBN 9955-24-149-7

